

V

Recunoștință

Pentru ca „Soarele” să mai poată întârzia deasupra orizontului încă puțin înainte de a apune odată cu istoria terrei noastre îmbătrânite, următoarele publicații denominaționale au adus o contribuție majoră:

- 1. Review and Herald*
- 2. Signs of the Times 3 – Ministry*
- 4. Youth's Instructor*
- 5. Guide*
- 6. Little Friend*
- 7. Primary*
- 8. Prayer Privilege*
- 9. Revue Adventiste*
- 10. LeMoniteur*
- 11. Gyve us this day*
- 12. Courage in the Crisis*
- 13. Curierul Adventist*

Și nu în ultimul rând Inspirației divine, autorul și cititorii aduc tuturor vii mulțumiri și recunoștință pentru valoroasa lor contribuție.

București, 1997

1. Schimbarea cetățeniei

Ce este cetățenia cuiva și ce importanță are ea?

Condiția juridică de cetățean, locuitor al unui stat care se bucură de drepturi civile și politice, având și anumite obligații față de acel stat. În funcție de diferite considerațiuni, cetățenia poate constitui și o deosebită onoare, oferind omului avantaje nebănuite sau urcându-l pe trepte sociale niciodată visate. Aceasta este cetățenia!

Un francez a avut arzătoarea dorință să-și schimbe cetățenia sa, înlocuind-o cu cea engleză. „O simplă schimbare, spuse el unui prieten, care îl întreba curios în această problemă, s-ar părea că am făcut o simplă schimbare. Nicidecum! Dacă până ieri Waterloo, însemna doar 6 mare înfrângere, acum pentru mine este o mare victorie!” „Și dacă la data aniversării, eram obligat să trăiesc umilința acestei mari înfrângeri, astăzi bucuria triumfului îmi este nețărmurită. Iată motivele care m-au determinat să-mi schimb cetățenia!”

Locuitorii acestui pământ care nu s-au gândit să-și schimbe

cetățenia care îl ține încă sub robia păcatului, aparțin păcatului. Zi de zi ei trebuie H plătească un greu tribut păcatului și păcătoșilor. Țara aceasta a păcatului este împărăția suferinței a lacrimilor și a morții... Tot aici însă, tot în aceste condiții, omul își poate schimba cetățenia durerii cu aceea a unei alte țări care nu are nimic comun cu ceea ce este aici. Creștinul, fiul cerului, deși încă locuitor al acestui pământ, a descoperit ambasada aceea specială care poate să officieze schimbarea cetățeniei ILuatului cu aceea a cerului. „Dar cetățenia noastră, spune apostolul Pavel, este în ceruri de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Iisus Iristos”. Filip. 3, 20.

Aflați încă aici, sub influența și precarele condiții ale terrei, de ifezvrătire, durere și nemulțumire, putem fi plini de speranță și curaj, «oarece ne sunt puse la dispoziție toate posibilitățile unei alte apartenențe cu alte principii de existență, cu incomparabile condiții de viață, cu cetățeni neînchipuit de onorabili, cu binecuvântări și dragoste, și fericire adevărată.

Iată nebănuitele avantaje ale schimbării cetățeniei acestui pământ Morții blestemului, cu aceea a cerului. Odată cu nașterea din nou deci, omul primește și o altă cetățenie. Dacă până atunci, vechea sa cetățenie însemna rușine, dezonoare sau umilință, noua sa cetățenie va însemna pace, bucurie, neprihănire, credință și dragoste. Și dacă până atunci umblarea după lucrurile pământești, era o vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, după schimbare, umblarea după lucrurile Duhului, este viață și pace.

Pentru cetățenii cerului nu mai poate exista niciun fel de osândire, pentru că cei ce sunt în Hristos Iisus, nu mai trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.

Iată dar avantajele schimbării unei cetățenii dezonorante pentru om, cu una care îi poate aduce onoarea adevărată, bucuria și triumful, chiar în împărăția pământului acesta sortit nimicirii.

2. Mă împiedică lanțul

„Leapădă-ți credința!”, porunci un monarh spaniol, unuia dintre marii săi seniori, cu care de altfel era prieten, dar care fusese prins de inchiziție practicând creștinismul, fapt pentru care și fusese osândit la o moarte îngrozitoare.

„Leapădă această credință, continuă monarhul, care va adus numai chin, dezonoare și moarte! Părăsește-o pentru totdeauna și nu numai că-ți voi dărui viața dar vei căpăta din nou și rangul nobiliar

precum și prietenia mea!”

„Nu pot, maiestate, veni răspunsul osânditului. Aș vrea să-ți respect porunca, dar îmi este cu neputință. Mă împiedică lanțul.

„Care lanț? Doar stai în fața mea cu mâinile și picioarele libere! Unde e și care e lanțul de care vorbești? Întrebă nedumerit regele.

„Lanțul? O, maiestate nu-l vezi cât este de puternic și cât de multe sunt verigile sale, cât este de nesfârșit? E lanțul împletit din rugăciune și putere, din credință și învățătură, din dragoste și frăție; este lanțul care mă leagă de Dumnezeu și poporul Său, de părinții și străbunii mei, de trecutul și viitorul meu. Datorită acestui lanț, nu mă simt singur, ci am conștiința că sunt o celulă dintr-un trup, un fir dintr-o nobilă țesătură... Ei bine, el mă împiedică să mă desprind din acest complex, din continuitatea istorică; el nu mă lasă să-mi reneg credința”.

„Prigoana și ocară așteaptă pe toți aceia care sunt pătrunși de spiritul Domnului Hristos. Caracterul prigoanei se schimbă cu timpul; dar principiul – spiritul care stă la temelia ei – este același care a ucis pe cei aleși ai Domnului întotdeauna, încă din zilele lui Abel... Departe de a le produce mahnirea, prigoana trebuie să aducă bucurie ucenicilor lui Hristos, pentru că aceasta este o dovadă că ei merg pe urmele Maestrului lor.

„În toate veacurile Satana a prigonit pe cei ai lui Dumnezeu. El i-a chinuit și i-a dus la moarte, dar prin moarte ei au ajuns biruitori. Prin credința lor statornică, ei au descoperit pe Cineva mai puternic decât Satana...

„Prin încercări și persecuție, slava – caracterul – lui Dumnezeu, este descoperită în cei aleși ai Săi. Biserica lui Dumnezeu, urâtă și persecutată de lume, este educată și disciplinată în școala lui Hristos. Pe acest pământ ei umblă pe calea cea strâmtă și sunt curățiți în cuptorul suferinței.

„Chiar dacă batjocura ar putea ponegri bunul nume, ea nu poate să păteze caracterul. Acesta este în mâna lui Dumnezeu. Atâta timp cât nu consimțim că păcătuim, nu există nicio putere, nici omenească nici diavolească, în stare să aducă măcar o pată asupra sufletului... Cuget.
33 – 36

Realitatea lanțului de care este vorba, este deci faptul că el ne leagă nu numai unii de alții, ci pe toți cu Dumnezeu, care suferă împreună cu cei aleși. Nu numai că nu este străin de ceea ce se

întâmplă cu noi, ci este și părtaș la suferințele noastre. De aceea oamenii au și fost avertizați de riscul uimitor de mare al batjocoritorilor noștri, care ridicând sabia deasupra noastră, este ca și cum s-ar atinge de lumina propriilor lor ochi.

Lanțul este între pământ și cer și oricât s-ar căzni vrăjmașii să-l rupă, nu vor putea niciodată, deoarece el este o alcătuire divină, un metal deosebit de rar, necuprins în tabela lui Mendeleev și neînțeles de oameni.

3. Doresc să devin ca tata

Ionică, un băiat de 13 ani, se întorcea acasă de la școală, într-o frumoasă zi de primăvară. Profund absorbit de „probleme importante”, dădu de înțeles părinților săi că în această zi nu dorește să fie stingherit. Tatăl și mama sa, au observat această comportare stranie în viața copilului lor, dar nu i-au zis nimic.

„Desigur, Ionică vrea să se ocupe de bicicleta lui ca s-o pună la punct, zise tatăl, care îl privea atent pe fereastra sufrageriei... în seara acelei zile, Ionică vorbi mai mult în silă.

— Ziua de astăzi a decurs bine? dori să știe tata.

„O, am mult de lucru, răspunse fiul, căci mâine este ultima zi de școală; dar asta nu-i totul. Pentru joi am o întâlnire importantă și afară de asta, mi-am căutat undeva de lucru”.

Atât a spus Ionică, și a socotit că era destul. Tatăl și mama sa însă, au înțeles mai mult din puținele lui cuvinte, Așa că, au evitat să mai vorbească ceva cu el. După cină, băiatul se duse din nou la bicicleta lui, unde mai lucră un timp, după care se duse la culcare. Era seara târziu, când încă părinții săi mai discutau despre fiul lor. Au dedus care era problema și cine era la mijloc. Au aflat în mod indirect că Ionică se interesează de o fată, care nu are tocmai un nume bun în orașul în care locuiau. Aceasta este una din acele fete îndrăznețe și gălăgioase, în timp ce fiul lor era socotit printre băieții retrași și liniștiți. Nu era deci de mirare că părinții săi se neliniștiră.

A doua zi de dimineață, Ionică mănăcă repede și o zbughi spre școală, în urma sa, părinții uimiți de ciudatul său comportament, aveau motive să se îngrijoreze în continuare.

„Ce să-i spunem noi lui Ionică? Desigur, el este mult prea tânăr pentru a se putea gândi la aceste lucruri zise mama.

„Așa este, încuviință tatăl, și pentru că nu am putut lucra în ultimele zile, avem destule de făcut în gospodăria noastră. Avem mare

nevoie de Ionică, așa că diseară vom vorbi neapărat cu el”.

În sfârșit, Ionică se reîntoarce de la școală și aruncându-și cărțile pe masă, cu un simțământ de ușurare, zise: „Am terminat cu toate astea”.

Ur după câteva minute zise mamei sale: „Mamă, ce costum frumos pot să îmbrac mâine?”

„Costumul tău de lucru este destul de bun, pentru a ajuta pe tatăl tău în curte și la grădină, răspunse mama, după care continuă: Tatăl tău abia a așteptat să-ți începi vacanța spre a-i putea fi un bun ajutor. Știi bine că în ultimul timp tata a fost deseori bolnav”.

La auzul acestui plan Ionică nu-și putu reține câteva cuvinte pline de supărare și proteste care nu căzură deloc plăcut în urechile părinților săi.

„Nu suntem deloc obișnuiți cu astfel de cuvinte din partea ta, Ionică! Tu ești obosit din cauza examenelor și o variație în munca ta îți va face mult bine și îți va liniști și nervii, replică tatăl.

„Este adevărat, îl întrerupse Ionică, dar eu nu voi lucra în casă sau în curte; vă spun că mi-am făcut rost de lucru în altă parte. Am nevoie de bani și nimic nu mă poate împiedica să-i obțin”.

Iarăși părinții au avut o noapte de insomnie. Ei aveau nevoie de un și al și de un ajutor în această situație dificilă.

Ionică se sculă a doua zi dis de dimineată și plecă grăbit. Nici tata și nici mama n-au știut unde s-a dus să lucreze. Tata se hotărî ca la mioarcerea sa, să-l ia deoparte și să-i vorbească în mod deschis.

În timpul acelei zbuciumate zile, tatăl scrisese o scrisoare. Pe înserat, merse la poarta grădinii, unde aștepta întoarcerea fiului său. Nu peste mult niup îl zări în depărtare pe șosea, pedalând grăbit pe bicicletă. Și Ionică v, i/i pe tata cum stătea rezemat de poartă. Când sosi arăta cam supărat îi narece se aștepta ca tatăl său să-i încurce planurile pentru acea seară.». u i jos de pe bicicletă și era gata să scape cuvinte necugetate dacă nu ar fi >l wervat că tata arată extrem de obosit. Se resemna și tăcu.

„Ionică, zise tata rugător, sunt așa de obosit și nu mă pot duce cu i castă scrisoare la poștă; n-ai vrea să fii atât de amabil s-o duci tu? Și punându-i mâna pe umeri îi zise: „Știu că o vei face, căci ai fost mioideuna un băiat bun. Îți mulțumesc!”

„Bine tată, mă voi duce la poștă. Și urcându-se din nou pe bicicletă, îl păru în largul șoselei. Dar sper că la înapoiere, nu va mai

cere nimic i la mine, se gândi în mintea lui, altfel desigur..."

O bosit, tata se întoarse încetișor spre casă. Părea că o greutate enormă îi ipasă pe inimă. Ajunse numai până la scări, unde suferi un atac de ord. Niște vecini îl ajutară să intre în casă și aduseră un medic.

După o scurtă zăbovire, Ionică se înapoie în casă. Văzând de departe o mulțime de oameni înjurai casei, se gândi în sinea lui că părinții săi au invitat în mod special oaspeți care să-i împiedice planurile. „Îndată de voi putea fi singur cu ei, le voi spune despre planurile mele, și nici nu mă voi duce la cină cu ei, dacă mi le vor strica, se gândi el”.

Apropiindu-se să intre în casă, un vecin îl întâmpină zicându-i: „Ionică, ultimele cuvinte pe care le-a spus tatăl tău, ți-au fost ție adresate. Tăticul tău a avut un atac de cord pe când se întorcea din grădină, iar acum un medic îl veghează la căpătâi și speră că...”

„Dați-mi voie să intru înăuntru și să-l văd pe tata, se rugă Ionică, făcându-și loc printre oameni ca să ajungă în casă. Dar tata se lupta din greu cu moartea. Nu mai putea rosti niciun cuvânt și față de tot ce se petrecea în jur părea cu totul indiferent. Ionică împreună cu mama sa, erau amândoi triști și apăsăți. În camera tăticuțului lor scump, omul cel mai blând și plin de o bunătate mare, se făcu o tăcere de mormânt, în care se auzeau din când în când respirațiile grele și gemetele din ce în ce mai stinse ale bolnavului. De câteva ori se mai întâmplaseră asemenea situații în viața tatălui, dar cu ajutorul medicilor și vegheat de ei putu să scape cu bine din toate. Dar de data aceasta parcă totul era cu mult mai grav. Medicii schimbau neîncetat metodele și tuburile de oxigen. Dar totul părea zadarnic.

În acele grele momente, veghind lângă tatăl său, Ionică se hotărî... Parcă avea o viziune a trecutului și viitorului. Văzu că toată nădejdea căminului de acum înainte va fi el, că va trebui să fie bărbat de nădejde încă din fragedă copilărie. Se hotărî pentru o viață nobilă. Cuprinse în brațe mâinile trudite ale tatălui său și strângându-le ca și cum ar fi dorit să-l trezească din nou la viață, îi zise printre lacrimi: „Tată, nu-ți face niciun fel de griji; eu voi rămâne acasă și voi lucra în locul tău, tot ce dorești tu. Voi face tot ce mi se va cere. Voi fi mâna dreaptă a mamei!”

În noaptea care urmă, tatăl său muri. Ionică s-a întristat nespun de mult, dându-și după aceea seama ce comoară de tată a pierdut, un adevărat tezaur de bunătate și iubire. În ziua următoare, atunci când

despărțirea trebuia să fie totală, Ionică mărturisi mamei sale, cum a fost la un pas de a se certa cu tatăl său, atunci când a fost rugat să meargă cu scrisoarea la poștă.

„Sunt așa de bucuros că mi-am reținut cuvintele. Niciodată nu mi-aș fi iertat acea discuție dacă aș fi jignit pe tata, căci nu știam că va fi ultima mea convorbire cu el. Îmi pare la fel de bine că toate planurile pe care le făcusem pentru seara aceea au fost zădărnice, căci societatea pe care mi-o alesesem nu era tocmai potrivită pentru mine. Regret tot lei ui meu de a fi și cuvintele pe care le-am rostit în auzul tatălui. Te rog mult de tot să mă ierți chiar și pentru tata. Eu mă voi osteni să devin un băiat bun, căci doresc să devin ca tata” ...

Mama nu mai zise nimic. îl îmbrățișa și plânseseră amândoi mult timp. Și în lacrimile ce curgeau unite, se putea citi îndreptarea unui băiat, care, nu peste mult timp ajunse un predicator consacrat pentru Dumnezeu.

4. O mai mare încredere în puterea lui Dumnezeu

Cu mulți ani în urmă, Tonio și sora sa Pepita, locuiau cu părinții și bunica lor în apropiere de unul din marile orașe ale Europei. Aveau o gospodărie destul de frumoasă, la care se mai adăuga și o grădină întinsă.

Icare producea legume deosebit de frumoase. De multe ori, Martínez, tatăl lor, împreună cu Tonio, fiul, duceau la oraș căruța trasă de măgăruși, care gemea încărcată cu tot felul de produse ale câmpului, cu iezi sau lemne mult căutate de brutari. Tatăl și fiul se simțeau deosebit de fericiți în astfel de ocazii, căci știau că întotdeauna, o marfă bună și proaspătă ca a lor, este bine apreciată și plătită.

Aveau însă mari neplăceri cu grădina, din pricină că gardul care o împrejmuia făcut din sârmă ghimpată și nuiiele, era ușor forțat de caprele și porcii vecinilor, care odată intrați nu se mulțumeau nicidecum numai, să mănânce, ci călcau în picioare îngrijită agoniseală legumicolă a unui bun gospodar. Când gardul era reparat într-o parte, era stricat în altă parte. Așa că nu exista nicio siguranță în el.

„Fiule, zise într-o zi mama lui Martínez, îți dau ideea să scoți una dintre icoanele sfinților, ca să ne ocrotească grădirfa, căci dacă există cineva care ar putea să ne salveze din necaz, cu siguranță că sfinții pot face aceasta” .

Martínez privi ușurat, căci își făcuse un plan mai bun. „Dacă o

singură icoană, își zise el, va fi de folos, le voi lua atunci pe toate. Și să vedem dacă va îndrăzni vreo capră sau vreun porc, să pătrundă în grădină atâta timp cât este păzită de sfinți”.

Din întâmplare, Pepita, fiica lor, auzi această conversație dintre tata și bunica sa.

„Icoanele nu ne pot ajuta tată, zise ea. La școala comunității am învățat că Dumnezeu zice: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos”... Dumnezeu este acela și nu icoanele, către care trebuie să ne întoarcem în zilele grele, continuă ea.

„Astea sunt niște prostii, răspunse tata. Întotdeauna am avut icoane și cred că nu ne vom schimba acum. Dacă lucruri de felul acesta înveți tu la școala comunității, cred că este timpul să-ți interzic de a te mai duce acolo. Acea carte a ta, cu coperti negre!?... Voi asculta de ea numai după ce voi scoate sfinții ca să sperie dihăniile care umblă noaptea prin grădina noastră”.

Așa că tata scoase trei icoane: a fecioarei Maria, a sfântului Iosif și a sfântului Anton, și le așeză în cel mai important loc. Era pe deplin convins că acești sfinți au cu adevărat puterea să alunge orice porc sau capră, care ar încerca să-i invadeze grădina.

În dimineața următoare însă, întreaga grădină era talmeș – balmeș. Porumbul era parcă mai distrus ca oricând, și chiar icoanele erau străpunse de copitele animalelor. Nasul sfântului Iosif dispăruse cu totul iar ochii sfântului Anton fuseseră atât de străpunși încât își venea să plângi. Cu o adâncă pioșenie bunica aduse în casă icoana fecioarei Maria, iar tata luând celelalte două icoane, le așeză într-un pom, să vadă dacă ar avea totuși vreun succes în protejarea noilor răsaduri de varză, în noaptea următoare.

Cuvintele fiicei sale cu privire la icoane, îl obsedau. „S-ar putea oare, ca Dumnezeu care își declarase mânia împotriva chipurilor cioplite, să aibă vreo legătură cu distrugerea grădinii noastre? se întreba el mereu...

În cele din urmă când văzu lipsa de interes a sfinților, fu dezamăgit și se hotărî să le îngroape, spunând familiei sale că: „Dacă toate icoanele noastre la un loc, nu ne-au putut salva grădina, este puțin probabil că ele vor putea salva sufletele oamenilor. S-ar putea ca

Pepita să aibă dreptate.

Nimic din ceea ce s-ar fi petrecut vreodată Pepitei, n-ar fi făcut-o așa de fericită ca atunci când a văzut pe tatăl ei îngropând icoanele. Sugeră apoi tatălui: „De ce nu putem noi face un gard mai puternic în jurul grădinii? Atunci vom putea ruga pe Dumnezeu să ne protejeze de dușmanii din timpul zilei și nopții. Noi cu toții te vom ajuta la aceasta”.

Numai după câteva luni de studiere a cărții cu „coperti negre”, existau doi convertiți în plus în acea localitate, tatăl și bunica ei, care s-au alăturat unei mici grupe, în care Cuvântul lui Dumnezeu era respectat și ascultat. Tânăra Pepita, cu o încredere copilărească în Dumnezeu, câștigase de partea adevărului atât pe tatăl ei cât și pe bunica. După aceste reușite, începu să se roage pentru frățiorul ei, care, după ani și ani de peregrinare, ajunsese și el în templul lui Dumnezeu unde primi adevărul. Se pregăti temeinic devenind apoi un destoinic predicator al Evangheliei.

Încrederea deplină în cuvântul Adevărului și puterea nelimitată a lui Dumnezeu, va face din noi oameni între oameni, și, începând de pe acum, cetățeni ai împărăției Cerurilor în Noul Ierusalim.

Guide 1968

5. Când este ceva desăvârșit?

Tony se distra odată privind printr-un microscop. Se simțea ca și când ar fi avut alți ochi, căci putea privi lucruri pe care nu le văzuse niciodată mai înainte.

— Du-te afară în grădină și caută cea mai micuță floare pe care o poți găsi, îi zise mama, și nu uita să aduci și o margaretă.

Într-o clipă Tony era înapoi cu o foarte mică garoafă, care era atât de mică încât cu greu îi puteai observa petalele și frunzulițele minuscule care alcătuiau floarea. O puse nerăbdător la microscop și rămase uimit.

— Vino repede mamă! Arată exact ca o floare mare și să vezi numai cât de frumoasă e! Are toate frunzulițele și toate petalele ca și o floare mare.

Mama privi și ea.

Într-adevăr este completă. Are petale, stamine și pistii. Este o floare desăvârșită, cu toate că este atât de micuță. Acum să privim și margareta.

Când Tony privi margareta, rămase în ut de uimire. Aceasta nu părea deloc o floare. În mijlocul cel galben al florii, apăreau o mulțime

de floricele galbene îngrămădite într-un singur loc. Și fiecare floricea galbenă, avea petale, stamine și pistil, întocmai ca o floare mare.

— Margareta este cu adevărat un buchet de flori, îi explică mama. Și fiecare florică galbenă pe care o vezi, va face o sămânță. Adu-ți aminte cum arată o floare a soarelui. Știi că în mijlocul ei sunt multe flori galbene și fiecare din ele face câte o sămânță mare. Și dacă ai să privești mai atent această margaretă, vei observa că toate floricelele ei sunt așezate în rânduri regulate, fiecare crescând într-un loc anumit.

Mama îi aduse apoi lui Tony o bucată de pânză pe care erau imprimate frumoase floricele galbene și roșii.

— Și asta este frumoasă. S-o pui sub obiectiv. Privește atent și vezi dacă floricelele ei vor arăta mai frumoase de cum au arătat acelea ale garoafei și margaretei.

Tony o privi îndelung, dar fu dezamăgit.

— Nu se poate vedea nicio floare, zise el. Pânza aceasta arată ca o bucată de sac, iar firele ei sunt mari și aspre. Nu-i deloc frumoasă, iar de floricele nici vorbă.

— Așa este, îi zise mama. Atunci când privești lucrurile făcute de Dumnezeu, sunt frumoase. Și cu cât le vei mări mai mult, cu atât vor arăta mai frumoase. Dacă vei mări o floare de o mie de ori, vei observa celulele cele mici din care este făcută floarea. Și acestea vor fi frumoase. Dar nu tot așa este cu lucrurile făcute de mâna omului. Atunci când le mărești arată inferioare și grosolane.

Mama aduse lui Tony și o revistă cu fotografii de flori frumoase.

— Privește o floare de pe ea, ca să vezi cum arată.

— Nu văd flori sub lentilă. Văd în schimb o sumedenie de puncte colorate, care nu par deloc flori.

Și în timp ce Tony le trecea din nou pe toate prin obiectivul microscopului, cugeta adânc. În cele din urmă, ridicându-și privirea către mama sa, zise:

— Dumnezeu este cu adevărat minunat, nu-i așa? El face orice lucru desăvârșit!

Primary 1969

6. Boala Seliei

Primul lucru pe care Selia, o fetiță în clasa a patra primară, îl descoperea mereu atunci când se înapoia de la școală, era o grămadă de vase murdare lângă chiuvetă.

Astăzi, de cum intră pe poartă o cuprinse un miros ademenitor de prăjituri scoase proaspăt de la cuptor. Dar cum dădu ochii cu mama, începu:

„Nu prea mă simt bine-M-a durut mult capul astăzi la școală și nici cu stomacul nu stau bine.

— Poate te-ai îmbolnăvit, răspunse mama. Dar sper să nu-mi faci tocmai astăzi surprize.

— O, nu, nu m-am molipsit de nimica, dar poate că trebuie să stau puțin în pat cam până ia timpul mesei.

— Văd, răspunse mama. Cred că asta este ceea ce ar trebui să faci. Și Ură îndoială, trebuie să te duci chiar în camera ta ca micii Brusy și Jerry și fie cât mai departe de tine.

Din odaia ei, Selia putea auzi pe mama grăbindu-se să spele tăvile de la copt și apoi uscându-le. Nu se simțea chiar așa rău, precum spunea și se văita, dar nu era ea dispusă să spele toate acele tăvi și vase, care era de fapt treaba ei. Totuși, ceva nu-i dădea pace la gândul de a lăsa pe mama să le spele singură, atâta timp cât știa că nu era cu adevărat bolnavă. Așa că se hotărî să meargă în bucătărie pentru un pahar de apă și totodată să încerce să-i dea mamei ajutor.

— Întoarce-te imediat în camera ta, o repezi mama. N-ai spus tu că trebuie să stai în pat?

Mama începu să așeze masa de seară.

— Mă simt mai bine, reveni Selia. Dar de ce pui farfuriile pentru musafiri?

— Am invitat la cină pe noul nostru predicator, împreună cu soția și copilașii săi. Dar acum du-te te rog în camera ta; iar pentru cină îți voi aduce și ție o tavă la timp, spuse mama. N-am dori să împrumuți cuiva dintre noi ceea ce poate ai adus cu tine de la școală.

— Dar mă simt atât de bine... începu să plângă Selia. Și chiar mă simt cu totul bine. Vreau să fiu și eu la masă cu musafirii noștri...

— Îți spun că voi aduce eu o tavă în camera ta, n-ai nicio grijă, a repetă mama Nu vreau să avem vreun risc cu boala ta. Și puse mâna pe fruntea Se îiei să vadă dacă este fierbinte. Nicidecum, nu vreau să riscăm, zise din nou mama.

— Cu ochii înlăcrimați și cu multă părere de rău, Selia se înapoie în camera sa. Înțelesese ce-a vrut să spună mama căci era pentru a doua oară în acea săptămână când venind de la școală spunea mamei același lucru și se ducea în camera ei căci „nu se simțea bine”. Iar apoi,

când treaba se termina, se simțea deodată mai bine. Acum își dădea seama perfect de bine că mama știa totul despre boala ei.

— Și, în timp ce auzea discuțiile din sufragerie, joaca copiilor pastorului, și pe mama explicând că Selia nu era la masă din pricină că venise de la școală cu o durere de cap, se hotărî ca niciodată să nu mai repete astfel de șiretlicuri.

Primary 1967

7. Un ministru în apa botezului

„Dumnezeu are astăzi nevoie de bărbați smeriți și conștiincioși pentru a face cunoscută Evanghelia la mai marii acestui pământ. Trebuie să aibă loc convertiri reale, care vor constitui niște adevărate minuni și care vor părea de necrezut. Nici oamenii puternici ai zilei nu sunt cu totul neprimitori ai puterii divine”.

„Dacă aceia care conlucrează cu Marele Maestru știu să prindă și să folosească ocaziile prielnice, aceasta va duce la convertirea bărbaților care ocupă poziții înalte, a oamenilor de știință și cu mare influență.

„Datorită intervenției Duhului Sfânt, mulți din aceștia vor primi principiile divine și odată convertiți, ei vor face cunoscut adevărul și semenilor lor al căror timp și bani vor fi consacrați lui Dumnezeu. Prin aceasta comunitatea va fi întărită și va avea posibilități noi”.

„La data de 28 martie 1970, ne relatea un medic misionar denominațional din Guineea Ecuatorială (Africa), am avut deosebita bucurie de a boteza un număr de 16 suflete prețioase, printre care și pe domnul P. Tarao Likara, actualul președinte al Adunării Naționale din Guineea împreună cu soția sa. Înainte doar cu câteva zile de data aceasta, am făcut mai multe vizite oficiale miniștrilor pe care îi cunoșteam personal datorită activității mele medicale, cu care ocazie trei dintre ei au primit invitația de a participa la frumoasa ceremonie a botezului: ministrul agriculturii, ministrul educației naționale și în ultima clipă și ministrul lucrărilor publice care se înapoiase chiar atunci dintr-o delegație. Este necesar să amintim că printre numeroșii participanți la botez, s-a aflat și domnul prefect al provinciei, Fernando Poo, împreună cu mama sa, veniți dintr-o localitate vecină, notarul public din orașul Santa Izabela, capitala țării, precum și un mare număr de deputați din Marea Adunare Națională; directori generali și mai mulți funcționari publici superiori.

Fratele Tarao, Președintele Adunării Naționale, într-o discuție

particulară! cu Președintele Republicii, un catolic convins precum fusese și el, cu două zile înainte de botez, i-a făcut cunoscut hotărârea sa de a fi un convertit Adventist de Ziua a Șaptea și de a primi botezul acesteia, lucru pentru care Președintele Republicii l-a felicitat călduros.

În ziua și la ora stabilită, capela noastră era arhiplină. Pe terenul destul de mare din fața ei, erau parcate, ca și cum cineva s-ar fi îngrijit și le-ar fi dirijat, mașinile oficiale ale miniștrilor ale diplomaților și ale multor altor personalități, ocupând orice porțiune oricât de mică, astfel încât numai rămăsese niciun spațiu gol. Dar în afară de toți participanții, o mulțime imensă de locuitori din orașul Santiago de Baney, localitatea natală a fratelui Tarao, au venit să asiste la botezul aceluia care ani de zile le fusese reprezentant. Aceasta, pentru că dânsul era un om între oameni, dorit și onorat cum nu mai fusese altul până la el, mai înainte ca Guineea Ecuatorială să fi fost declarată Republică independentă.

Despre serviciul divin oficiat cu ocazia botezului, despre solemnitatea lui în care s-a simțit din plin prezența lui Dumnezeu, despre respectul și prețuirea lui, s-ar putea scrie atât de mult încât să încapă cu greu în cărți. Asistența a ascultat cu totul răpită de cuvintele lui Dumnezeu care străbăteau până departe în oraș prin difuzoarele instalate pe clădirile din apropiere, pe stâlpi sau pomi, montate nu de noi ci de municipalitatea orașului. Închipuiți-vă stimați colegi, care veți citi aceste rânduri cum ar fi ca la o asemenea ceremonie baptismală care să aibă loc în țara dumneavoastră ați face toate pregătirile ca să poată participa o seamă de personalități oficiale naționale sau ale altor țări, diplomați, miniștrii și chiar președintele republicii împreună cu întreaga sa familie. Și după toate pregătirile făcute, oaspeții care s-au anunțat, să vină de mai multe ori peste așteptările și pregătirile făcute. Cam aceasta a fost realitatea festivității baptismale (imaginea), care a avut loc la data de 28 martie 1970 în orașul Santa Izabela, capitala Republicii Guineea Ecuatorială din Africa.

Desigur că timp de multe zile, subiectul principal al convorbirilor locuitorilor din capitala țării, din alte orașe și chiar din întreaga țară, a fost convertirea acestui ministru și a soției sale de la catolicism la adventism.

Apoi, datorită acestui început neașteptat de favorabil realizat cu prilejul ceremoniei botezului, am folosit posibilitatea de a ține mai

multe serii de studii biblice în acest sector. Interesul era atât de mare încât studiile care au prinat, s-au bucurat de frumoase rezultate și de un rod bogat. Pentru tot ce s-a făcut mulțumim din toată inima lui Dumnezeu”.

Experiența această nu este unică în sânul mișcării advente, în aceste zile ale încheierii istoriei acestui pământ. Mai sunt multe ca ea, poate chiar și mai impresionante decât ea. Nu avem de făcut altceva decât să ne dăm seama de faptul că mișcarea din care facem parte, a început să facă pași uriași, aceasta însemnând că încheierea ei se realizează tocmai sub ochii noștri, chiar acum. Descrierea primelor trei versete din Apocalips 10, este edificatoare: „Un înger puternic care ținea în mână o cărtică deschisă, a pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu...”

Conform acestei prezentări am intrat în faza în care „cărtica deschisă” atrage atenția lumii întregi, reprezentanții lui Dumnezeu (îngerul) dispun de întregul pământ, iar glasul leului răcnește prin vocea de nestăvilit a adevărului sacru. Cine s-ar putea opune acestei acțiuni de origine divină? Este adevărat că unii neînțelepți vor întreprinde planuri îndrăznețe care să nimicească pe reprezentanții ceruluidar o vor face ca să fie înghițiți de apele nemiloase ale mării, așa precum egiptenii urmăritori n-au mai putut să fie văzuți niciodată împreună cu toate carele lor.

Review and Herald 1973

8. Din cauza dumneavoastră sunt aici

Mărturisirea păcatelor este una din principalele condiții ca cel care și-a recunoscut starea propriei sale păcătoșenii, să poată fi primit în grația divină. De fapt, mărturisirea păcatelor este o urmare logică a unei adevărate căințe, a adevăratei păreri de rău pentru păcatele săvârșite, și, nu va fi primită de Dumnezeu dacă nu este sinceră.

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. 1 Ioan 1, 9.

Dar care să fie atitudinea păcătosului care dându-și seama că în urma mărturisirii unui păcat, va intra în mari dificultăți putând chiar să-și piardă libertatea? Va trece Dumnezeu cu vederea păcatul pe jumătate sau deloc mărturisit? Nu dorește El ca prin pocăință și întoarcere să devenim liberi cu adevărat?

În timpul vizitării unui penitenciar din Finlanda, tânărul nostru

colportor Pokkinen întâlnește un deținut care dorea să îi vorbească. Privindu-l drept în față și fără nicio rețineră, cel închis îi zise: „Să știți că din cauza dumneavoastră, mă aflu în această închisoare!” „Cum așa? Întrebă foarte surprins fratele nostru. „Să vedeți cum, începu din nou omul în haine vărgate. Ați venit la mine acasă într-o zi, cu care ocazie am cumpărat cartea Tragedia Veacurilor. Am citit-o chiar atunci, ca foarte curând Spiritul cel Sfânt al lui Dumnezeu să mă convingă de păcat ajutându-mă la convertirea mea. Și înțelegând bine ce trebuie să fac, m-am dus la autorități și mi-am mărturisit o crimă pe care o săvârșisem cu câțiva ani mai înainte, aceasta ca să-mi pot restabili pacea sufletului meu. Iată motivul pentru care sunt aici, dar nu-mi parș deloc rău, deoarece este numai drept să-mi ispășesc păcatele”.

Cu adevărat Evanghelia răscolește sufletele oamenilor și scoate la iveală orice păcat tănuț.

Dar cum stau lucrurile cu „încurcăturile pocăinței”, ca să denumim astfel – impropriu de fapt – neplăcerile ce se ivesc în urma respectării cerințelor lui Dumnezeu și prin care de fapt se exprimă pocăința omului care dorește să devină consacrat pe altarul Său? Nu era mai bine ca păcatul omului în cauză să nu fie mărturisit ca să nu se ajungă la pierderea libertății?

Să lăsăm întreaga problemă în mâna celor doi: între omul în cauză și Dumnezeu. Dacă, acesta a fost prețul obținerii păcii sufletului, Domnul îndurărilor care a lucrat pocăința, va avea grijă să răsplătească atât pocăința, cât și urmările ei atât pozitive cât și negative.

În ce ne privește, suntem convinși de faptul că începând cu momentul hotărârii de partea lui Dumnezeu, omul lucrează împreună cu cerul la propria sa mântuire și nimic din ce se întâmplă nu este în afara planului lui Dumnezeu.

Review and Herald 1969

9. Un nou veșmânt

Cu zece ani în urmă o tânără din Polonia a renunțat la ambiția ei de a deveni artistă, așa că încă la frageda ei vârstă de 15 ani a intrat într-o mănăstire catolică unde s-a călugărit, devotându-se cu totul cerințelor monahale.

Aici în mănăstire a avut o viață exemplară, fapt pentru care superiorii ei i-au încredințat funcții de mare răspundere, apreciindu-i totodată devoțiunea prin decernarea deosebitei medalii Sfânta Mană.

Dar întâmplarea face ca tânăra și inteligenta călugăriță în plină

ascensiune, să se îmbolnăvească grav, în mod urgent fiind internată într-un spital de stat. N-a fost însă deloc întâmplător faptul că aici în spital este repartizată sub îngrijirea medicului Elsner, un tânăr adventist care făcea serviciu în acel spital.

Preoții catolici care o păstrau sub stricta lor observație, au avertizat-o asupra pericolului ereziei, spunându-i că este mai prudent să nu discute nimic și niciodată cu medicul curant. Dar insistența tuturor avertismentelor date, au trezit în cugetul ei tânăr și sincer, simțământul ca medicul adventist să fie câștigat la catolicism, în loc de a-l privi cu teamă, sau de a-l respinge.

Între timp, comportarea medicului care nu știa nimic din toate acestea, era fără reproș.

Discuții mărunte au început să se depene între cei doi, discuții în care medicul adventist dădea în mod liniștit niște răspunsuri bine întemeiate pe Sfânta Scriptură, care au adus o lumină deosebită în convingerile din inima ei.

După un foarte scurt timp, doar de câteva luni, tânăra călugăriță în loc să câștige la catolicism, a fost ea însăși câștigată din catolicism și cu toată opoziția declanșată împotriva ei, cu riscurile prin care a trebuit să treacă după aceea, s-a alăturat Bisericii Advente. Zece ani petrecuse în mănăstire purtând roba călugăriei, după care cu bucurie a schimbat-o cu mantia neprihănirii țesută în războaiele cerului și care nu are niciun fir de concepție omenească.

„Dumnezeu nu dorește ca vreunul dintre noi să se facă pustnic sau călugăr și să se retragă din lume, pentru a face numai rugăciuni. Viața noastră trebuie să se asemeze vieții Domnului Hristos și anume pe munte în rugăciune și apoi în mijlocul mulțimii. Cel care nu face altceva decât numai să se roage va înceta curând a se mai ruga sau rugăciunile lui vor deveni un simplu formalism. Când oamenii se retrag din viața socială, departe de sfera îndatoririlor creștine și de purtarea crucii, când ei încetează a mai lucra cu zel pentru Domnul, care a lucrat cu zel pentru ei, atunci ei nu mai au pentru ce să se mai roage și pierd simțământul nevoii de rugăciune. Rugăciunile lor devin personale și egoiste. Ei nu se mai pot ruga atunci pentru nevoile omenirii sau pentru înălțarea edificiului împărăției lui Dumnezeu, cerând putere pentru această lucrare”. C.H. 102

Acesta este punctul de vedere al Cerului în ce privește retragerea unora din societate și consacrarea lor vieții monahale. Deci

în privința aceasta nu există nici logică și nici vreo rațiune care să aducă vreo rezolvare în multiplele și complexe probleme ale societății omenеști mereu și mereu tot mai încurcate. Numai Dumnezeu este Acela care ne poate oferi soluțiile cele mai fericite și privilegiile cele mai binecuvântate”.

Review and Herald 1973

10. Episcopul ortodox

Un pastor adventist din Iugoslavia relatea următoarele: „Mă aflu într-o zi de Sabat într-una din comunitățile noastre din Iugoslavia și prezentam de la amvon tema intitulată „adevărul botez”. Vorbeam cu multă înflăcărare despre botezul biblic în cele trei faze ale lui: botezul cu apă, adică botezul pocăinței; botezul cu Duhul Sfânt, adică botezul puterii și botezul cu foc, adică botezul suferinței.

Chiar de la începutul serviciului divin remarcasem în sală prezența unui episcop ortodox îmbrăcat în hainele sale preoțești și încins cu nelipsitul brâu roșu.

Cam pe la jumătatea predicii distinsul nostru oaspete se ridică nerăbdător în picioare insistând să-i dau cuvântul. Nu știam ce poate însemna această intervenție, dar având impresia că urmărește vreun

scop rău de a produce tulburare în adunare, i-am spus în mod foarte respectuos că în biserica noastră nu este obiceiul de a se întrerupe predica. Dacă totuși cineva are de întrebat ceva sau dorește să spună ceva, poate să facă acest lucru la sfârșitul serviciului divin, iar noi îi stăm la dispoziție cu multă plăcere.

Observam totuși că dânsul nu a fost mulțumit cu răspunsul primit și insista în continuare să vorbească adunării.

Astfel fiind, i-am oferit ocazia să vorbească.

În cuvinte pline de elocvență episcopul a început mai întâi să prezinte câteva date biografice din viața sa, spunând printre altele că își făcuse studiile teologice în Statele Unite, că a studiat foarte mult Sfânta Scriptură și că a avut ocazia să cunoască și doctrina noastră cu care este în totul de acord. Apoi, a spus:

„Am ascultat cu atenție și cu un deosebit interes predica dumneavoastră, domnule pastor și sunt pe deplin convins că acesta este adevărul botez, pe care S-ați prezentat dumneavoastră și este bazat pe Sfintele Scripturi”. Apoi, spre uimirea generală ne-a declarat: „Doresc și vă rog să-mi faceți și mie parte de adevărul botez”.

Ne aflăm deci încă odată în fața unui adevărat miracol pe care puterea transformatoare a Evangheliei îl lucrează în inimile și viețile oamenilor. Și oricine lasă la o parte prejudecățile și toate ideile sale preconcepte cu condiția ca în același timp să iasă de sub orice influență a acestora, va avea parte de intervenția harului divin în viața sa. Căci el nu poate acționa asupra inimii care se află încă sub o altă stăpânire străină de lucrarea sa.

„Nu este suficient a-ți da seama, a înțelege bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu, să vezi bunăvoința Lui și gingășia părintească a caracterului Său. Nu este de ajuns a discerne înțelepciunea și dreptatea Legii Sale, să vezi că ea este întemeiată pe principiul cel veșnic al iubirii... „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“, a exclamat apostolul Pavel. Acesta este strigătul care a izbucnit din inimile împovărate ale oamenilor din toate țările și din toate veacurile. Pentru toți nu există decât un singur răspuns: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!“ C.H. 17

Și strigătul unui episcop precum și dorința sufletului său, a fost ascultată. În fața cerului nu există căutare la fața sau haina omului ci valoarea unui suflet omenesc, mai cu seamă atunci când s-a predat lui Dumnezeu. Binecuvântată și fericită prețuire!

Review and Herald 1973

11. O delimitare necesară

Se mai întâmplă totuși din nu știm care motive, ca avântat și preocupat zi și noapte în ofensiva câștigării de suflete pentru Hristos, să te ocupi și de partea pe care o are de făcut Dumnezeu în această acțiune. Căci pentru oricare dintre noi este limpede că în secerișul în care suntem implicați, omul are partea lui iar Dumnezeu partea Sa de făcut. În niciun caz nu este potrivit să-ți lași nefăcută partea și să te ocupi de ceea ce trebuie să facă Dumnezeu. Deci, să nu porți de grijă niciodată lucrării pe care urmează să o facă Cel care te-a chemat, căci să fii sigur că nici El nu va fi de acord. Dovada acestui fapt este trista istorie a lui Uza, omul care a întins mâna să prevină răsturnarea chivotului, atunci când vitele care duceau carul, sau drumul provocaseră acea penibilă situație, fapt pentru care el a plătit cu viața.

Să ne facem deci partea în sinceritate și corectitudine fără să purtăm de grijă celeilalte părți, pentru care nu ni se va cere niciodată acordul. Iată în cele ce urmează o experiență edificatoare făcută de unul dintre bărbații conducerii Conferinței Generale bine cunoscut și

în țara noastră. Vântul pătrunzător și rece începea să sufle cu putere în timp ce un tânăr predicator aștepta pe treptele unei săli situată într-un orașel pe țărmul Oceanului Arctic. Aici urma să înceapă chiar în seara aceea prima sa campanie de evanghelizare dintr-o insulă nu prea mare ce se afla dincolo de Cercul Polar din nordul Norvegiei.

Sala, nu prea mare, dar destul de încăpătoare, era luminată cu ajutorul unor lămpi de parafină, deoarece insula nu avea nicio uzină electrică. Și în timp ce-și pironise privirea în întunericul drumului, se întreba: „Va veni oare cineva la aceste adunări? Ora este aproape sosită pentru a începe și nu a apărut încă nimeni...” întrebări, îngrijorări, temeri... 24

Postise și se rugase pentru această adunare și se ruga și acum. Știa bine și experimentase în propria sa viață că rugăciunea ajută și schimbă pe oameni și împrejurările și că tot ea, mișcă brațul Celui Atotputernic.

Deodată, în depărtarea drumului apăru o luminiță ce se mișca, devenind din ce în ce mai mare, după care apăru alta, apoi alta, altele și multe altele... Pescarii își lăsaseră la țărm bărcile din care luaseră felinarele cu care se îndreptau acum către locul anunțat, în care s-au adunat până când sala a fost arhiplină”.

Seară după seară, bogăția Cuvântului divin se revărsa prin tânărul și zelosul evanghelist, ținând tot atâta cât au durat și lunile întunecate ale iernii polare. Apoi, odată cu venirea primăverii avu loc un botez frumos în care au fost cufundați un număr de 20 candidați.

A fost o zi de neuitat ziua aceea în care și natura părea că dorește să-și spună cuvântul și să-și declare acordul: fulgi mari de nea cădeau agale în apa oceanului în timp ce candidații erau cufundați unul câte unul în apele nu prea înghețate ale nordului, ca și cum l-ar fi încredințat că dacă „păcatele lor fuseseră de culoarea respingătoare a cârmâzului, acum deveneau albe ca zăpada. „Isaia 1, 18

Așa a început lucrarea de evanghelizare actualul vicepreședinte al Conferinței Generale Alf Lohne. – „Va veni oare cineva la aceste adunări sau nu va veni? „De ce întrebări, temeri și îngrijorări? De ce să ne preocupăm de partea pe care trebuie s-o îndeplinească Duhul Sfânt?

Noi trebuie să ne rugăm și să lucrăm făcând tot ce este posibil, adică făcându-ne conștiincios partea, apoi să așteptăm ca și Duhul să-și facă lucrarea Sa. Dacă partea omului a fost îndeplinită și Duhul își va

îndeplini partea, este chiar condiționată. În niciun caz El nu-și va îndeplini partea Sa înaintea omului, iar pe de altă parte trebuie să știm că El nu va face niciodată partea omului și în locul lui. Iată un aspect foarte important al colaborării dintre om și Dumnezeu, atunci când este vorba de lucrarea misionară și evanghelizare.

Review and Herald 15 dec. 1983

12. Biblia medicului

La vârsta de 17 ani MacKay părăsea casa părintească pentru a se duce să studieze într-un colegiu și apoi la facultatea de Medicină. Mama sa fiind o bună creștină i-a dat în dar o Biblie scriindu-i cu mare grijă o dedicație și un verset biblic pe prima filă a cărții. Dar, credința nu se moștenește. Fiul, fără să citească vreun rând, cum părăsi căminul o vându ca să-și cumpere o sticlă cu băutură. Mai mult, prins cu totul în studiile începute, uită orice cuvânt din Cartea cea Sfântă precum și toate îndemnulile mamei sale. Și anii treceau cu grăbire, iar el care era un băiat silitor și serios în același timp, trecu în mod strălucit toate examenele anilor de studii, terminând neașteptat de fericit, cu multe și deosebite felicitări. Cu siguranță că rugăciunile și insistențele neconținute ale mamei sale la tronul harului cu privire la el, l-au urmărit fără încetare.

Și, ca o răsplată a încrederii pe care o inspira în superiorii săi, a fost numit în funcția de coordonator și dispecer al unui mare spital, răspundere care nu prea se acordă oricui. Dispecerul Cerului însă a văzut mai profund lucrurile privind în inima acestui tânăr, și a hotărât ca el să rămână în continuare cuprins în dragostea Sa, cu care să-l aibă în pază.

Iată în propriile sale cuvinte interesanta experiență a vieții redată pe scurt, experiență desfășurată sub privirea îndurărilor divine de care s-a bucurat.

„Înainte de a-mi începe cariera de medic, am funcționat ca asistent într-un spital, unde în fiecare zi eram martor la un mare număr de suferințe omenești. Aici am putut descoperi cu adevărat puterea vieții creștine pentru care am avut întotdeauna admirație și aprecieri. De fapt, pentru mine nu era ceva nou deoarece aceasta era și particularitatea deosebită a mamei mele. Nu pot să uit niciodată cum ea îmi vorbea adesea de Mântuitorul și cât de fierbinte se ruga la Dumnezeu pentru mântuirea sufletului meu.

Dar atunci nu prea mă impresionau aceste lucruri, căci cu cât

creșteam, mai rău deveneam. Nu mă interesau deloc credința și Dumnezeuul mamei mele, și nu doream să știu ceva despre El. Mai mult, 26

căutam continuu motive și argumente de a-L arunca la periferia vieții mele personale și a-L scoate din mintea mea. Eram doar la un pas de a deveni un veritabil ateu, numai că, în mod continuu, conștiința mă acuza și îmi reproșa relele mele comportări.

Acum, în mulțimea răspunderilor la care am fost chemat, cât și a solicitărilor bolnavilor cărora trebuie să le fac față, interveni un incident care urma să fie destinat a aduce o profundă cotitură în cursul vieții mele.

Într-una din zile, la spital a fost adus într-o stare destul de gravă un om căzut de pe o schelă, căruia nu-i puteam face cam nimic, decât să căutăm a-i alina cumva durerile pe care le avea. Conștient de starea în care se afla, mă întrebă cam cât timp mai are de trăit. Era inutil să-i ascund adevărul, căci el însuși își dădea seama cât de numărate îi sunt zilele. Se bucura totuși foarte mult pentru fiecare zi pe care o mai trăia și arăta atât de radios în fiecare dimineață, căci se mai putea prelungi agonia sa, în care el era fericit.

Măcar odată pe zi mă duceam să vizitez pe acest bolnav interesant, își trăia ultimele clipe ale vieții și totuși în compania acestui om te simțeai neobișnuit de bine și nu te-ai mai fi îndurat să pleci de lângă el. Expresia senină și lipsită de zbucium a feței sale, era cu adevărat inspiratoare. Apoi, bucuria cu care întâmpina pe oricine, cu care îți abătea atenția în altă parte cu încurajări și speranțe, era de nedescris. Am aflat că este un bun creștin, dar niciodată nu m-am gândit să discut cu el despre subiectul acesta. Dar după trei zile părăsi rândurile celor vii.

Infirmiera care l-a îngrijit în mod deosebit a venit în ziua următoare la mine și mi-a spus că printre lucrurile sale personale a găsit o Biblie pe care mi-o și întinse. Instantaneu și parcă emoționat am luat cartea pe care am deschis-o.

Nu poate fi descrisă emoția sufletului meu atunci când am văzut că aceasta era însăși cartea pe care o promisem în dar din partea mamei mele. Acolo, pe coperta interioară, mai purta încă inscripția cu numele meu, dedicația scumpei mele mame care acum nu mai era printre cei vii. De data aceasta, cartea avea acum foarte multe însemnări iar copertile îi erau cam desprinse. Multe file îi erau

detașate și era vădit lucru că fusese bine studiată, citită și însemnată.

Simțăminte de regret, de rușine și părere de rău m-au cuprins. Cartea mea, prețioasa mea carte, care trebuia să mă ajute și să mă crească pe mine personal, a ajutat pe altul! Viața cea plăcută a unui străin pentru mine, a fost modelată și transformată de cartea care ar fi trebuit să îndeplinească această lucrare pentru mine! Mă vedeam grotesc, ca o bucată de marmoră așa cum este desprinsă din blocul din care făcea parte mai înainte, îmbrăcat în cultură și educație și nu puteam suporta gândul că această Biblie, acum arătând gata spre a fi pusă într-un muzeu a fost motivul schimbării altuia și nu a mea. Adusese mângâierea și pacea sufletului unui muribund de care eram profund convins că îl îndreptase către limanul fericit al vieții veșnice. Cartea mea, care din pricina mea, pe mine nu m-a putut pregăti pentru viață, pe altul l-a ajutat în fața morții! Ce gând răscolitor!...

„Biblia mea, destinată să mă ajute pe mine în găsirea Mântuitorului, și-a îndeplinit nobila ei misiune, dar nu față de mine. Și aceasta numai din cauza mea!...

„Dacă până acum mi-am putut adormi glasul conștiinței, în aceste momente am rămas cu totul răscolit, descumpănit. Dacă până acum eram oricum liniștit, pacea mi-a dispărut definitiv și n-a mai fost chip să-mi găsesc echilibrul, decât ulterior când mi-am schimbat cu totul atitudinea mea ostilă față de iubirea divină care mă urmărise încontinuu.

„Acum văd cât de generos, cât de delicat și frumos S-a purtat

Mântuitorul față de mine, ca să mă câștige de partea Sa. Nici nu-mi închipuiam că procedeele Sale pot fi atât de delicate și în același timp insistente. Aceasta m-a copleșit și m-a determinat la o predare fără rezerve. Știu acum că nimic rău n-ar putea interveni în viața mea, deoarece se va izbi mai întâi de El. Iar Cartea mea, acum cu paginile pătate și îngălbenite, este Cartea mea de căpetenie. Sunt gata să le socotesc ca un gunoi pe toate celelalte ca să câștig pe Hristos. Acum înțeleg bine, prin harul Domnului, cuvintele lui Pavel: „Iisus Hristos a venit în lume spre a salva pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu!”

Signes of the Times, februarie 1965

13. Mai încearcă-mă încă odată Doamne

Familia lui Miriam din orașelul Maattanen (Finlanda), aștepta cu nerăbdare seara zilei de vineri, ocazie în care casa urma să fie plină de mulți oaspeți, atât din localitate cât și din împrejurimi, cu toții

advențiști de ziua a șaptea la care se mai adăugau de multe ori și prieteni de adevăr, voioși a asculta explicațiile date din Biblie.

Astfel fiind, oaspeții au început să vină în ziua convocării lor către ora începerii Sabatului fiind cu toții prezenți, în timp ce gazda îi conducea în confortabila cameră unde urma ca în seara aceea să fie ținut un deosebit studiu biblic.

Deși era abia pe la începutul lunii noiembrie, afară căzuse deja zăpadă din abundență, căci așa se întâmplă în Finlanda, iar în această seară ningeă atât de liniștit fără să fie câtuși de puțin furtună sau ger. În casă, căldura plăcută, te îmbia parcă mai mult să te adâncești în fotoliul ocupat.

Atunci când și ultimul dintre oaspeți și-a ocupat locul, gazda a încuiat atât ușa de afară a intrării în apartament cât și pe aceea dinlăuntru, dorind ca nimeni să nu-i deranjeze. Mulți cerșetori se vânturau pe străzile lor în acele seri de iarnă iar ei doreau să rămână tihniți.

„Subiectul pentru această seară, spuse cu bucurie Miriam tatăl, este: „Cum să iubim pe aproapele nostru”, la care toți cei prezenți consimțiră printr-un zâmbet aprobator și priviri satisfăcătoare discrete. Să începem citind textul din Matei 22, 39. Toți s-au bucurat la citirea și rostirea acestuia. „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși!”...

— Pentru mine, începui primul venit, aceasta înseamnă că voi da întotdeauna o mână de ajutor oricând voi vedea că am posibilitatea s-o fac.

— Noi creștinii, nu putem trece în niciun caz pe lângă acele cuvinte fără să ne plecăm inima spre ele, spuse un altul.

— Cu siguranță că m-aș amăgi sau aș spune niște minciuni despre mine însumi, dacă aș susține că iubesc pe aproapele meu ca pe mine însumi și n-aș face nimic pentru el interveni un altul.

Minutele se scurgeau cu grabire și neobservate, când cel care conducea studiul, rezumă totul în cuvintele: „Înseamnă deci că datoria noastră față de alții cât și dragostea noastră față de ei, va fi arătată ascultând și îndeplinind ultimele șase porunci. Să încheiem studiul nostru cu câteva rugăciuni...”

Când și ultimul amin a fost rostit iar ochii s-au deschis, gazdele se uitară nedumerite înjur. Parcă s-a auzit un zgomot în bucătărie, în timp ce ne rugam!... Și eu am auzit... Parcă și eu... Chiar și mie mi s-a

părut ceva...

S-au dus repede în bucătărie și nu mică le-a fost mirarea când în dreptul ușii, chiar în bucătărie, stătea un bătrân cerșetor, destul de zdrențăros ținând o hârtie în mâna sa. Tatăl luă hârtia și o citi: „Sunt surdo-mut. Am nevoie de un loc de dormit pentru noaptea aceasta. Mă puteți ajuta?” Citi și mama hârtia, la care exclamă: „Casa de bătrâni se află chiar lângă noi, la poarta alăturată, și ar putea merge foarte bine acolo. Sunt multe camere și paturi libere, și sunt și bine încălzite. Noi suntem destui aici pentru seara aceasta...”

Și luând un creion, tatăl îi scrisese acest mesaj pe verso ca omul să poată citi. Parcă o umbră se așternu pe fața bătrânului moșneag, dar mulțumind cu respect se îndreptă către ieșire și plecă.

Cei doi, tatăl și mama, care erau gazdele se întoarseră la masa lor de studiu. Erau tăcuți și serioși. Dar foarte curând tatăl rupse tăcerea: „Chiar acum am avut ocazia să punem în practică ceea ce am învățat în seara aceasta, dar ocazia s-a dus. Mă duc să chem înapoi pe omul acela și să-i facem un rost și lui aici între noi, pentru seara aceasta...”

Dar când să iasă pe ușă observă că ambele uși erau de fapt încuiate, așa cum le încuiase chiar cu mâna lui după ultimul oaspete sosit în seara aceea. Cu nețărmită emoție o descuie și pe cea de-a doua, ca să constate consternat că pe zăpada proaspăt căzută nu existau niciun fel de urme de pași. Pe stradă, de asemenea, nici urmă și nici țiipenie de om. I se părea că visează, se frecă bine la ochi, dar oaspetele dispăruse. Aceasta era chiar o realitate! Ce fenomen ar mai putea fi și acesta! Nici nu-și mai putea reveni dintr-un așa coșmar!...

Sperând totuși că cineva mai trebuia să știe amănunte despre această stranie apariție, în ziua următoare întrebă și cercetă pe mulți oameni, dar rezultatul a fost că nimeni nu auzise sau văzuse pe un asemenea om.

„Sunt sigur, regreta el acum, că un înger adevărat ne-a vizitat aseară, dar noi n-am găsit niciun loc pentru el. Ah, dacă Dumnezeu ne-ar mai încerca odată!” ...

Și de-a lungul a zece ani în continuare, aceasta a fost esența rugăciunilor sale: „Mai încercă-mă Doamne încă odată!”

Între timp această familie s-a mutat într-un alt oraș, într-o casă mai mică, cu camere mai mici și modeste, spațiu mult mai restrâns ca mai înainte...

Și într-o seară de iarnă geroasă, în timpul cinei, o scurtă ciocănitură se auzi în ușă. Deschise, și nu mică i-a fost mirarea când înhață îi apăru un cerșetor. Cu hainele zdrențuite și murdare, atât de greu mirositoare încât întreaga casă căpătă un miros respingător iar pe față și pe mâini era plin de furuncule pline de puroi.

„Vă rog domnule, sunt înfometat și atât de înghețat, și nu găsesc niciun loc de dormit pentru seara aceasta, începu cerșetorul pe un ton plângăreț”.

„Poftește, intră, fii binevenit, zise bucuros Miriam, aducându-l la căldură”. „În sfârșit, își zise el în gând, acum Dumnezeu îmi dă o nouă posibilitate și nu trebuie s-o pierd”. Era omul cel mai fericit din lume!

Urmă o masă bună și o baie caldă, după care cerșetorul a fost culcat într-un pat cald, chiar patul stăpânului care și-a petrecut toată noaptea pe podea lângă el, ca să-i poată schimba din când în când toate pansamentele. Iar a doua zi, în timp ce-și ducea oaspetele la spital pentru tratament, Miriam se ruga în tăcere: „Sunt acum fericit Doamne pentru încrederea acordată, că mi-ai ascultat rugăciunile înălțate atâția ani! De acum înainte niciodată nu voi mai pierde prilejul să fac tot ce scrie în Evanghelia lui Matei 22, 39!”

Review and Herald 1977

14. În coșul de hârtii

Plictisiți, obosiți, dacă nu și nervoși, aruncăm într-un gest grăbit la coșul de hârtii tot ceea ce socotim că nu ne mai folosește la nimic, tot ce socotim inutil, și coșul se umple văzând cu ochii, mărturisind și el în ce-l privește bogata noastră activitate. Iar omul zilelor noastre, asaltat de suprasolicitări, repetă în mod mecanic și sătul gestul acesta de mai multe ori în virtutea obișnuinței fără să mai catadicsească câtuși de puțin să se mai uite, sau să mai citească vreun cuvânt. Dar nu tot ce socotește omul inutil este demn să fie aruncat la coșul de hârtii...

Patronul unei mari întreprinderi primea regulat revista noastră Semnele Timpului, dar în loc s-o citească, o arunca plictisit în coșul de hârtii. Mai înainte îl mai atrăgeau unele titluri sau clișee interesante ale revistei, dar de la un timp era suprasolicitat de probleme și de bunul mers al întreprinderii sale. Și apoi, de ce să te mai tot gândești la scurtimea timpului rămas sau chiar la viața viitoare, atâta timp cât aici ești atât de înglotat? Afacerile pot fi prejudiciate atunci când nu ești „pe recepție”.

Dar unul dintre bunii săi secretari observând la un moment dat

gestul, precum și atractiva revistă ce zăcea printre hârtiile inutile din coș, o luă și o citi cu nesaț. Apoi, entuziasmat de noutățile și frumusețile ei literare o duse acasă ca să o arate și soției sale care nu mai văzuse niciodată așa ceva. Și foarte pătrunși de valoarea revistei, au desfăcut-o în file ca să o poată citi amândoi în același timp. Astfel că, dorința lor fierbinte după adevăr, a fost urmată foarte curând de o bine meritată răsplată.

Amândoi s-au înscris la orele de lecturi biblice pe care le-au urmat dovedind un viu interes pentru lucrurile lui Dumnezeu, hotărându-se totodată să-l urmeze cu orice risc. Au intrat apoi și în legătură cu pastorul, care i-a dirijat și încurajat în toate amănuntele „Semnelor Timpului”.

Ziua botezului așteptată cu multă nerăbdare sosi și ea iar bucuria le-a fost deplină când mărețul legământ pentru vecie, a fost încheiat cu Dumnezeu.

Lucrarea Evangheliei se îndeplinește pe gândite și pe negândite; acolo unde lucrăm sau acolo unde nu lucrăm, iar Duhul Sfânt caută și ultimele „resturi” ale sufletelor dornice de veșnicie. Lucrul cel mai important este ca în această privință să ne facem toată datoria.

Review and Herald

15. Identificarea credinței

Cât de minunată este familia noastră adventă! Și ce frumos este ca frații să locuiască împreună fiind o unitate a credinței, a înțelegerii, a procedeelelor! Să știi că poți să ai încredere în cineva, să te bizui pe cineva, să realizezi ceva între și eu astfel de oameni! Dat fiind aceste precum și multe alte motive, cât de mult ar trebui noi să ne prețuim unii pe alții și cât de frumos ar trebui să ne apreciem unii pe alții! „De abia aștept să mă întorc între frați, îmi spunea unul dintre angajații noștri care era internat într-un spital unde stătuse un timp destul de îndelungat, căci m-am săturat de atâta vitregie! Oricum ar fi, între noi este un alt spirit, o altă viață, cu totul alta!

Într-una din iernile grele ale celui de al doilea război mondial, un ostaș german pe nume Hans, un bun creștin adventist, mășșăluia împreună cu divizia sa către orașul Moscova. Avea tot timpul să mediteze, și să se roage, căci drumul de zile și nopți părea fără de sfârșit. Cum era și firească, mereu și mereu gândul îi zbura la frații săi de credință rămași departe în comunitate și la scumpa sa familie lăsată acasă. Lipsa părtășiei frățești cu cei dragi de aceeași credință, îi rodea

neconținut viața, aducându-i umbrele înstrăinării. Chiar și zâmbetul îi dispăruse.

În ciuda situațiilor nedorite și neașteptate, spera totuși că într-o zi – rugându-se pentru aceasta – și aici în Rusia, la mii de kilometri departe de patrie, ar putea găsi un tovarăș de aceeași credință. Ce mare bucurie ar fi fost pentru el ca în această țară străină și necunoscută, să fie împreună cu cineva din familia lui Dumnezeu! Dar aceasta nu se întâmpla. Poate că și lipsa cunoașterii limbii ruse era de vină, sau poate că nu știa cum și unde să-i caute.

Într-una din zile avu loc un contra atac inamic în urma căruia trupele germane au fost silite să se retragă. Sate întregi au început să fie evacuate iar populația civilă obligată să părăsească linia frontului. Hans împreună cu mulți alți ostași, primi ordinul să caute pe toți civilii care mai rămăseseră prin case. Unele după altele, satele erau evacuate iar casele controlate prin toate ungherele. Mai rămăsese o singură casă dintr-un sat, o casă mai lăaturalnică, către care Hans își îndreptă atent privirile și graba, ca să nu-l apuce întunericul nopții.

Întră în prima încăpere în care nu prea se vedeau urme de viață, dar când a fost să intre în cea de a doua încăpere, găsi acolo un om singur, cam în etate, care-și aduna niște lucruri personale într-un sac. Îl salută respectuos și-l privi fără cuvinte. Dar nici rusul nu prea se deranja la apariția neamțului, căci își punea în continuare lucrurile în sac, până când acesta se umplu. Deasupra, chiar înainte să-l lege, puse în mod discret o carte cu coperti negre, destul de mare și curată. La vederea ei, neamțul se miră în sinea lui, de ce oare atâta prețuire pentru o carte ce părea veche și roasă de vremi.

Și în timp ce soldatul german se apropie și îi ceru cartea, acesta îi dădu să înțeleagă că dorește s-o vadă. Părând că a înțeles la ce se referă, celălalt îi făcu semn cu amabilitate că poate să se uite în ea. Pe când o răsfoia, Hans recunoscuse repede că era Biblia, ceea ce nici nu-și închipuia că s-ar putea găsi pe acolo.

Nu mulți ruși posedă o Biblie, gândi el, iar adventiștii sunt oameni care o studiază intens. S-ar putea ca acesta să fie un adventist, dar cum să-l descopere? Hans nu putea vorbi rusește, căci nu știa nici măcar un cuvânt, iar celălalt nu putea rosti niciun cuvânt în limba germană. Dar îi veni o idee. Deschise Biblia la ultima ei carte, cap. 14, 6 – 12 (întreita solie), unde găsi subliniate cu roșu aceste versete. Hans puse degetul arătător pe sublinieri, iar cu cealaltă mână arată către el

în semn de identificare. Ivan, căci acesta îi era numele rusului, înțelese și cu un semn de aprobare luă Biblia din mâna lui Hans. O deschise și el la Matei 24, 14, un alt text biblic familiar adventiștilor (predicarea Evangheliei). Și acest loc era la fel de mult marcat cu roșu. Repetă și Ivan gestul ostașului german punând degetul său pe Biblie, apoi arătând către el.

Hans luă înapoi cartea pe care o deschise de data aceasta la Exodul 20, 8, la porunca a patra. Și aici era însemnat cu un chenar roșu. Și din 34

nou puse degetul pe carte, după care îl îndreptă către el ca identificare, înțelegând mai bine lucrurile, rusul zâmbi și aprobă fericit. Luă din nou Biblia de la Hans și deschise la Daniel 8, 14 (data începerii curățirii Sanctuarului Ceresc). De data aceasta Ivan puse din nou degetul pe versetul cel însemnat cu roșu după care arată de două ori către el.

Apoi, închizând Cartea și privind lung în ochii neamțului, îi cuprinse fericit cu amândouă mâinile, la care în semn de răspuns Hans îl îmbrățișa. Amândoi simțiră suvoiul bogat și fierbinte al dragostei frățești ce într-o clipă străbătu inimile lor înghețate. Fiecare dintre ei era convins că găsisese un frate de credință acolo, într-un îndepărtat și pustiu sat din Rusia, în timpul unui aprig și nedrept război.

Micuța cameră a întâlnirii lor, cu ferestre joase și cu pământ pe jos, părea asemenea unei capele atunci când amândoi au îngenuncheat pe

pardoseala înghețată. Hans s-a rugat în germană iar Ivan în limba rusă.

Niciunul nu-l înțelegea pe celălalt, dar amândoi erau convinși că Tatăl lor Ceresc îi adusese laolaltă în acel loc ca să se poată încuraja unul pe altul.

Și după ce s-au ridicat de la rugăciune, simțământul despărțirii devenea din ce în ce mai greu. Se întunecase de-a binelea în timp ce afară se așternuse un strat gros de zăpadă. Și-au strâns călduros mâinile dându-și o ultimă îmbrățișare și un sărut frățesc, fiecare dorind parcă să nu se mai despartă niciodată... Nici astăzi Hans nu poate uita acea minunată experiență a iubirii și frăției creștine și niciodată nu se va uita strălucirea acelei zile care i-a deschis ochii să vadă mai bine unitatea și căldura familiei advente din care făcea parte, bucuria deosebită care i-a luminat viața atât de departe de casă, în

mijlocul nenorocirii războiului, când se simțea însingurat și părăsit.

Ieșiră amândoi din casă în ninsoarea abundentă, pornind fiecare pe un drum necunoscut, fără speranța de a se mai reîntâlni vreodată. Dar cât de mare va fi bucuria lor, atunci când în curând, cu ocazia revenirii pe nori a Mântuitorului nostru, se vor întâlni iarăși spre a merge nu pe drumurile necunoscute ale acestui pământ, ci pe drumul cel sigur care-i va duce într-o patrie mai bună, în care nu va fi decât iubire și pace pe un nou și fericit pământ.

Review and Herald, iunie 1981

35

16. Valoarea ascultării

Ascultarea! Din nou ascultarea! Din nou, pentru că de ea depinde viața sau moartea, binecuvântarea sau blestemul. Cu ea reușim, fără ea suntem înfrânți, câștigăm sau pierdem, urcăm sau coborâm, vedem sau suntem orbi. Prin ea avem posibilitatea de a adăuga mereu la anii vieții noastre, fără ea ni se irosesc fără rost zilele.

— Mamă, pot să-mi fac o prăstie? Întrebă Larry intrând în bucătărie unde mama pregătea prânzul.

— Ar fi mai bine să nu-ți faci, veni răspunsul...

— Dar Steve, Jimmy și Jerry, toți au, așa că eu de ce să nu am?

— De ce insiști, nu-ți amintești că Steve o aruncase pentru că a avut neplăceri din cauza ei?

— Dar, mamă...!

— Nu Larry, categoric, fără prăstie!

Câteva zile mai târziu se studia la altarul familial despre David și Gpliat.

— Vezi, își aminti Larry, chiar și David avea o prăstie. Și uite ce lucru minunat a făcut cu ea!

— Larry, tu nu înțelegi, zise tata, că David avea o prăstie cu ajutorul căreia își proteja oile sale de fiarele sălbatice?

— Și atunci, adăugă mama, nu erau oameni în jur a căror ochi să poată fi răniți de o piatră și nici case prin apropiere cu ferestre care să se spargă.

— Dar pentru că ai spus de ferestre sparte, zise tata, când treceam aseară pe lângă casa lui Jerry, l-am văzut spărgând un geam de la garajul lor cu prăstia.

Larry era impresionat dar nu convins. Dorea cu orice chip o prăstie. În săptămâna următoare Larry se juca cu Jimmy acasă.

— Hai să mergem pe câmpul din spatele casei ca să-ți arăt cum trag eu cu praștia, îi zise Jimmy.

— Dar mama mi-a spus să nu mă joc cu praștia, îi răspunse Larry.

— Și ce crezi tu că, dacă vei învăța să ochești niște cutii de conserve ai să rănești pe cineva? râse ironic Jimmy. Așa că băieții prinseră să adune niște pietricele în buzunare și plecară în spatele casei. 36

Larry observă cum Jimmy ținea praștia și punea pietrele. Gândea că este minunat când prietenul său Jimmy putea să nimerească tot ceea ce țintea și chiar să sfărâme bulgării de pământ.

— Acum lasă-mă și pe mine să încerc, zise Larry.

— Tu nu uita că mama ta nu te lasă, râse Jimmy.

— Dă-o înapoi, îi voi arăta că pot fi atent!

Și Larry văzu că nu este chiar atât de ușor, dar după vreo oră de exercițiu putea să nimerească aproape tot atât de bine ca și Jimmy. Astfel că băieții cotrobăiau tot câmpul din spatele casei făcând tot felul de isprăvi.

— Ochește pasărea aceea, strigă Jimmy, vezi dacă o poți nimeri. Larry ținti repede și trase. Frrrr! Și pasărea se pierdu în văzduhul albastru. Urmă totuși o plesnitură asurzitoare după care se auzi un zornăit de geamuri sparte.

— Fereastra lui Paterson, răcni Jimmy. Haide să fugim de aici! Larry începu să fugă, dar parcă pantofii săi erau de plumb. Numai câteva momente trecură și îi apărură în față mama. El însă era cu totul magnetizat de praștia lui Jimmy.

— D-na Paterson te-a văzut pe tine și pe Jimmy când i-ați spart geamul din față și m-a chemat să-ți văd isprava. Ce mai ai de zis?

Larry încercă să îngâne câteva cuvinte, dar când va trebui să dea ochii cu tata va fi desigur mult mai greu.

— Acum va fi nevoie să plătim întregul geam de la ușa principală a vecinului nostru, și tu știi că eu încă nu am serviciu, îi zise tata. Ca pedeapsă pentru neascultarea ta, nu vei mai ieși din casă o săptămână întreagă.

— Am înțeles, consimți Larry. Avusesem destul timp să mă gândesc și la asta dar n-am făcut-o. Acum mai am încă o ocazie și știu că și tu și mama ați avut dreptate... Nu mai doresc vreo praștie sau pușcă, niciodată!

Review and Herald, 24 oct. 1968

17. Pretenție și etalare

O actriță franțuzoică bine cunoscută de marele public și foarte talentată care a decedat la vârsta de 80 de ani, făcea unui prieten următoarea remarcă: „În viața mea am fost fericită doar atunci când m-am aflat pe scenă!”

Ce mărturisire! Să nu aibă nicio bucurie în sufletul ei decât atunci când era în spectacol! Ea trăia doar pentru un singur lucru: să fie privită și admirată. Din nefericire cât de mulți nu sunt în jurul nostru care, dacă ar mărturisi cu sinceritate, ar spune că sunt fericiți numai atunci când se pot etala în vreun fel. Desigur, unii numai pentru aceasta trăiesc, în această privință Domnul Hristos spunea: „Să nu treceți prin viață laudându-vă și atrăgând atenția asupra voastră!” (ed. fr.)

Nu, cumva suntem și noi ispițiți de dorința de a căuta fericirea în pretenție sau etalare? Iată trei soluții în vederea unei atitudini pozitive descoperite într-o lectură:

1. Cunoaște-te cu adevărat pe tine însuși și într-o deplină umilință roagă-te lui Dumnezeu astfel: „Doamne, îndură-te de mine păcătosul”. Umlința a fost principalul simțământ care, în afară de puterea Duhului Sfânt, a salvat pe Ellen White, slujitoare valoroasă a Bisericii noastre, de la o ruină sigură. Tot aceasta ne va feri cu siguranță și pe noi de orice cădere.

2. Concentrează-ți întreaga cugetare asupra lui Dumnezeu și nu asupra neînsemnatelor tale performanțe. Cât de mici suntem noi cu adevărat și ce nesocotință este să credem că suntem absolut necesari! Dar pentru fiecare dintre noi există o lucrare de făcut cu umilință și credincioșie, iar Dumnezeu ne va binecuvânta făcând-o, în timp ce vom căuta să-L cinstim și să-L onorăm numai pe El.

3. Slujind nevoilor altora și nu fiind robiți propriilor noastre nevoi. Trebuie să ne ferim de egoism. Mântuitorul vorbea odată despre „a fi cu adevărat liber”. El ne invită și pe noi să ne salvăm din închisoarea intereselor egoismului, permițându-l Lui însuși să ne inspire și să ne călăuzească viața, întărindu-ne pentru serviciul altora și pregătindu-ne în felul acesta pentru revenirea Sa.

„Atunci când cugetele noastre se ocupă numai de propria noastră persoană, ele se înstrăinează de Hristos, izvorul puterii și al vieții. De aceea efortul continuu al lui Satana este de a abate cugetele

omului de la Mântuitorul, împiedicând în felul acesta unitatea și comuniunea sufletului cu Hristos... Să nu ne lăsăm înșelați de șiretlicurile lui. Noi nu trebuie să facem din noi înșine centrul preocupărilor noastre. Să cugetăm și să vorbim despre Hristos. Să facem ca eul nostru să dispară în El. Dacă ne vom lăsa în brațele Sale, El ne va face să ajungem mai mult decât biruitori". C.H. 72.

Review and Herald, 21 oct. 1967

18. Hristos este real

„Iisus Hristos este totul pentru noi. El nu are nicio valoare pentru noi, dacă nu-L cunoaștem ca Mântuitor personal". HLL 389

Iisus este marea noastră nevoie! Astăzi, mai mult ca oricând, avem nevoie de Iisus. Nu ne trebuie un Iisus denaturat, complicat sau fals, așa cum este prezentat de unii; niciun Iisus denominațional, doctrinal, teoretic, istoric sau eroic. Noi avem nevoie de Iisus cel adevărat, de Mântuitorul nostru personal, de Fiul lui Dumnezeu!

Serva Domnului spune: „În biserică există foarte mulți care își înșală propriile lor suflete. Ei ating numai standardul propriei lor închipuiri. Cred că religia se rezumă la mergerea la adunare pentru a asculta predicile și a avea niște simțăminte deosebite și fericite. Dacă emoțiile lor au fost stârnite și au picurat câteva lacrimi, este o dovadă pozitivă pentru ei că sunt creștini adevărați. Pe aceste simțăminte cât și pe o convingere generală că Iisus este Mântuitorul lumii, ei bazează speranța mântuirii".

Dar, atâta timp cât nu am făcut din Mântuitorul o realitate a vieții noastre, lucrarea mântuirii nu este efectivă. Iată deci marea problemă: este Iisus real în viața noastră? A avut loc acea identificare deplină a noastră cu El? Sau simțim o povară de a-L prezenta altora, spre a face și pe alții fericiți. Marea întrebare este cum stau lucrurile cu noi înșine.

Policarp, episcop de Smirna, care a trăit pe la începutul sec. II și care pe atunci era deja un bătrân venerabil, a fost adus înaintea guvernatorului roman care nu mai suporta pe creștini.

— Am să te exilez, l-a amenințat guvernatorul. Păstrându-și calmul caracteristic, bătrânul răspunse:

— Puteți face aceasta, dar eu sunt acasă oriunde este Hristos și mă simt bine alături de El.

— Am să-ți iau toată averea, urlă guvernatorul.

— N-am niciun fel de avere și chiar dacă aș avea și mi-ați lua-o,

tot aş fi bogat pentru că am pe Hristos, mărgăritarul cel mai de preţ din lume.

— Atunci am să-ţi calc în picioare numele cel bun!

— Acesta s-a dus de mult, răspunse netulburat bătrânul, căci de multă vreme am socotit ca o mare bucurie să fiu privit ca lepădătura tuturor lucrurilor, de dragul lui Hristos.

— Dar am să te bag la închisoare, răcni din nou guvernatorul.

— Faceţi cum doriţi, răspunse Policarp, dar în ce mă priveşte eu mă voi simţi pururea liber, căci unde este Hristos, acolo e libertate deplină.

— Am să am grijă ca în temniţă să nu mai vezi lumina zilei!

— Dar pentru mine, oricât ar fi de mare întunericul de afară, nu este nicio tulburare, căci Hristos îmi este lumina vieţii mele!

— Dacă văd că nimic nu te înspăimântă, continuă guvernatorul, atunci am să-ţi iau viaţa.

— De multă vreme aceasta a fost ascunsă cu Hristos în Dumnezeu şi nu o mai puteţi lua. Iar atunci când se vor ivi zorile plăcute ale dimineţii învierii, voi avea viaţă din belşug şi voi trăi pururea în slavă cu El.

Guvernatorul s-a ținut de cuvânt, așa că distinsul bătrân din biserica apostolică primară şi-a dat viaţa ca mărturie a devoţiunii sale pentru Mântuitorul, ca o dovadă a realităţii lui Hristos în inima şi viaţa sa.

Iisus trebuie să existe în viaţa noastră în mod real. Dacă L-am acceptat doar în mod teoretic, nu înseamnă că El există deja în viaţa noastră. Adevărul acesta este întocmai ca o literă moartă şi nu ne ajută cu nimic în lupta împotriva păcatului, dacă nu L-am găsit pe Acela care are viaţa şi puterea deplină. Iisus trebuie coborât de la intelect la inimă, căci singura apărare împotriva răului, este locuirea Lui în inimă.

Iată secretul problemei în discuţie, secretul realităţii în sufletul omenesc a minunatei Sale persoane.

În primul rând trebuie să existe între om şi Iisus o unire totală, o identificare deplină, o întrepătrundere, asemenea unei ţesături. Omul să fie urzeala iar El să fie bătaia. Această unire însă cu Hristos nu va avea loc până când nu vom fi dispuşi să renunţăm la mândria, egoismul, vanitatea şi. spiritul nostru lumesc. Trebuie ca mai întâi să aibă loc o lucrare dureroasă de despărţire ca numai după aceea să urmeze lucrarea cea fericită de unire cu El. i

Poți cunoaște teoria mântuirii prin credință, învățătura îndreptăririi prin Hristos, întreita solie îngerească și totuși să fi rece și indiferent. Aceasta pentru că nu învățătura încălzește inima, ci Persoana Minunatului nostru învățător care aduce inimii căldura vieții divine, lucru de altfel neexperimentat de cei superficiali.

Scopul, superlativul vieții noastre de credință, este să fim legați, unificați, identificați cu Domnul nostru. Sunt cumva persoane, plăceri, dorințe, care constituie cele mai mari interese ale tale? Permite atunci lui Hristos să devină pasiunea ta. Iubești cumva mai mult banii? Lasă-L pe El să devină comoara ta. Ești încântat de propria ta înfățișare? Lasă-L pe Iisus să devină frumusețea ta. Ești mândru de valoarea inteligenței tale? Permite-l lui Iisus atunci să devină înțelepciunea ta.

Prin zilnica și continua legătură cu El, prin continua rămânere în Hristos, putem crește în har. Iisus nu este numai începătorul ci și Desăvârșitorul credinței noastre. El este cel dintâi, cel de pe urmă și cel dintotdeauna. El trebuie să fie cu noi la orice pas.

Noi trebuie să-l dăm totul: inima, voința, slujirea noastră și trebuie să luăm totul: pe Hristos, plinătatea binecuvântărilor ca El să locuiască în inimă, să fie puterea noastră, dreptatea, ajutorul nostru. Viața în Hristos este o viață de binecuvântată odihnă. Poate că nu se simte omul extaziat sau încântat, dar se va simți întotdeauna cuprins de o pașnică încredere. Vorbiți numai despre Hristos și cugetați numai la El. Faceți ca eul vostru să dispară în Hristos. Atunci când El va locui în inima omului, întreaga fire va fi transformată. Spiritul lui Hristos și iubirea Lui, înmoaie inima, umilește sufletul și înalță cugetele și dorințele noastre către Dumnezeu.

Toate acestea însă nu pot avea loc decât atunci când îl cunoaștem, îl iubim și credem în El. Deci în al doilea rând să căutăm a-L cunoaște – ca să știm cum și cât să-L iubim; a-L iubi, ca să știm valențele încrederii totale în El, și a ne încrede în El, căci, „nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. Fapte 4, 12

Să facem deci experiența realității Domnului Hristos în viața și lucrarea noastră și vom vedea. xât de adevărat este cuvântul care zice: „Cine are pe Fiul, are viața, dar cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața”. 1 Ioan 5, 12

din Studii 711962

19, Martiraj modern

Mântuitorul nostru venit să răscumpere omenirea pierdută, a fost primit cu împotrivire de către forțele unite ale vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai omului. Uniți într-o tovarășie fără milă, oameni și demoni s-au ridicat împotriva Prințului Păcii. Cu toate că fiecare cuvânt și faptă a Sa respira numai milă dumnezeiască, faptul că nu se potrivea cu lumea, dădea naștere la cea mai dârză împotrivire... El a trezit cea mai amarnică împotrivire și vrăjmășie. Tot așa se întâmplă și cu toți aceia care trăiesc cu evlavie în Hristos Iisus. Între neprihănire și păcat, iubire și ură, adevăr și minciună, este o luptă ce nu poate fi oprită... Prigoana și ocara așteaptă pe toți aceia care sunt pătrunși de spiritul lui Hristos. Dar prin încercări și persecuție, slava – caracterul – lui Dumnezeu, este descoperit în aleșii Săi. Cuget. 33

Brian Dunn s-a născut în Anglia după care în trecerea anilor a emigrat în Australia în anul 1958. În cadrul sanatoriului nostru din Sidney și-a făcut apoi studiile medicale pe care le-a absolvit în 1964 devenind asistent medical de rangul I. Tot aici își desăvârșește aceleași studii și soția sa cu care se căsătorește între timp, amândoi visând febril a deveni misionari medicali angajați în mișcarea adventă.

Dar n-a trecut mult și visul lor deveni o realitate atunci când au fost chemați să lucreze pentru Dumnezeu, în insula Malaita, o insulă destul de mare din grupul insulelor Solomon, Diviziunea Australasia. Așa că 42

și au și plecat spre locul destinației lor, fiind foarte entuziasmați la gândul că erau chiar pionierii lucrării advente în acea regiune.

Ajunși în mijlocul junglei cu peisaje nedescris de frumoase, chiar răpitoare, cu oameni ospitalieri și binevoitori, băștinașii le-au făcut o primire caldă și amabilă. Chiar pe când urcau pe dealul unde era situată casa lor, fratele Dunn spunea soției sale: „Aici ne vom bucura cu adevărat”.

Chiar a doua zi au și început lucrul căci atunci când pasiunea te împinge iar dragostea pentru suflete te îndeamnă, orice piedică ivită în cale, devine chiar o treaptă spre succes. Atât el cât și soția sa erau din zori și până în noapte împărțiți în multă slujire pentru binele oamenilor pe care-i pregăteau să primească solia adventă. Fr. Dunn fiind și un bun organizator, un om priceput cam la toate, era un bun ajutor pentru oricare dintre meseriașii care lucrau la înălțarea unui punct sanitar pe măsura cerințelor și a dorințelor acestor foarte zeloși misionari. Toate erau atât de bine dirijate încât nici construcția nu

rămânea în urmă și nici tratamentul bolnavilor care veneau cu grămada la stațiune nu rămânea nesatisfăcută. În felul acesta sămânța Evangheliei începea să prindă din ce în ce mai mult, promițând un frumos și apropiat seceriș.

Dar când toate lucrurile merg bine și succesul Evangheliei este promițător, vrăjmașul care semăna neghina în timp ce dormeau plugarii, pândește un moment prielnic să lovească din umbră ca să strice zidirea lui Dumnezeu, căci el va dărâma și nu va clădi, va risipi și nu va aduna, va împărți ca apoi să stăpânească.

Într-una din serile unei zile foarte încărcate, pe când oboseala copleșea ființele tuturor lucrătorilor, la ușa familiei Dunn se prezentă un prieten care ceru un mic ajutor. Acesta i-a fost dat iar pacientul mulțumit plecă fiind condus de Brian. Dar când se întoarse să intre în casă, un foșnet se auzi printre frunzele pomilor, asemănător unei săbii ce este mănuită printre ierburi sau unui tăiș de coasă ce culcă la pământ într-o clipă iarba ce se transformă în fânețe. Era o sulită aruncată de un arc puternic de foarte aproape care se împlântă în spinarea lui Brian, pe când acesta se întorsese cu spatele gata fiind să pășească peste pragul ușii de la intrare.

— Vali, vino repede, sunt lovit, strigă el către soția sa ce aranja patul pentru culcare, după care, lipsit de putere căzu în genunchi acolo, în pragul ușii, doborât ca un brad de furtună căci Brian avea o statură înaltă.

S-a dat alarma, multe felinare au sosit doar în câteva minute la casa familiei Durai, ca toți să constate că o sulită de doi metri în lungime, din fier bătut la foc, îi străbătuse toracele, ieșindu-i apoi și în față cam de două palme.

Oameni cu prezență de spirit au tăiat-o și au tras-o binișor afară, în timp ce chinurile celui lovit erau din ce în ce mai mari.

Și panica își spune cuvântul în astfel de momente, dar acum nu era, deloc prezentă. Repede au fost luate măsuri ca Brian să fie dus la cel mai apropiat spital adventist. Numai că, până acolo erau de străbătut pe apă distanțe mari cam de câteva zeci de mile, și era noapte. Cu bărci și vaporase aceasta a fost străbătută, dar numai a doua zi către ora 14 au putut ajunge la spitalul dorit, timp în care bolnavul în loc să se vaite de durere, se fuga Sui Dumnezeu ca atacatorul lui să fie iertat pentru această mârșavă faptă.

Aici la spital, cinci medici cu experiență au început să se ocupe

de bolnav, au început cu adevărat o luptă pe viață și pe moarte, contra cronometru, deoarece se întrevedea că începuse deja o numărătoare inversă pentru fratele Brian Dunn.

Sulița, destul de groasă și brută îi străbătu toracele, unul dintre plămâni pe care îl perfora rupându-l grav, și, trecând pe lângă inimă, îi rupse și acesteia învelișul exterior. Trei zile și trei nopți a durat lupta cu moartea și medicii sperau că vor câștiga, ca în final să constate imposibilul. „Brian Dunn, a pierdut bătălia vieții, spuse chirurgul cu lacrimi în ochi, soției sale”. Ultimele sale cuvinte au fost: „Curajul lui

Vali m-a uimit; să-l păstreze până la capăt căci victoria va fi a noastră!”

A fost readus la dispensarul său unde spera să fie fericit și înmormântat în apropiere, doar cu nouă zile înainte de a împlini un an de la căsătoria lor. Sute de băștinași l-au petrecut înlăcrimați pe ultimul său drum. Cine știe unde era atentatorul său în acel timp? Oficialitățile care au inițiat o anchetă ulterior, au fost și ele prezente cu omagii și scuze. Brian Dunn însă, nu mai putea privi acum nimic din ceea ce lucrase. Dorise să fie un pionier și a rămas până astăzi ceea ce a dorit arzător.

Președintele Uniunii, cu ocazia serviciului divin funebru spunea: „Sunt 75 de ani de când Mișcarea adventă susține predicarea Evangheliei în aceste locuri, și niciun adventist n-a căzut ucis de mâna vreunui băștinaș, până la fratele Dunn, care a fost chemat să aducă sacrificiul suprem. Această experiență dovedește încă odată că noi trăim încă în țara vrăjmașului. Inimile păgânilor din insula Malaita nu sunt încă câștigate pentru Hristos, dar cu servi devotați și curajoși ca soții Dunn, nu avem de ce să ne temem în viitor”.

Astăzi, după mai mult de douăzeci de ani se dovedesc adevărate cuvintele rostite de Brian înainte de a muri, precum și viziunea sa. Au răsărit ca din pământ comunități în Malaita, mari, puternice, spirituale, spital și dispensare moderne și școli de pregătire a cadrelor. Cu adevărat sângele martirilor este o sămânță a Duhului Sfânt care o întărește cu ploaia timpurie și târzie. Ferice de acest sânge! Binecuvântat să fie acest sânge!

Review and Herald, 3. II 1966 și 1978

20. Vă asigur că nu există

Problema existenței lui Dumnezeu n-a fost lăsată pe seama oamenilor spre a fi discutată în vreun fel și nici să se ia niște hotărâri

în privința ei, să se facă stabiliri, determinări, să se ia decizii. Această problemă nu ne-a fost dată nouă – credincioși sau necredincioși – spre rezolvare. Omul mărginit să nu încerce să-L explice pe Dumnezeu. În această privință tăcerea este elocventă, căci Cel Atotputernic este mai presus de orice discuție. De altfel, ea nu trebuie nicidecum discutată atâta timp cât nicăieri în Biblie nu vom găsi vreo încercare sau pledoarie directă, vreo susținere că El există sau că trebuie să existe dat fiind cutare argument pro sau contra.

Ceea ce produce tot felul de discuții pe această temă, nu este decât nesocotința celor foarte neinspirati, discuții care se încheie neplăcut cam întotdeauna, începând cu cele mai ușoare apăsări sau regrete și terminând uneori chiar dramatic. Dacă am cunoaște noi câie lucruri neplăcute se întâmplă în lumea noastră dat fiind cutezanța de a amenința ridicând pumnul spre cer și aruncând

I

cu noroi în fel și chip în Creatorul cerului și al pământului! Uneori consecințele acestor cutezanțe răzbat până la noi făcându-ne să ne cutremurăm.

S-ar putea să fi auzit – mai mult sau mai puțin – de experiența cu un deznodământ tragic a unui fost slujitor adventist al Evangheliei, experiență petrecută într-o țară învecinată spre răsărit în ultimii ani.

Mereucă un om între două vârste, curajos și cu vervă, cu pretenții de bun doctrinar, documentat și cunoscător al Bibliei al tainelor religiei acestei cărți, devenit însă ateu convins, a ținut să fie prezent într-o dezbatere publică, al cărei scop era să demonstreze că Dumnezeu nu există. La acea conferință erau prezenți și un număr nu prea mare de credincioși adventiști care ne-au istorisit ulterior cele întâmplate.

Lucrările conferinței se desfășurau evident păgubitor la adresa religiei, când la un moment dat s-a urcat la tribună Mereucă, omul care urmând să se alinieze celor spuse de antevorbitorii săi, își începu vehement pledoaria cu aceste cuvinte: „Sunt un bun cunoscător al religiei și pot să arăt Conferinței și să dovedesc că nu există Dumnezeu, în primul rând vă asigur cu certitudine că El nu există! Dacă totuși ar exista precum susțin credincioșii Lui, și are puterea aceasta, să mă trăsnească pe mine acum, aici în fața Conferinței!” Cutezătoare afirmație și plină de risc!

Zicând aceste cuvinte pline de rezonanță și asigurare, vocea i se

mai domoli puțin, începând în același timp să facă niște pauze. Auditoriul era atent și aștepta cu interes alte asigurări din partea vehementului susținător. Ele însă n-au mai fost rostite, deoarece conferențiarul se opri puțin părând cam obosit. Tuși cam înecat și punându-și mâna în dreptul inimii apucă să spună de două ori au, au, după care se prăbuși, fără viață, chiar acolo la tribună în fața întregului auditoriu și a organizatorilor Conferinței.

Un medic prezent în sală se repezi cu iuțeala fulgerului spre a interveni la timp, dar nu putu să constate decât că era cu totul lipsit de viață.

N-au durat apoi decât doar vreo zece minute în care întreaga adunare s-a risipit fără vreun alt comentariu sau directive. Rămăseseră în urmă, și ei tăcuți, doar privindu-se uimiți unul pe altul cei câțiva frați adventiști care participaseră la adunare.

Niciunul dintre organizatori nu mai avea curajul să rămână în sală în prezența celui prăbușit la tribună și nici măcar să-l mai privească. 46

— Duceți-vă și luați-vă enoriașul, s-a exprimat unul dintre organizatori, către grupul fraților noștri, la care și ei răspunseră:

— Nu-l recunoaștem!

Nu-l mai recunoștea acum și nimeni nu-l mai dorea pe Mereucă!

Curajosul luptător și apărător al ideilor zilei, apologetul fervent și convins al ateismului, omul care se considera delegat al cerului să dea asigurări pline de certitudine, zăcea la tribună, toți fugind de el ca și cum ar fi fost ciumat. În cele din urmă au venit chiar groparii de la cimitirul în care trebuia să fie îngropat, care l-au luat fără coșciug și fără vreo altă pregătire și l-au dus la o groapă gata făcută, în care a fost aruncat mai rău decât un câine.

Deznodământ fără cuvinte, urmat însă de profunde meditații și temeri pentru organizatorii care au luat aminte! Avertisment definitoriu pentru toți cutezătorii care-și îndreaptă batjocura și împotrivirea către Atotputernicul nostru Dumnezeu!

date obținute de la fr. Niculescu Teodor

21. „A fost atât de simplu!”

„Nimic mai simplu”, vei spune întotdeauna la sfârșitul unei lucrări pe care ai terminat-o cu bine, de care ai fost mulțumit; la capătul unui drum cunoscut pe care l-ai străbătut a nu știu câta oară și parcă ți s-a părut mai scurt ca oricând, chiar dacă te-ai mai străduit în

plus. Bucuria și satisfacția realizării, pasiunea și devoțiunea îndeplinirii te-au determinat să nu mai simți nicio oboseală și să constăți în final cât de ușor a fost să ajungi la capăt.

De exemplu, cât este de simplu și ușor, frumos să tipărești, atunci când toate aparatele, sunt bine întreținute și puse la punct și virgulă. Mașina știe să meargă singură, hârtia nu-ți face necazuri căci este de bună calitate, imprimarea este impecabilă; o adevărată plăcere în care poți afirma satisfăcut: „atât de ușor a fost, atât de simplu!” Maestrul, omul care cunoaște bine posibilitățile, are întotdeauna o viziune mai largă a realităților și nu se teme niciodată deoarece experiența a fost aceea care l-a urcat pe treptele realizării.

Am citit că marele artist Michelangelo, atunci când a fost întrebat de care metodă s-a folosit când a lucrat statuia lui Moise, una dintre marile capodopere a tuturor veacurilor a răspuns: „A fost atât de simplu! A fost suficient să iau un bloc de marmoră și să cioplesc din el, să înlătur tot ceea ce nu aparținea figurii lui Moise”. Se spune că atât de reală era în final figura patriarhului, încât însuși artistul fascinat s-a dat câțva pași înapoi rostindu-i răspicat: „Moise, acum vorbește!”

În relațiile noastre cu Domnul Hristos și noi începem asemenea unor blocuri de marmoră fără vreo formă, având însă perspectiva de a deveni niște fasonări măiestrite, adică niște splendide ființe umane deplin reușite și artistic realizate.

De fapt, perspectiva realizării noastre este atât de minunată, încât putem deveni împreună moștenitori cu Domnul Iisus Hristos. Ce minunată este această perspectivă a devenirii noastre prin harul și îndurările Sale, prin puterea frumoaselor făgăduințe făcute!

Mai înainte însă, Maestrul devenirii noastre trebuie să înlătore obligatoriu din caracterul nostru, tot ceea ce împiedică apariția figurii lui Iisus în noi. Mai este încă nestatornicie, lipsă de credință și de hotărâre, resentimente și egoism, chiar mândrie și îngâmfare cu spirit de etalare.

Unii rămân în continuare cocoțați pe picioaroangele egoismului și nu mai reușesc să privească în ochi pe frații și surorile lor. Nu-i mai pot înțelege, născându-se în felul acesta spiritul intoleranței. „Luați seama dar fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu”. Evrei 3, 12

Marele artist al tuturor veacurilor și planetelor este tot așa de activ și în zilele noastre. El este gata să lucreze, dar cu mult mai multă

răbdare la chipul spiritual al meu și al tău, de cum a dovedit Michelangelo lucrând la chipul lui Moise. Dacă ți vom acorda toate șansele El va scoate din noi niște adevărate chipuri frumos fasonate pentru Canaanul ceresc. Deci, din nou acordul și colaborarea noastră, spre a deveni niște stâlpi de mare valoare în veșnicia pe care o dorim și așteptăm.

Review and Herald, 9 aprilie 1981

22. Nu este meritul nostru

„Știi în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine adică în firea mea pământească, dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Iisus Hristos Domnul nostru...” Romani 7

Despre omul care în inima sa a ajuns la această cugetare, se poate spune pe bună dreptate că a atins una din cele mai înalte trepte ale cunoașterii de sine, dacă nu chiar pe cea mai înaltă. Aceasta este de fapt postura în care omul își dă seama de realitatea neputinței sale și dându-și seama devine conștient că orice ar îndeplini în scopul de a obține desăvârșirea și propria sa mântuire, nu constituie decât niște merite proprii care n-au nicio valoare. Și în același timp intervine convingerea că numai aceasta este condiția în care poate acționa cerul asupra sufletului său.

Meritele proprii! Decepție totală, autoînșelare subtilă, nisipuri mișcătoare, afundând pe nesimțite sufletul omului în apele adânci și întunecate ale firii pământești, de unde cu greu mai poate ieși. „Propriile noastre merite nu ne vor recomanda niciodată bunăvoinței lui Dumnezeu; ci numai meritele Domnului Hristos, numai acelea ne vor mântui; sângele Său va fi acela care ne va curați”. C.H. 96

Doi ingineri au plecat împreună cu pilotul într-un avion particular către o localitate nu prea îndepărtată să rezolve niște probleme de tehnică inginerescă. Despre acestea discutau aprins în aparatul ce-și luase zborul și care se menținea la o altitudine nu prea înaltă, plutind deasupra munților împăduriți și a unor lacuri asemenea unui lăcuț de oglindă ce se zăreau ceva mai departe.

Momentele erau plăcute, ambianța înălțimii și a peisajului înconjurător, tot mai încântătoare, când pilotul își plecă deodată capul peste maneta de conducere a aparatului de zbor. Clipele treceau iar pilotul întârzia să se ridice; părea că ceva neobișnuit se petrecea cu el. Ceilalți doi au strigat la el ca să-l trezească, căci probabil e atât de obosit încât a adormit, spuneau ei. Dar glasurile lor n-au mai ajuns la

urechile lui și pentru că nu se trezea, l-au zgâlțâit strigând și mai tare. Dar atunci au constatat cu groază că era mort.

Au fost cuprinși de panică, dar în câteva clipe s-au dezmeticit dându-și seama că, dacă nu fac ceva sunt pierduți. „Noi călătorim într-un avion destinat morții”, și-au zis unul altuia.

Cu toată nădejdea au cuprins maneta și cu puținele lor cunoștințe în aviație au început să bâjbâie pe la toate butoanele și manetele. Dar, neîndemânarea și lipsa lor evidentă în arta conducerii aviatice, a început să se vadă în mișcările aparatului din ce în ce mai pline de instabilitate. Reușind între timp să contacteze turnul de control al unui aeroport apropiat, cei doi au explicat – cu spaima disperării celui de la recepție, trista lor poveste cerând insistent explicațiile necesare conducerii și dirijării mașinii necunoscute ce străbătea în derivă atmosfera care la începutul călătoriei lor era atât de plăcută.

Unul câte unul butoanele au început să fie identificate și comenzile descifrate. Dar, ajungând în apropierea aeroportului cu care erau în legătură, se puneau problema aterizării, care de fapt era cea mai grea. Întrebări peste întrebări curgeau una după alta pe undele încărcate, care le aduceau în același timp răspunsurile cerute. Și în felul acesta, aterizarea lor pe pista ce-i aștepta, a fost destul de bună dar și plină de trudă pentru cei doi ingineri.

O mulțime de piloți și specialiști ai aeroportului i-au înconjurat ca să-i felicite și să-i declare eroi, acum la aterizare, la care cu deplină conștiință și zâmbet satisfăcător le-au răspuns:

„Nu este meritul nostru, ci al celui din turnul de control. Noi n-am făcut decât să-i ascultăm îndrumarea. Dispoziția sa ne-a salvat și ne-a readus cu bine pe pământ. Aceluia din turnul de control îi datorăm viața!”

Exact aceleași cuvinte care vor fi rostite de cei mântuiți chiar înainte de a primi ceea ce le-a fost făgăduit. Încă în timp ce ei se vor afla pe acest pământ. Convingerea care va sta baza marelui strigăt de proporții cosmice cu care va începe veșnicia: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea, căci ai fost junghiat și ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, de orice norod și de orice neam... Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda”. Apocalips 5

O ultimă constatare și chiar esențială: de fapt constatarea după care urmează infinitul viitorului pentru cei mântuiți, un infinit care depășește orice imaginație. Când te gândești că la origine se află acte pământene, constatări și atitudini pe care tu și eu le hotărâm chiar de pe acum și chiar aici!...

23 – Mai întâi Dumnezeu

„Dacă doriți să vă atingeți marea țință și înaltul scop al vieții fără să greșiți în alegerea făcută, trebuie să acordați lui Dumnezeu locul cel dintâi, cel de pe urmă și cel mai bun în orice plan, în oricare gând și în orice lucrare”. 2 SM 167. „Dumnezeu trebuie să fie primul, ultimul și supremul în orice lucru al vieții”. TM 153

Ferice de aceia dintre noi care în mod practic dovedesc înalta valoare a acestui precept! Căci nu există sub ceruri vreo altă importanță care să capete totala adeziune a omului, întreaga sa considerație, atențiune sau poziție. Și aceasta cu singurul și principalul scop de a fi păstrat neconținut în cadrul infinitei Sale iubiri, și ca o continuă recunoștință pentru ea.

Fratele nostru Mitchel din insula Martinica a avut recent un adevărat test pentru credința sa, atunci când a fost pus în modul cel mai serios în fața unei alegeri de partea lui Dumnezeu sau a urgentei sale nevoi de a-și cumpăra un automobil, imperios cerut de serviciul său și familia destul de numeroasă.

Își adunase cu greu suma de 5.000 franci ca să-și cumpere un automobil de care avea stringentă nevoie și pe care întreaga familie îl dorea arzător. Visul acesta era acum aproape îndeplinit era doar la un pas de realitate, copiii și soția sa fiind deja fericiți la gândul că distanța destul de mare, de aproape patru kilometri până la adunare, va fi străbătută mult mai ușor și repede de acum înainte.

Era într-o zi de vineri când urma să pornească la târg pentru a cumpăra prețiosul și mult așteptatul, salvatorul obiect. Dar pentru că era ziua pregătirii pentru Sabat, s-au gândit că ar fi mai bine dacă ar amâna problema pentru săptămâna următoare și să nu se pripească nefiind timp suficient. Așa că socotind că acesta va fi ultimul Sabat în care se mai oboseau pe drumul atât de lung până la adunare, erau deja fericiți.

Acea zi de Sabat a fost o zi deosebită pentru comunitatea lor. Pastorul a fost prezent în mijlocul lor împreună cu un reprezentant de la Conferința locală care au prezentat interesante mesaje din partea lui

Dumnezeu. Problema cea mai arzătoare care s-a dezbătut a fost aceea a construirii unui locaş de închinare, deoarece actualul era vechi şi devenise neîncăpător pentru cei 150 membri ai comunităţii.

Cei doi au prezentat toate planurile făcute pentru noua clădire care erau cu adevărat corespunzătoare şi chiar minunate. Dar cum să fie aduse la îndeplinire cu fonduri atât de puţine? Apeluri au fost făcute şi înscrieri de sume s-au rostit în auzul întregii adunări, dar totalul lor încă nu era suficient ca antrepriza să înceapă, aşa că lista celor înscrişi a rămas deschisă.

În inima lui Mitchel a pătruns, asemenea unei săgeţi, un gând: „Cum să-mi cumpăr eu o maşină când Dumnezeu are o nevoie atât de mare pentru Casa Sa de Rugăciune? Între cele două mari urgenţe, nu este a lui Dumnezeu mai mare decât a mea? Să-L las eu pe El deoparte în favoarea mea?” Şi nu-şi căpătă cu niciun chip liniştea până când nu s-a rugat insistent, punând în faţa Celui de Sus cele două mari nevoi.

Rugăciunea înălţată arzător îţi aduce întotdeauna mari rezolvări, aşa că se hotărî împreună cu familia să acorde lui Dumnezeu suma economisită cu atâta trudă. „El nu va uita niciodată de propriile noastre nevoi”, spunea mereu copiilor săi care rămăseseră acum cu visul lor neîmplinit, „şi cred că ne iubeşte mai mult acum decât înainte”. Aşa cum trebuie să facem cu toţii şi Mitchel a făcut o problemă a încrederii totale în Dumnezeu din viaţa sa, din planurile şi scopurile sale pe care le-a încredinţat în mâinile Marelui nostru Purtător de poveri.

Nu au trecut decât câteva zile de la această decizie, când într-o seară, vecinul său îi spuse: „După cât văd eu, dumneata ai mare nevoie de o maşină; familia îţi este destul de numeroasă şi munceşti din greu pentru ea. În plus, în fiecare sâmbătă mergeţi pe jos la adunare”.

Pentru că a deschis discuţia, Mitchel îi spuse cum s-a hotărât să-şi cumpere o maşină, cum a reuşit să-şi agonisească suma necesară care 52

J

până la urmă a fost destinată unei investiţii mult mai nobile decât unei maşini particulare.

„Ştii că am două maşini, continuă vecinul, dar eu n-am nevoie decât de una singură”. Şi zicând aceste cuvinte, scoase din buzunar cheile unei maşini pe care dându-i-le îi spuse: „Te poţi folosi de aceasta cât vei dori, căci vreau să te ajut. N-am să ţi-o mai cer înapoi niciodată”.

Membri comunității auzind de această întâmplare aproape că n-au crezut. Cu timpul însă și-au dat seama că aceasta este o poveste adevărată, dar nu numai o poveste adevărată ci și o experiență cu Dumnezeu pe care Mitchel împreună cu familia sa, a făcut-o în urma hotărârii și atitudinii sale în legătură cu Locașul lui Dumnezeu.

După două luni de la această experiență, vecinul său îl chemă din nou și-i zise: „Văd că mergeți la adunare regulat cu mașina pe care v-am dat-o. Aceasta este însă prea veche și arată cam nepotrivit pentru o astfel de sărbătoare. Vă rog ca de astăzi înainte s-o luați pe cealaltă căci este mai nouă, mai frumoasă, și mai demnă de sărbătoarea dumneavoastră. Eu nu o folosesc niciodată sâmbăta și stă degeaba”.

Deci fratele Mitchel avea acum destule posibilități, atât pentru slujba sa din timpul săptămânii cât și pentru drumurile din ziua Sabatului.

În legătură cu spiritul nostru de consacrare și credincioșie față de Dumnezeu, serva Domnului spune următoarele:!

„Să nu vă închipuiți că Dumnezeu vă face posomorâți și triști, apăsăți, împovărați; că vă închide calea către succes. El nu dorește decât progresul și creșterea noastră spirituală. El nu împiedică în niciun fel adevărata noastră fericire și nu are ca scop să micșoreze folosința noastră în viață, sau pe de altă parte să ne facă nepăsători. Dumnezeu nu îmbracă viața în haină de sac și prezența Sa nu se dă pe față prin oftări adânci sau prin gemete. Nu, nicidecum! Dimpotrivă, aceia care dau lui Dumnezeu locul cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun sunt cei mai fericiți oameni de pe fața pământului”.

Review and Herald, 23 iulie 1981

24. Mărșăluind către o țintă f>

„Sunt fericit că aparțin acestei Biserici. Aceasta înseamnă mult mai mult decât înțelegem în mod obișnuit prin cuvântul *Biserica*, deoarece este o biserică în marș, o adevărată mărșăluire sau desfășurare. Este o mișcare – mișcare adventă – așa cum ne-am obișnuit noi să spunem pe toate meridianele lumii. Și nu este greșită premisa că faza ei de mișcare a fost depășită în ultimele două decenii fiind supranumită cruciadă. Adventismul este deci un fel de super-biserică, care merge undeva cunoscându-și viitorul, având o țintă bine definită, dorită și sperată: Noul Ierusalim”.

Tot mai frecvente sunt astăzi astfel de declarații pe care le fac oameni convertiți la adevăr, din ce în ce mai competenți, cu mai

serioase sublinieri, cu mai multă gravitate și importanță, cu destulă solemnitate, toate exprimând realitatea.

Cu câțiva ani înainte o personalitate deosebită din Germania, participase la serviciul divin din Sabat dimineața ce s-a ținut într-una din bisericile comunității ale acelei țări. După terminarea serviciului veni să vorbească cu pastorul. Oaspetele nostru fusese internat la unul din sanatoriile adventiste unde își restabilise sănătatea.

„Sunt de altă religie, încep eu, și nu vreau să spun prea multe, dar văd că biserica dumneavoastră, este cu totul deosebită. Dumneavoastră aveți o țintă hotărâtă, un obiectiv decisiv și nimeni și nimic nu vă poate abate!” Acest vizitator prinsese realitatea: noi suntem într-adevăr o mișcare care merge undeva, o biserică deosebită, o mișcare în marș către veșnicia ce trebuie să înceapă în curând. O Biserică veșnic tânără, cu picioarele neobosite, curajul neînfrânt, iubirea lui Dumnezeu în faptă și cuvânt, bunătate și blândețe din belșug, trează, cu fruntea mereu înălțată spre ceruri.

Ridicarea, creșterea și stabilitatea prezentă a Mișcării Advente, este unul din miracolele secolului nostru. Născută în anonimat și sărăcie, ea s-a dezvoltat în proporții mondiale iar activitățile ei au cuprins întreaga lume. Cei câțiva adventiști de la început aveau o adâncă convingere și o remarcabilă înțelegere a scopului lui Dumnezeu. Anii care au urmat n-au făcut decât să demonstreze că această convingere și înțelegere au fost corecte. Dar faptul care ne impresionează astăzi, este că grupul neuniform și atât de divers alcătuit din indivizi cu păreri foarte dârze, s-au putut alătura și înainta uniți, așa cum știm în timp ce alte mișcări s-au fărâmițat în cele patru vânturi ale zării. Mișcarea Adventă însă nu s-a fărâmițat; ea a prins rădăcini, s-a dezvoltat câștigând în stabilitate.

Astăzi trăim timpuri deosebite. Pretutindeni în lume sunt răzvrățiri și tulburări de parcă planeta întreagă ar sta pe un cazan care clocotește. În societatea actuală există elemente consacrate haosului și distrugerii. Autoritatea și organizația sunt disprețuite. Vrajmașul oricărei dreptăți ar fi fericit să inoculeze ceva din acest spirit în mijlocul scumpei noastre biserici. Și nu poate exista nicio îndoială că el încearcă în continuu să facă acest lucru.

Dar nu trebuie să-l lăsăm să reușească. Nu-i vom permite nicidecum, dacă vom ține seama de aceleași sfaturi care ne-au călăuzit atât de sigur prin pericolele trecutului și ne-au păstrat laolaltă ca

popor. Indisciplina și dezordinea nu-și au locul în rândurile Mișcării Advente. Observați acest sfat inspirat:

„Aceia care au ungerea de sus, vor încuraja din toate puterile lor ordinea, disciplina și unitatea de acțiune, și atunci îngerii lui Dumnezeu vor putea conlucra cu ei. Dar, niciodată, acești mesageri cerești nu-și vor da aprobarea asupra indisciplinei anarhiei sau dezordinii”. M.P. 28

„Noi trebuie să luăm în seamă sfaturile lui Dumnezeu și să ascultăm poruncile Lui. Încrederea noastră în călăuzirea Sa și în triumful cauzei Sale, trebuie să rămână fermă și nezdruncinată. Cuvintele adresate acestui popor cu mulți ani înainte prin serva Domnului, atunci când eram cu mult mai puțini decât astăzi, ne sunt tot așa de potrivite:

„Trecând în revistă istoria trecutului nostru și examinând fiecare as al avansului nostru până la poziția noastră prezentă, pot să spun: Lăudat să fie Dumnezeu!” Când privesc ceea ce a făcut Dumnezeu unt plină de uimire și de încredere în Hristos, Conducătorul nostru, a avem de nimic a ne teme în viitor, decât numai dacă vom uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu”. Id. 31

Review and Herald, 1986

25. Acum sunt pregătită să mor!

Adevărate minuni ale harului și iubirii divine sunt relatate deseori în cadrul adunărilor de evanghelizare, deoarece astfel de adunări sunt dorite și așteptate de Marele Evanghelist, mai mult se pare decât oricare alte adunări. Nu am putea minimaliza importanța vreunui alt serviciu divin sau a vreunei alte adunări, dar am putea susține că dacă Dumnezeu este prezent în toate serviciile consacrate Lui, în acela destinat câștigării de suflete prin evanghelizare, este prin excelență interesat. Aceasta pentru că acțiunea de bază a chemării noastre, este și va rămâne predicarea Evangheliei.

„Împreună cu pastorul Julio Cardoso din comunitatea Lisabona Portugalia, povestea marele evanghelist Lehnhoff, cu care am întreprins o campanie de evanghelizare în această țară, nici nu ne gândeam că planurile făcute de noi în această privință, vor fi însoțite de puterea Duhului Sfânt într-un mod foarte surprinzător. Am fost martorii unei deosebite vindecări cât și a unei duble convertiri.

Sora de Costa, membră a comunității Almada, o suburbie a orașului Lisabona, promise de mai mulți ani solia adventă. Dar, cu toate

că era o bună creștină și dirigintă a Școlii de Sabat a comunității din care făcea parte, o umbră de tristețe se vedea mereu pe fața sa. Soțul și fiica ei nu se hotărau pentru adevăr, deși nu erau niște oponenți categorici.

Dar această soră s-a îmbolnăvit grav și nu mică i-a fost mirarea când la examenul medical făcut, a aflat că este suferindă de cancer. Și în cazul ei boala avansa foarte repede. Slăbea neconținut și avea mari dureri, așa că într-un Sabat veni în fața comunității unde își spuse un ultim cuvânt și de la care șira luat la revedere, ca apoi să rămână ținută în patul său de suferință. Dumnezeu avea însă un alt plan.

La auzul cuvintelor sale și când au văzut lacrimile ei, membri comunității s-au hotărât să se roage și să postească pentru ea, ca Cel Atotputernic să intervină pentru vindecarea ei.

Stăteam lângă patul suferințelor ei, și de această dată spre deosebire de alte dați, fața îi era zâmbitoare”.

„De mulți ani, ne spuse ea, mă rog pentru soțul și fiica mea ca să se alăture amândoi bisericii lui Dumnezeu. Au stat deoparte până acum, 56

dar cu ocazia acestor adunări s-au hotărât amândoi pentru botez. Văd că rugăciunile mele au fost ascultate, așa că acum sunt pregătită să mor. Aceasta a fost rugăciunea mea de la început, ca Domnul să nu mă cheme la odihnă până nu-i voi vedea pe amândoi în apa botezului”.

Ne-au impresionat aceste cuvinte care erau rostite de o muribundă, pe patul de pe care nu mai spera să se ridice vreodată și care erau amestecate cu multe lacrimi arzătoare. Amântrebat-o dacă dorește să fie unsă cu untdelemn și să ne rugăm pentru dânsa, așa cum ne învață apostolul Iacov, la care ne-a răspuns că este de acord.

Serviciul a fost îndeplinit după trei zile de la această discuție, la care am participat trei pastori. Chiar în timpul ungerii am constatat că sora de Costa a fost complet vindecată. Apoi, cu sufletul plin de bucurie, a doua seară ne-a însoțit și dânsa la adunare unde a dat o mărturie răsunătoare în favoarea lui Dumnezeu.

„S-a dus și la medicii care o trataseră ca și ei să constate că nu mai exista nici cea mai mică urmă de cancer. „Noi nu mai înțelegem nimic”.

Chiar în săptămâna aceea urma să se încheie programul adunărilor de evanghelizare. Casa de Rugăciune era în mod deosebit

pregătită cu flori frumoase a căror buchete erau presărate peste tot, în vase mari și mici, pe intervale presărate câte una de parcă ar fi fost ninse sau pe la ferestre. Amvonul și întreaga sală erau ca niciodată de frumoase. Un cor mare, un altul format din tineret, iar cel de al treilea din copiii comunității, erau gata să trâmbițeze măreața biruință a mântuirii prin Domnul Hristos, ce urma să se desfășoare în seara aceea.

Și nu mică a fost emoția celui botezat care încheia o serie de adunări de evanghelizare ce duraseră două luni de zile. Cuvintele nu pot cuprinde mulțimea lacrimilor de bucurie ce s-au văzut pe obrajii tuturor atunci când printre mulții candidați erau și cei doi de Costa care. au pășit în apa botezului ca să întregască bucuria unei familii în care Duhul Sfânt intervenise doar cu câteva zile mai înainte ca să redea sănătatea deplină și surorii al cărei trup fusese ros de boală.

Am fost martorii acestor miracole și le spunem tuturor ca toți să afle de minunatele lucrări pe care Dumnezeu le face în aceste zile de încheiere ale istoriei acestui pământ!

Miracole de aceste fel se petrec în aceste zile în mod curent. Ne-am obișnuit cu ele deoarece aproape în fiecare comunitate adventistă din zecile de mii presărate pe pământul nostru, există câte unul sau chiar mai multe. Mai exact, exista și vor exista în continuare. N-ar ajunge timpul, hârtia și cerneala, nu avem atâția redactori și editori ca să immortalizeze tot ceea ce face astăzi Dumnezeu în scopul de a pregăti urgent un popor pentru ziua revenirii Mântuitorului nostru cât și a câștigării tuturor aceluia care urmează să fie chemați în ultimul ceas al acestei istorii.

Review and Herald, 23 iulie 1981

26, „Decalogul”.

Nu știm cine a alcătuit următoarele „Zece Porunci” pentru cei care merg la adunare. În timp ce unii dintre noi pot crede că ele se referă la lucruri de mică importanță, în ochii lui Dumnezeu oare sunt și lucrurile mărunte tot astfel considerate? Comunitatea este locașul lui Dumnezeu; El este stăpânul ei și orice ar distrage atenția de la El, nu-și are locul.

1. Nu-ți permite să întârzi venind la adunare și nici să pleci înainte de amin.

2. Rețineți limba zgomotoasă în timpul predicii sau melodiilor intonate; alătură-te celor ce cântă spre lauda Celui Sfânt în loc să

privești de jur-împrejur.

3., Dacă ai ceva împotriva jvorbitorului, nu uita că el nu este decât o unealtă umilă și că Dumnezeu este Acela care învață adevărul, iar Biserica este proprietatea Sa.

4. Lasă liber locul cel mai de pe urmă deoarece știi bine că este foarte căutat.

5. Nu întârzia cu darul tău lăsând pe diacon să stea și să te aștepte...

6. Să nu vii la adunare de ochii lumii sau în virtutea obișnuinței.

7. Fii atent la întregul serviciu divin și nu te ocupa de propriile tale lucruri.

8. Să nu faci abuzuri în Sabat și nici să vii la adunare spre a-ți aranja treburile.

9. Este bine să-ți întâlnești prietenii în Sabat dar să fii rezervat în zelul de a-i revedea. Nu uita că scopul real este să te întâlnești cu Dumnezeu care să-ți vorbească personal.

10. Fii prietenos și amabil la ieșire încât străinii să se apropie și ei mai mult de Dumnezeu văzându-te.

Dacă îngerul tău păzitor ar însemna comportarea ta din Sabatul trecut conform acestui decalog, care ar putea fi scorul?

Review and Herald, 1963

27. Asta nu se va putea niciodată

Să fii întotdeauna voios a face un bine aproapelui tău fără să te oprești ca să-l întrebi: acesta merită sau nu! Dacă aproapele tău are nevoie de tine și tu vezi urgența intervenției nu mai sta în cumpănă, căci s-ar putea ca după aceea să ai un regret care să te macine întreaga viață. „Deci, cine știe să facă binele și nu-l face, săvârșește un păcat!” Iacob 4, 17

În apropierea casei în care locuia Lincoln, președintele Statelor Unite, stătea un bărbat tânăr care plângea neconținut, ștergându-și mereu fața de lacrimi. Părea că nimic și nimeni nu-l putea scoate din impasul, disperat în care se afla.

Dar pe când situația era tot mai gravă, un copil plin de voieșie trecu prin fața lui rostogolind un cerc. Omul înlăcrimat nici nu-l luă în seamă, dar copilul se întoarse și se opri mirat. „De ce oare suferă omul acesta și plânge atât de amar?”, se întrebă el în gând.

„S-a întâmplat vreo nenorocire?”, i se adresă el curios.

„O foarte mare nenorocire, veni răspunsul. Fiul meu trebuie să

fie dus la execuție și trebuie să moară, iar mie nu mi se permite să vorbesc cu președintele țării, singurul care mă poate salva din această nenorocire...”

„Un băiat să fie ucis, repetă copilul, un băiat să fie ucis! Aceasta nu se va putea niciodată! Niciodată, zise din nou hotărât. Vino cu mine și vei intra, eu sunt Ted Lincoln, fiul președintelui”. Merseră împreună unde Ted începu să pledeze în favoarea celui condamnat. Chiar atunci a și fost grațiat.

Viața și moartea pot sta la un moment dat în puterea intervenției noastre. Și câte intervenții și mijlociri nu putem noi face; putem mijloci pe lângă oameni precum o putem face și pe lângă Dumnezeu. Intervenția pentru altul fără să urmărești vreun scop personal, egoist, este o intervenție neegoisă și va avea ca urmare o aprobare a cerului precum și o binecuvântare.

Mă rog pentru tine, fierbinte mă rog! Nu poate exista vreo lucrare mai nobilă ca rugăciunea de mijlocire în favoarea altuia, în care să fi preocupat de salvarea altui suflet, poate indiferent sau inconștient de starea lui, sau chiar a unui dușman. Cât de dorită este această acțiune în aceste zile în care lumea aleargă egoist către un deznodământ final fără puțința de întoarcere. Ce măreață lucrare, să uiți de tine însuși în favoarea altuia, de propriile tale nevoi, griji, încercări, spre a te ocupa de alții!

Iată o adevărată provocare pentru noi în aceste zile de bilanț ale acestui pământ în veacul ce se încheie sub ochii noștri. Și ne dăm seama cât de scurtă va fi durata acestei provocări.

Cum să acționăm în concordanță dovedind că am înțeles provocarea?

28. Pregătiți în mod providențial

Cetățenii Noului Ierusalim sunt pregătiți intens în aceste zile, cu toată seriozitatea, plenar și cu succes. Pastori, prezbiteri, slujbași de tot felul sunt amplu încadrați în ofensiva pregătirii lor, ca încheierea ce este gata să aibă loc, să cuprindă un seceriș cât mai bogat de suflete pentru măreața sărbătoare a tuturor secolelor.

Mult mai intens însă și în mod general lucrează în privința aceasta Conducătorul epocii actuale: Duhul Sfânt. Nu numai că El este inspiratorul, organizatorul și conducătorul tuturor acțiunilor și eforturilor 60

evangelistice, ci El intervine și prin maniere sui generis, pentru

a ne arăta că El este la cârmă, la originea succeselor, că niciodată nu trebuie să uităm aceasta ca să cădem pe panta egoismului și a independenței lucrării noastre, care poate avea ca urmare substituirea Lui cu mijloacele omenești: metode, relații, bani, talente etc.

Un om din satul Boro aflat în vestul Indiei a găsit într-o zi pe stradă o revistă adventistă. Plin de curiozitate o ridică și oprindu-se la umbra unui palmier o citi nerăbdător. Întâmplător pentru noi, dar aranjat de Duhul Sfânt, revista conținea un articol cu privire la păzirea Sabatului. Deosebit de interesat, cum a ajuns acasă l-a studiat cu toată atenția. În urma căruia a rămas convins că Sabatul este adevărata zi de odihnă. Și cine aude să zică „Vino!”. Așa că urmare a convingerii sale, el începu să vorbească vecinilor și prietenilor săi despre importanța păzirii acestei zile.

N-a trecut mult timp și omul cu noi convingeri a trebuit să întâmpine grele încercări, chiar și persecuții pentru că vrăjmașul sufletelor care este și al Sabatului, fusese deranjat. A fost pândit și prins într-o seară de niște necunoscuți, bătut crunt până când a căzut în nesimțire. După această ispravă, l-au târât în junglă, afară din sat, ca să fie devorat repede de fiarele sălbatice. Spre dimineață însă, omul și-a revenit, a mers la un pârâu-unde s-a spălat, și-a legat rănilor, s-a aranjat ca să poată apărea din nou în fața sătenilor.

De data aceasta își reîncepu predicile și apelurile sale în favoarea Sabatului; cu o și mai mare putere, iar rezultatul a fost că mulți au fost convinși de unele adevăruri ale bisericii noastre fără să fi luat vreo legătură cu adventiștii. Păzeau Sabatul și plăteau zecime predicatorului lor. Timp de doi ani de zile a durat această situație, după care, aflând amănunte despre adventiști, au luat legătura cu un pastor din apropiere. Și nu mică a fost surprinderea pastorului sosit la fațajocului când a constatat că patruzeci de persoane erau pregătite, pe care le-a și botezat la scurt timp. S-a întemeiat o comunitate într-o localitate în care n-a călcat picior de pastor sau de misionar. Mulți erau însă în pregătire, astfel că numărul membrilor acestei tinere comunități, a depășit foarte curând o sută.

— Am găsit în Boro un interes deosebit raporta mai târziu pastorul care i-a pregătit și botezat pe acești oameni pregătiți în mod providențial prin puterea și mijlocirea Duhului Sfânt.

Iată încă o dovadă că în preziua încheierii întreitei solii îngerești, Dumnezeu va folosi mijloace minunate, providențiale, spre a

mai scoate la lumina Evangheliei suflete alese pentru împărăția Sa. Șt astfel de cazuri s-au înmulțit din ce în ce mai mult în ultimul timp, apărând chiar și în țara noastră, încât ele însele par să constituie un semn al certitudinii, căii, al revelației și al revenirii pe norii cerului care se adaugă la toate celelalte. Cine are urechi de auzit, să audă; și ochi de văzut, să vadă!

Review and Herald, ian. 1977

29. Lecția sângelui

Orice călcare de poruncă, orice păcat nu poate fi văzut mai bine în vreo altă lumină ca aceea a crucii. Logica și rațiunea pot pleda întru demascarea păcatului; rugăciunea și credința, nădejdea și dragostea, de asemeni pot arăta gravitatea și jосnicia lui; Duhul Sfânt cu puterile Sale divine, poate să convingă pe om de păcatul săvârșit; dar numai în fața crucii acest cancer al sufletului omenesc poate fi văzut în adevărata sa lumină înțeles și părăsit prin harul Mântuitorului. Aceasta este numai posibilitatea crucii, pentru că doar ea posedă ceea ce nu există în toate celelalte: sânge vărsat – demonstrația sângelui – în vederea căruia ochiul este impresionat, sufletul convins și viața schimbată.

Un copil ai cărui părinți s-au stins din viață, a rămas în seama bunicii ca să fie crescut de ea. Dar când s-a făcut ceva mai mare, băiatul a căpătat reaua deprindere de a fura lucruri mărunte de la prieteni sau vecini. Astfel că bunica a început să fie năpădită de tot felul de plângeri și vești rele.

Probabil că el nu-și dă seama de gravitatea acestor rele, se gândi bunica; așa că-i vorbi explicându-i cu răbdare ce înseamnă răutatea furtului, fapt pentru care l-a muștrat cu îngăduință. Băiatul și-a regretat purtările.

Dar n-au trecut decât câteva zile și vecinii s-au plâns din nou de faptele rele ale băiatului.

Și din nou bunica, răbdătoare și iubitoare vorbind cu el, îi arăta cât de odios este a lua ceea ce nu-ți aparține. Din nou, păreri de rău, regrete, iertări și promisiuni solemne că pe viitor nu se va mai repeta.

De data aceasta se părea că lecția a fost învățată și că băiatul începe să înțeleagă și să-și dea seama mai bine de purtările lui rele.

Totuși, după câteva zile, pe când bunica stătea și croșeta afară, un vecin veni cu o nouă plângere împotriva băiatului. Adânc întristată de data aceasta bătrâna chemă pe nepot și-i zise: „Dacă vei mai repeta

o singură dată aceste fapte urâte îți voi străpunge mâna cu această andrea!" Băiatul însă, cum era și firesc pentru relele sale obișnuințe uită repede și amenințarea aceasta și căzu din nou în păcat.

Iată-i din nou alături, într-o nouă discuție: bunica foarte supărată, băiatul ținând privirea pironită în pământ. „N-ai uitat ce ți-am spus ultima dată, începu bătrâna. Știi că te-am avertizat arătându-ți această andrea!?"

Băiatul posomorât, privi o clipă fața bunicii plină de multă durere și ochii ei înlăcrimați. Și în clipa următoare, cu o abilitate deosebită, bătrâna își străpuse cu andrea sa propria sa mână din care sângele începu să țâșnească cu putere.

La vederea acestui gest, copilul izbucni într-un hohot de plâns, dar înțelese mai mult decât oricând cât de odios și respingător este păcatul. Și a înțeles pentru totdeauna că niciodată începând de atunci acea deprindere nefericită nu va trebui să se mai repete în viața sa.

Păcatul este extrem de respingător; de fapt omul nu poate înțelege aceasta decât numai atunci când se află în fața crucii pe care a curs un sânge prețios și nevinovat, deoarece o viață divină a fost consumată acolo. Viziunea sângelui iată ce lipsește omului; înțelegerii, priceperii și experienței pocăinței sale. Dar mulțumiri să fie aduse lui Dumnezeu prin Domnul Hristos pentru că și această lipsă a fost completată prin harul Său, ca nimic să nu lipsească privind angrenajul complet al posibilităților mântuirii omului din păcat.

Review and Herald, 8 apr. 1978

30. Un lucru închinat Domnului

Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului". Lev.27, 30. Două lucruri sunt închinat Domnului, astfel fiind declarate de Sfintele Scripturi: Sabatul poruncii a patra și zeciuială, a zecea parte din veniturile noastre.

„Sistemul special al zecimii a fost poruncit de Dumnezeu și știm că tot ce a poruncit El este drept și adevărat. Acest sistem a fost întemeiat pe un principiu care este tot așa de trainic precum este și Legea lui Dumnezeu; el a fost o adevărată binecuvântare pentru Israel, altfel Dumnezeu nici nu l-ar fi dat. În același fel el va fi o binecuvântare și pentru aceia care îi vor menține practica până la sfârșitul timpului. Tatăl nostru din ceruri nu a inițiat nicidecum un plan al bunăvoinței sistematice pentru a. Se îmbogăți pe Sine, ci pentru a constitui o

deosebită binecuvântare pentru om. El a văzut mai dinainte că acest sistem al credincioșiei, era exact ceea ce trebuia omului”. 3.T. 404

O familie de curând botezată în biserica noastră a fost greu încercată în mijloacele de întreținere. Rămăsese absolut fără niciun ban și nu a avut ce mânca într-o zi de joi și nici a doua zi de vineri. În Sabatul care urmă s-au dus cu toții la adunare tot cu post și rugăciune, soția și mama căminului luând cu ea și banii pentru zecime pe care urma să-i depună chiar atunci, bani puși deoparte chiar în cursul acelei săptămâni. Capul familiei, singurul salariat, primea salariul în ziua de luni și ca să nu ducă lipsă ar fi putut folosi din banii zecimii sub formă de împrumut pentru a cumpăra ceva de mâncare, măcar pentru a%piiilor, acestea fiind motive obiective. Dar, n-a făcut-o, pentru că învățaseră că acești bani aparțineau numai lui Dumnezeu și că nu puteau fi folosiți nicidecum dacă au fost puși deoparte.

Cu voioșia simțământului datoriei împlinite, soția aceluia frate depuse suma consacrată lui Dumnezeu în coșulețul în care erau strânse zecimile membrilor din acel Sabat de dimineață. Dar chiar în acea după amiază sora avu o surpriză neașteptată de plăcută: a primit un dar în bani din partea unei familii, exact suma zecimii pe care o pusese în coșul darurilor din acea dimineață.

Foarte emoționată, la adunarea de după amiază ea veni în fața amvonului și povesti comunității întreaga ei experiență și cum a fost încercată familia ei. Aduse lui Dumnezeu întreaga lor recunoștință și mulțumire pentru minunata Sa purtare de grijă pe care le-a dovedit-o cu acea ocazie. Astfel răsplăti Dumnezeu credincioșia și hotărârea lor într-un așa fel încât să constituie o inspirație pentru întreaga comunitate din care făcea parte. Așa lucrează Dumnezeu!

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă Astfel la încercare, zice Domnul oștirilor și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerului și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare”. Mal. 3, 10.

„Planul lui Dumnezeu în sistemul, zecimii este minunat în simplitatea lui și fără egal. Toți și-l pot însuși prin credință și curaj, deoarece este de origine divină. În el sunt contopite atât simplitatea cât și utilitatea și nu cere profunzimi ale învățării și înțelegerii pentru a putea fi practicat. Toți pot simți prin el că îndeplinesc o parte importantă în acțiunea avansului a valoroasei lucrări a mântuirii. Fiecare bărbat, femeie sau tânăr poate deveni astfel un administrator,

un bun vistiernic pentru Domnul, un reprezentant demn care să corespundă cerințelor administrației divine". 3 T 388

Review and Herald, 13 ian. 1977

31. Și peste imposibil se poate trece

De obicei când te afli în fața imposibilului ridici din umeri, renunți și te resemnezi. Este cu totul imposibil, îți spui, și este zadarnic să mai insist. Mai ales când și alții din jurul tău îți confirmă propria ta constatare. Este evident deci că și imposibilul își are legea lui, lege peste care nu se poate trece. Atunci însă, când în problema urmărită este implicată cauza Evangheliei, Numele cel mai presus de orice nume sau acțiunile dirijate de Spiritul Sfânt, legea imposibilului rămâne fără efect, de fapt ca și alte legi cărora omul le este supus.

În ținutul Kainantu din Noua Guinee o dezvoltată lucrare a Evangheliei este susținută numai de doi predicatori angajați iar în foarte mare măsură de către membri bisericii.

Unul dintre acești membri este Earpas care s-a născut surdo-mut. Din această cauză el n-a făcut nicio școală și nu poate citi sau scrie nici măcar un singur cuvânt. Are însă în mod apăsător în sufletul său povara cea sfântă de a vorbi și altora despre minunatele adevăruri advente. Dar cum ar putea fi posibil și realizabil acest vis al unui om care nici măcar nu are habar de vreo instruire școlară?

Earpas însă, a depășit această fază critică și este actualmente unul dintre cei mai buni lucrători laici ai insulei sale. Și-a desăvârșit un limbaj prin semne pe care toți ascultătorii săi îl înțeleg foarte bine păstrând în același timp atenția generală. A privi pe Earpas prezentând profețiile lui Daniel și Apocalips, este într-adevăr uimitor și impresionant, relata unul dintre pastorii locali, deși nu poate citi nici măcar un singur cuvânt, cu toate acestea cunoscând fiecare amănunt din profeții. Cum se explică aceasta? Earpas mi, a destăinuit, spunea pastorul în continuare, iar eu sunt convins că tot ce mi-a spus este adevărat, după modul și natura lucrurilor întâmplare.

În fiecare joi seara, Earpas este vizitat în coliba lui de paie de un om îmbrăcat în alb care îl învață ce trebuie să spună la studiul biblic care urmează în Sabat. Amândoi nu au niciun fel de dificultăți în modul de comunicare și înțelegere.

Astfel, ei discută problemele adânci ale adevărurilor advente și au împreună conversații foarte importante. Dacă, de exemplu, Earpas ar veni în Sabat în familia dumneavoastră de dimineață sau la ora

prânzului, el va refuza extrem de politico să mănânce ceva, din cauză că „musafirul său îmbrăcat în alb”, i-a explicat că în tot timpul zilei de Sabat, mintea trebuie să-i fie limpede și că mâncarea îi îngreunează cugetarea.

Iată deci încă una din nenumăratele dovezi că Spiritul Sfânt poate transforma imposibilul în posibil atunci când omul are arzător în sufletul său dorul de a spune lumii că împărăția Cerurilor s-a apropiat și din care se mai poate constata că omul poate depăși orice obstacol atunci când cooperează voios cu cerul.

Mai este cazul să se facă discuții în plus pe această temă? Sau, mai pot exista minți care să limiteze puterea lui Dumnezeu, mai ales atunci când El are în vedere predicarea Evangheliei împărăției Sale? Să nu limităm puterea Dumnezeului nostru! Lăsați pe Dumnezeu, să fie Dumnezeu!

Review and Herald, ian. 1977

32. Măcar pentru ultima dată

Ispitele lucrurilor lumești mai asaltează de multe ori pe cei care încă nu sunt cu totul pentru Dumnezeu, deși deșertăciunea lor le este destul de clară. În timp ce unii sunt hotărâți cu totul și nici nu vor să mai audă de ceea ce a fost, pentru că este ieftin și fără vreo importanță, alții care încă mai au până la pasul hotărârii finale mai pleacă urechea, dorind să mai guste odată măcar din ceea ce a fost. Aceștia nu-și dau seama cât este de periculoasă și subtilă această atitudine de nesupunere față de apelurile Duhului Sfânt și că în ea există pericolul de a reveni robul relelor obiceiuri de mai înainte.

O tânără doamnă, prietenă de adevăr care urma la adunările noastre, a înțeles că este drept și se cuvine să urmeze pe Iisus. Inima ei însă, era strâns legată de niște sclipitoare și costisitoare giuvaieruri pe care le purta la gât, la urechi, la mâini și pe toate reverele sau blănurile hainelor sale, ca să fie cât mai distinsă.

Făcuse un studiu serios al Scripturii și cunoștea argumentele și dovezile ei împotriva acestor podoabe în urma cărora ea a văzut și înțeles destul de bine deșertăciunea care încă o robea. Ca urmare, se hotărî să renunțe definitiv a se mai împodobi cu cerceii săi din aur, având totuși o ultimă dorință: „să mi-i mai pun măcar odată și să fie pentru ultima dată”.

Se instala deci în fața oglinzii celei mari din dormitor, care era ornată cu tot felul de flori desenate pe benzile de cristal care o

Înconjurau, așezându-se pe un scaun-fotoliu special pentru oglindă. Aici, a început să-și pună și să-și potrivească la urechi cerceii săi încrustați cu pietre prețioase. Fixându-și-l pe primul, chiar când să zică gata, îi scăpă din mână pe covor, și de necrezut, acolo deveni fărâme. Îl potrive și pe următorul, dar chiar în mâinile sale s-a transformat în bucățele mici de tot de parcă ar fi fost lovit cu un ciocan mare. Parcă o săgeată îi străpunse inima, dar nu se pierdu. Rămase doar mirată pentru faptul că atâta timp îi purtase și nu i se întâmplase niciodată așa ceva. Și-a adus aminte că mai are o pereche. Îi găsi repede și încercă să și-i pună fiind mai atentă ca de obicei.

Dar, ca un făcut, ca o fatalitate, cu toată atenția, prețioșii cercei, în mod inexplicabil s-au făcut cu totul bucățele.

Era acum cu desăvârșire mirată de această ciudată coincidență. „Cred totuși că n-am fost destul de atentă, îmi reproșa ea cu voce tare, amintindu-și că printre podoabele ei cele mai prețioase, mai avea încă o pereche pe care mama sa îi dăduse în urmă cu zece ani, atunci când o părăsise pentru totdeauna. Și ce nu este prețios din ceea ce ți-a lăsat mama, fie el chiar și un ac, căci amintirea mamei e tot ce ai mai scump! N-au trecut decât câteva minute și au fost găsiți. Iată-i, cât de scilipitori sunt! Vechi sunt, dar tot frumoși și prețioși au rămas! Scumpa mea mamă i-a purtat ani de-a rândul, își amintea ea cu nostalgie în timp ce din ochi i se prelinseră pe obraji câteva lacrimi fierbinți. Parcă o văd cu ei pe când venea la serbările claselor primare la sfârșit de an școlar, eu fiind mereu premiantă. Sunt atât de frumoși și mai pot avea o viață!

Și zicând aceste cuvinte dădu să și-i potrivească la urechile ei, încercări care-i făcură mici fărâme ca și pe ceilalți, cu toată precauția și grija pentru ei.

Încă odată, pentru a treia oară! Aceasta nu mai era în niciun caz rezultatul întâmplării, începu să se gândească în modul cel mai serios. Și cu aceasta, mintea i-a fost străbătută de un apel auzit în comunitate, că nu este deloc potrivit să te mai lupți împotriva Duhului Sfânt, atunci când El ți-adescoperităeja adevărul.

Trebuia să apară desigur și un moment în viața acestei doamne în care o picătură să umple un pahar care trebuia să fie umplut așa cum se întâmplă deseori în viața oricărui om. Lăsându-și deci la o parte toate aceste podoabe aurite, chiar începând de atunci birui cu totul această ispită, ca să accepte cea mai frumoasă podoabă ce se poate purta pe acest pământ: crucea Domnului și Mântuitorului

nostru, nu pe pieptul ei ci în pieptul ei, în care bătea acum o inimă ce capitulase cu totul în fața Calvarului. Chiar atunci a și fost botezată. Prețuise omul ascuns al inimii în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor; ci să fie omul ascuns al inimii în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. 1 Petru 3, 3 – 4

„Banii sunt un lucru pe care ni i-a încredințat Dumnezeu. Ei nu sunt ai noștri ca să-i cheltuim pentru mulțumirea mândriei sau ambiției. Atunci când sunt în mâinile copiilor lui Dumnezeu, ei sunt hrană pentru cei flămânzi și îmbrăcăminte pentru cei goi. Ei sunt un mijloc de ajutorare pentru cei apăsăți, un mijloc de sănătate pentru cei bolnavi sau de predicarea Evangheliei la săraci. Voi ați putea aduce fericire în multe inimi folosind cu înțelepciune banii pe care acum îi risipiți pentru înfățișare. Cugetați la viața lui Iisus. Cercetați caracterul Lui și fiți părtași împreună cu El la lepădarea de sine de care El a dat dovadă”. Solii 271

Podoabă și medalion Mi-e crucea lui Hristos; Acest distins și sfânt cordon îl port prea bucuros.

Cu drag port crucea, să mă crezi, Umil, pe care e drept; Pe pieptul meu tu n-ai s-o vezi, Căci eu o port în piept.

Chiar și când doare, sau mi-e greu.

Urmez încrezător;

A suferit Iisus al meu.

Mult mai îngrozitor!

Și știu că dacă-oi suferi cu Dânsul bucuros.

Cununa mi-o va dărui.

Când va veni Hristos.

Review and Herald, ian. 1977

33 – înger sau om?

Viața pastorului-misionar Robert Reynolds unul din miile de predicatori aflați în marele anonimat al mișcării advente, pe cât este plină de dramatism, pe atât este de bogată în frumoase experiențe cu Dumnezeu.

Născut și crescut în Statele Unite actualmente domiciliind în orașul Riverside din California, a fost trimis să lucreze ca misionar în

țările din sudul Asiei. Cu mult succes și binecuvântare a lucrat în aceste țări, dar pe când se afla în Pakistan, vrăjmașii Evangheliei l-au urmărit să-l ucidă trăgând cu armele în el. N-au reușit să-și atingă acest scop mârșav, dar l-au doborât la pământ, după care au reușit să dispară în întunericul nopții. Deși prăbușit, mai avea încă viață. Apoi, în urma unor intervenții chirurgicale mai îndelungate viața i-a fost salvată. Partea dreaptă însă i-a rămas paralizată în afară de cap și față. Reîntors în patrie și-a stabilit o mică gospodărie, în care desigur el nu putea să lucreze nimic, dar în care a început o activitate foarte bogată pentru Dumnezeu.

Aici a descoperit deosebita sa înzestrare de scriitor și a început o adevărată activitate editorială expediind multora aflați în nevoi, frumoase scrisori misionare. De altfel numele său ne este bine cunoscut din multe cărți și broșuri, mai ales pentru evanghelizare, ieșite din pana sa. În cele ce urmează vom asculta o frumoasă experiență – cea mai recentă – din care putem înțelege mai mult și mai bine adevărul versetului 7 din Psalmul 34: „Îngerul Domnului tăbărește în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie”.

„Era în după amiaza unei însorite zile de primăvară. Eu mă aflam la masa mea de lucru iar Betty, soția mea, era foarte ocupată în bucătărie, fiind vorba de ziua de vineri, foarte încărcată de multe ori. Terminasem niște scrisori misionare pe care le pregătisem pentru poștă, ca apoi să-mi iau „fotoliul” meu umblător ca să le duc la cutia poștală din apropiere. Casa noastră se afla lângă șosea și oricând cineva circula pe trotuare. Pietonii, bicicliștii pe benzile lor, automobiliștii pe asfaltul șoselei. Aveam și niște vecini foarte cumsecade care ne veneau oricând în ajutor cu ceva atunci când aveam nevoie și ai căror ochi erau pururi îndreptați spre noi cei puțin ajutorați și în nevoie.

Mi-am pus în buzunar scrisorile, m-am îmbrăcat și am pornit spre cutia poștală. După ce am ieșit din curte ca să mă înscriu pe benzile șoselei, n-am observat, aceasta era puțin denivelată față de acostament și m-am răsturnat în șanțul acesteia destul de adânc, dar bogat în iarbă de un verde proaspăt. Căderea mea a fost oarecum de la o înălțime destul de mare, căruciorul meu răsturnându-se spectaculos chiar cu roatele în sus, iar eu fiind aruncat mai la o parte într-o poziție din care nu mă mai puteam ridica ușor. Nu puteam nici să mă mișc decât să mă controlez să văd unde și cum sunt lovit sau rănit. Mă

luptam în neputința mea să mă ridic dar nu puteam. Și ca un făcut, atâtea persoane treceau altă dată pe stradă, dar acum părea pustie; ochii pururi veghetori ai vecinilor nu m-au observat, automobile nu treceau și nici măcar un copil cu bicicleta.

Deodată în spatele meu se auzi un zgomot ca niște roți de trotinetă, deși nu era nimeni pe lângă mine mai înainte, în timp ce un tinerel destul de voinic purtând o plăcută barbă, se aplecă spre mine întrebându-mă zâmbitor: „Sunteți cumva rănit?” „Nu cred”, am răspuns eu. După care cu brațele sale vânjoase mă apucă zdravăn și mă așează în căruțul meu pe care tot el îl pusese pe roate. N-a durat această operație decât câteva momente, ca să-mi întorc capul, să-mi privesc salvatorul și să-i mulțumesc. Am putut să-l zăresc doar o clipă din spate cum dispare fără zgomot în aceeași direcție din care venise. N-am văzut nici trotinetă și nici altceva. Nu i-am cunoscut figura, pe care n-am văzut-o niciodată și pe care nici de atunci n-am mai văzut-o.

Am mulțumit lui Dumnezeu pentru îngerul pe care l-a trimis în ajutorul meu și mi-a venit în minte cuvântul din Psalmul 91, 12: „Și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul”.

din Review and Herald, 22 apr. 1976

34. Sângele colportorilor

„Ei, l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte”. Apocalips 12, 11

Curge încă sânge, sânge de martir... Să nu rămânem cu impresia că, dacă în țara noastră aceasta nu se mai repetă ca în trecut, tot astfel stau lucrurile și în alte părți. Cu tot avansul secolului în care trăim, cu toate cunoștințele, evoluția și emanciparea omului, cu imensul progres al Evangheliei, undeva, pe suprafața pământului, este mereu vărsat sânge prețios. Indiferent în ce mod sunt exprimate simțămintele urii omenești: oficial sau neoficial, colectiv, particular, ascuns sau pe față, în ambuscade sau în alte feluri, lucrători ai Evangheliei cad la datorie... în ultimele săptămâni Adrian Sibert, un colportor din Haiti și Iulio Sánchez, un altul din Honduras, au fost adăugați listei de colportori uciși, în timp ce vindeau cărți pentru a răspândi Evanghelia.

Primul dintre colportori care a fost ucis în Diviziunea Inter-Americană (America Centrală), a fost Rafael Lopez Miranda, supranumit „el viajero” (călătorul), de oamenii care locuiau în înălțimile împădurite ale Venezuelei. El viajero, isprăvisese tocmai de vândut cărțile sale lângă micul magazin din localitatea El Tachiara,

timp în care vorbise plin de curaj oamenilor din junfl său despre cauza Evangheliei, ca apoi să-și strângă totul încercând pe animalul său de povară, spre a porni mai departe pe potecile stâncoase ale regiunilor muntoase din Venezuela. Era în orele dimineții zilei de 15 mai 1922 când cele câteva persoane pe care le salutase la plecare, au auzit o rafală de împușcături în direcția potecii ce se pierdea în pădurile destul de neumblate până atunci ale acelei țări. Cei care au avut curaj au alergat în direcția zgomotului infernal, după care strigăte pline de groază au fost auzite: „L-au ucis pe El viajero!” Prăbușit la pământ fără viață, Rafael era ciuruit de gloanțe. Căzuse într-o ambuscadă din care n-a fost posibil să scape. Bani săi, cărțile și tot ce-i aparținea erau intacte, fiind evident că nu jaful a fost motivul actului criminal.

Regretul pierderii acestui om a fost foarte mare. Din multe împrejurimi au sosit oameni, care l-au luat și l-au îmbrăcat în doliu, plângând și jelind, socotind că pierderea lui El viajero este o pagubă de neînlocuit. „Omul nostru, plângeau ei, care ne aducea la toți Biblie în limba noastră și cărți frumoase, impresionante tablouri care explicau profețiile din Daniel și Apocalips, omul care ne vorbea atât de frumos despre apropiată revenire a lui Iisus și care se ruga arzător cu noi și pentru noi, nu mai este; a fost ucis!”

Apoi, după ce au ținut o adunare de doliu, mâinile bătătorite ale acelor locuitori din munți i-au luat cu grijă pe umerii lor corpul fără viață și ducând această sfântă povară până la El Cobre, o localitate destul de departe, au dorit să-și dovedească adâncul lor respect pentru omul care venise din Porto Rico spre a semăna sămânța Evangheliei în Venezuela și se sacrificase mergând pe jos cu animalul său de povară.

I-au dat un onor și un ultim omagiu mai mult chiar ca unui primar sau conducător al lor, încât această manifestare de simpatie și împreună simțire, de doliu deosebit, a fost curând cunoscută în întreaga țară. Au scris atunci pe piatra sa funerară din El Cobre, cuvinte care se pot citi și astăzi după 65 de ani: „Rafael Lopez Miranda, Porto Rico, mort la 15 mai 1922. Scris în cartea vieții”.

Dar sângele evangheliștilor cu cărți care a curs pe pământul Americii Centrale s-a infiltrat adânc. Rafael a fost cel dintâi, dar au urmat apoi și alții. Iată câțiva dintre ei: Fortino Sánchez din Mexic; Laird Cooper, din Honduras; Elivorio Aparicio din Mexic; Danilo Gatón, din Porto Rico; E.F. De Gannes, din Trinidad. Și cu strângere de inimă adăugăm la această listă pe cei doi menționați la început Sibert și

Sánchez.

Situațiile ulterioare și prezente ne demonstrează că toți aceștia n-au căzut în zadar și că imediat, alții le-au luat locul. Extraordinara creștere a numărului colportorilor din Diviziunea Americii Centrale, precum și creșterea uriașă a vânzărilor literaturii și a câștigării de suflete, este o atestare a faptului că prețiosul sânge al colportorilor, n-a fost decât o sămânță a Evangheliei care aduce astăzi un rod bogat pentru împărăția Cerurilor.

din Review and Herald, 6 mai 1976

55. *Nu știi să ascuți, nu poți să ai*

Cam întotdeauna ascultarea are implicații cu alte noțiuni. Ca de pildă cu viața sau moartea cu binele sau răul, cu dragostea sau ura, cu venirea sau plecarea, cu înțelegerea sau neînțelegerea; într-un cuvânt, cu toate aspectele vieții, căci însăși viața care este extrem de complexă, înseamnă ascultare, iar ascultarea, viață.

Ascultarea însă are niște implicații foarte serioase și cu posibilitatea de a avea sau de a nu avea ceva. Iată pățania unui băiat care a știut să asculte, dar nu chiar până la sfârșit.

Ștefi era fericit! Primise în dar de la unchiul său o nouă și frumoasă bicicletă chiar așa cum visase el, deoarece aceea pe care o avea era acum urâtă și lovită. Căzuse de multe ori cu ea, se mai și rupsese, o reparase; totuși mai mergea pentru că nu era chiar așa de ușor să mai aibă alta.

— Acum însă, nici nu mă voi mai uita spre ea, își spunea el, nu mă voi mai sui deloc pe ea, nici măcar până la poartă.

— Se pare că unchiul mi-a citit gândul” Bicicleta cea nouă are o șa albă așa cum o doream eu și cu spătar; ghidon modern, frâne puternice, italiene, claxon cu sunet dublu, lanț franțuzesc cu apărătoare, și peste tot este colorată cu tot felul de linii în culori. Mama îl cam dojenea din cauza elf căci își lăsa lecțiile nefăcute ca să o tot spele și să o șteargă mereu. Când îl căutai pe Ștefi îl găseai la bicicletă.

Părinții îl avertizară pe băiat că nu este bine să meargă decât pe drumul principal, care este mai circulat și mai curat decât cele laterale, care erau de fapt foarte necirculate și pline de noroi.

Chiar în prima zi a vacanței, când se ridicară de pe genunchi de la altarul familiar al acelei dimineți, sună la ușă prietenul său Gilly care venise cu bicicleta să-l ia pe Ștefi până la magazinul de jucării mecanice, deoarece de atâta școală nu-l mai vizitaseră de câteva luni.

— N-aș putea să merg, îi răspunse Ștefi, pentru că mama mi-a spus să nu merg niciodată fără ea; în afară de asta, noua mea bicicletă nu are plăcuța cu numărul aplicată pe locul respectiv, ca să pot merge cu ea pe drumul principal. Eu nu pot ieși din cuvântul mamei, să știi! 74

— Bine, atunci haidem să facem un tur în jurul casei. Și pe când ocoleau aleile casei discutând cât de frumoase ar putea fi noile jucării aduse între timp la magazin, pe atât de mult le creștea dorința de a merge acolo.

— De fapt, am trecut cu bine și anul acesta școlar. Sunt cu un an mai mare ca anul trecut, așa că aș putea să merg și fără mama, ca și alți colegi ai mei, cugeta în sine Ștefi. Și nu sunt singur, că merg cu Gilly! Și gândind astfel, zise colegului său:

— Știi că am putea merge la magazin pe noua alee care ocolește parcul plopilor și lacul? Pe acolo chiar nu ne vede nimeni și putem ocoli drumul principal.

— Să știi că ai dreptate, veni prompt răspunsul lui Gilly; și eu sunt curios să merg pe acolo căci n-am fost niciodată de când s-a pietruit.

Și iată-i pornind fericiți pe un drum mai dosnic și foarte nou pentru cei doi, plin de un farmec deosebit. „Ce bine că am terminat școala, se fereceau ei!”... Mie mi-au dat și premiul II pe care nu-l prea meritam, dar poate ca să mă încurajeze, zise Ștefi.

Ajunși la magazin, și-au parcat cu grijă bicicletele, undeva în spate, așa ca să nu fie la vedere.

— Ce minunate jucării! Ce culori, ce mecanisme, ce scânteieri cu flăcări, ce de becuri și reflectoare! Niște avioane cu aripi frumoase i-au cucerit cu totul. Ce manete, ce parbrize și ce antene de radar interesante. Astea sunt noi căci până acuma n-au mai fost.

Erau cu totul răpiți de lumea mecanismelor.

— Să știi că pilot mă fac, zise Ștefi în șoaptă lui Gilly care admira elicea unui elicopter.

— Hai să ne grăbim, căci se închide magazinul pentru pauza de prânz, zise Gilly care observă că în magazin rămăseseră doar ei doi.

Ieșind în grabă s-au dus la locul unde își lăsaseră bicicletele, dar n-au găsit decât una, aceea a lui Gilly.

— Unde-ar putea fi a mea, cine glumește cu mine în felul aceasta? se tânguia Ștefi. Căutară peste tot, întrebară încoace și încolo.

Nimeni nu știa, nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu cunoștea... Toți erau străini de bicicleta dispărută.

Ajunși în sfârșit acasă, mama merse la poliție să spună cazul, dar trecură luni de zile și bicicleta n-a mai apărut deloc.

La un moment dat, întristarea lui Ștefi se mai luminează dar n-a scăzut atunci când, ca o concluzie a celor întâmplătoare, bunicul său îi spuse cu un simțământ de reproș în glas:

— Tu nu poți avea o bicicletă nouă pentru că nu știi să ascuți!

Bicicleta lui Ștefi n-a mai apărut niciodată. Dar ori de câte ori era înclinat să nu asculte, el își amintea de ziua în care bicicleta sa dispăruse pentru totdeauna.

din Guide 1980

36. Iisus răspunde nevoilor tuturor

„Bine ar fi pentru noi ca în fiecare zi să ne oprim câte o oră pentru a medita asupra vieții lui Iisus. Ar trebui să cercetăm viața Lui punct cu punct și să lăsăm imaginația noastră să contemple fiecare scenă din viața Domnului și mai ales pe cele de la sfârșit. Atunci când ne vom ocupa în felul acesta de jertfa cea mare pe care El a adus-o pentru noi, încrederea pe care o avem în El va fi mai vie, iubirea față de El va fi mai fierbinte, iar noi vom fi tot mai mult pătrunși de Duhul Său”. HLL pag 58.

Iată marea noastră nevoie, a creștinilor acestui veac, a tuturor oamenilor.

Iisus, marea noastră nevoie! Astăzi, mai mult ca oricând avem nevoie de Iisus. Nu ne trebuie un Iisus făurit în închipuirile oamenilor, controversat, denaturat, complicat sau fals, așa cum este prezentat de unii; nu numai un Iisus denominațional, doctrinal, teoretic, istoric sau eroic... Noi avem nevoie de Iisus cel adevărat, de Mântuitorul, de acela care este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru personal.

Scopul vieții noastre este să fim legați de Iisus, uniți, identificați cu El. Sunt cumva persoane sau plăceri cele mai mari interese ale tale? Permite atunci lui Hristos să devină pasiunea ta! Iubești cumva mai mult banii? Lasă-l pe Iisus să devină comoara ta! Ești cumva încântat de înfățișarea ta? Lasă-L pe El să devină frumusețea ta! Ești fascinat de valoarea inteligenței tale? Permite-i lui Iisus să devină înțelepciunea ta! 76

Oricare ar fi nevoia noastră Iisus poate interveni și da ajutor. El corespunde oricăror situații a oricărui fiu al oamenilor.

- Pentru artist, El este Cel cu totul plăcut.
- Pentru brutar, El este pâinea cea vie.
- Pentru cel avut, El este comoara ascunsă.
- Pentru constructor, El este temelia cea sigură.
- Pentru doctor, El este Marele Medic.
- Pentru educator, El este Marele învățător.
- Pentru plugar, El este semănătorul și Domnul secerișului.
- Pentru horticultor, El este Crinul din Vale și Trandafirul din

Saron.

- Pentru geolog, El este Stânca Veacurilor.
- Pentru judecător, El este judecătorul cel drept și dătătorul

Legii.

- Pentru avocat, El este Sfetnicul, Legiuitorul și Avocatul.
- Pentru ziarist. El este vestea cea bună de mare bucurie.
- Pentru filantrop, El este Darul cel nemărginit.
- Pentru filosof, El este înțelepciunea lui Dumnezeu.
- Pentru predicator, El este Cuvântul lui Dumnezeu.
- Pentru cel înstrăinat și singur, El este prietenul care se

alipește mai mult decât un frate.

- Pentru slujitor, El este Stăpânul cel bun.
- Pentru cel trudit, El este dătătorul de odihnă.
- Pentru cel întristat, El este Mângâietorul.
- Pentru cel rămas singur prin moartea celor dragi, El este

învierea și viața.

— Pentru păcătos, El este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.

— Pentru creștin, El este Fiul Viului Dumnezeu, Mântuitorul, Răscumpărătorul și Domnul.

Cineva făcea următoarele aprecieri:

„El reprezintă dragostea, răbdarea, bunătatea, îngăduința, sacrificiul de sine, mărinimia. El este parfumat cu toate aromele și acordat în toate armoniile. Uneori privind literele acestui Nume, mi s-au părut alcătuite din lacrimi, alteori, reflectând razele unor coroane. Uneori par ca și cum ar fi împletite din fân, într-o ieszle, alteori, ca și cum ar fi tronuri pe care vor domni ai Săi.

Uneori, când am rostit numele Iisus, mi s-a părut că aud în cele două silabe, suspinele din Ghetsimani și geamătul Calvarului; iar când l-am mai repetat, a fost ca un val de fericire și un răsunet de osanale...

ecoul unui refren de harpă și tumultul unui acord de orgă. Rostește-l adesea, rostește-l cu înflăcărare, până ce fiecare stea va începe să strălucească și fiecare floare se va însufleți; iar munții și mările, zilele și nopțile, pământul și cerul, să-L aclame într-un veșnic cânt: „Binecuvântat să fie din veșnicii în veșnicii Numele Său glorios, Numele cel mai presus de orice nume”. Dest. Apocalipsa p.17

Nu știm că-ar fi, jos pe pământ și nici prin cer vreun nume, la cel ce i-a fost dat lui Hrist, în Betleem, anume.

Și când pe lemn L-au ridicat, Același Nume, iată, Au scris, ca toți să știm că-n El Viața o-avem toată.

Iisuse bun, Iisuse scump, Tu ești a vieții pâine, Același astăzi ca și ieri, Același azi și mâine., Ne place dar, ne place mult, Cu mâinile aduse, Să tot rostim, să tot șoptim Acest cuvânt: „Iisuse”!

37. Focul

Din multele pagini pline de evenimente din istoria Bibliei, spicuim doar una singură, spre a vedea că în ciuda tuturor adversităților care au fost folosite de cel rău ca niște bariere în calea gloriosului drum al Bibliei – Cartea Cărților – aceasta, având pecetea divină pe îngălbenitele ei file, le-a depășit pe toate, trăind și repetând neconținut frumoasa istorie a ciocanelor sfărâmate în fața unei nicovale neclintite peste secole.

Era către sfârșitul secolului 18. În preștiința Sa Dumnezeu a ales pe William Carey, un bărbat evlavios originar din Anglia, să contribuie foarte mult la marea lucrare de evanghelizare din acel secol. Încă de tânăr acesta s-a atașat din toată inima învățăturilor Domnului Hristos, încolțindu-i în sufletul său aprins de zel, gândul că Evanghelia trebuie vestită națiilor păgâne. S-a dedicat întru totul studierii limbilor olandeză, greacă și ebraică cu ajutorul cărora studia mai intens Biblia.

Se alătură bisericii baptiste și intră ca voluntar în lucrarea de predicare în care peste scurt timp este întărit ca predicator. Veșnic cu gândul la lumea păgână unde dorea să ajungă cu predicarea Evangheliei, vede în mod previzionar cât este de lucru, aceasta devenind pasiunea vieții sale. Nu se zărea însă niciun fel de perspectivă iar el personal nu avea bani de investit în această marea antrepriză.

Participând în timpul acesta la o conferință unde se discuta problemele misiunilor externe, auzi o chemare deosebită în aceste cuvinte rămase istorice rostite de președintele acelei conferințe:

„Există o mină de aur în India care este tot atât de adâncă ca și centrul pământului. Cine dorește să meargă ca să o exploateze?” La care aprinsul Carey se ridică în picioare rostind cu entuziasm: „Eu voi coborî în puț, iar voi veți ține coarda!”

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu veghea și dirija toate împrejurările; și dacă a existat dorința, El a deschis neîntârziat și căile realizării.

La un moment dat, condițiile fiind pregătite, Carey pornește spre India, în anul 1972. Și văzându-și visul împlinii începu o serioasă organizare a evanghelizării în biserici, școli și spitale. Desigur lucrarea de bază o făcea tipografia.

Era în după amiaza zilei de 11 martie 1812. Ward, redactorul tehnic, unul dintre colaboratorii săi, stătea la biroul său în timp ce câțiva indieni traduceau Biblia în diferite limbi sau citeau șpalturi. De jur-împrejurul lor se aflau casete cu litere de diferite caractere: arabe, persane, nagari, telegu, punjabi ebraice, engleze și multe altele.

Se mai puteau vedea acolo și mari stocuri de hârtie, matrițe foarte valoroase, dicționare în manuscrise, gramatici sau traduceri creștine. Hinduși, mahomedani și indieni, lucrau fără încetare, compunând, corectând și distribuind. Patru oameni tipăreau fascicule din Scriptură în timp ce alții le împătureau și le trimiteau spre hala cea mare unde șase mahomedani le legau. Dincolo de birou se afla turnătoria de plumb și camera în care câțiva oameni pregăteau cerneala tipografică. Într-o altă hală, destul de mare se afla și o mică fabrică de hârtie.

Clopoțelul anunță încetarea lucrului iar lucrătorii ieșiră în grupuri îndreptându-se spre casă. În seara aceea Ward rămase în continuare la biroul său pentru a face niște calcule tipografice sau verificând cheltuielile făcute, împreună cu câteva ajutoare, când, deodată pătrunse în birou un fum înăbușitor ce venea dinspre tipografie. Ward sări ca arșă vadă ce se întâmpla. Rămase consternat la vederea proporțiilor focului și a repeziciunii lui. Dar, păstrându-și cumpătul începu să dea alarma și să adune oameni pentru ajutor.

Primele ajutoare sosite la fața locului au și început stingerea focului purtând din mână în mână, găleți cu apă. Situația părea salvată dar focul ardea mocnit și la un moment dat întreg acoperișul tipografiei se prăbuși cu un mare zgomot, fapt care dădu un mare impuls flăcărilor care, ca la o poruncă se înălțară din nou cuprinzând

întreaga clădire, N-a mai putut fi operată nicio salvare, căci lemnăria era întotul distrusă de foc. Până a doua zi dimineața n-au mai rămas decât ruine; totul a fost distrus.

Vestea focului a fost dusă și lui Carey, în primele ore ale dimineții următoare. „Focul a distrus complet mașinile, matrițele, literele, traducerile, manuscrisele: totul a fost ars”, îi raportă administratorul. Carey rămase înmărmurit și nu putu spune niciun cuvânt. O muncă de câțiva ani de zile a fost distrusă doar în câteva ore. Și se părea acum că era nevoie de încă mulți ani ca lucrarea de tipărire a Bibliei în multe limbi și dialecte să poată fi luată de la capăt.

Dar cine își propune să distrugă Biblia nu știe că se angajează într-o luptă inegală; această carte nu este o carte aparținând vreunui om ci este cartea Altcuiva. Luptând împotriva ei, oamenii luptă chiar împotriva lui Dumnezeu.

Astfel că, într-un foarte scurt timp, acolo se lucra din nou într-un ritm mai intens. Pe cât de mare a fost pierderea pricinuită de foc pe atât de folositoare a fost aceasta lucrării de tipărire a Bibliei. Vestea incendiului se răspândi fulgerător în toată India, Europa și America, iar misionarii din Serampore se treziră bine cunoscuți în întreaga lume. Oamenii erau de-a dreptul uimiți de marea lucrare a tipăriturilor Bibliei ce se desfășura acolo și cum o clădire atât de mică putea cuprinde atâtea ateliere tipografice și atâtea zeci de manuscrise și tipărituri străine la un loc.

Suma de 30.000 lire ce reprezenta pierderea pricinuită de foc, a fost colectată în Anglia într-un timp record de 50 zile și chiar depășită, iar toți aceia care-și bătuseră joc de mișcarea misionară și care au frânat-o chiar batjocorind-o, spunând că este lucrarea unui cizmar neștiutor și neînvățat, au rămas de rușine. Toate traducerile Bibliei care fuseseră distruse de foc, au fost chiar mai bine refăcute. Mai mult, atelierele cele vechi căzute pradă focului, au fost înlocuite cu altele mai bune, modern utilizate, focul fiind astfel o unealtă destinată încheierii unor condiții vechi cât și unui nou început. Deci, o unealtă, nedorită, nenecesară dar dovedită în final utilă.

William Carey a tradus întreaga Biblie în 6 limbi, Noul Testament în alte 23 limbi și una sau mai multe Evanghelii în alte 5 limbi, în total 34 de limbi. Cifra este destul de impresionantă, dar dacă am putea vedea Biblioteca din Serampore cu vastul ei material tradus și tipărit de acest cu adevărat savant și titan al traducerilor Bibliei, am

rămâne foarte impresionați.

Dumnezeu a binecuvântat nespus de mult și a susținut prin puterea Sa, în mod direct această acțiune de traducere și imprimare. Dar mai este încă nevoie de tipografi și traducători, de doctori și surori medicale, de învățători, profesori și predicatori. În fața lui Dumnezeu nu este nicio diferență între lucrarea din patrie și cea din străinătate. O neconținută chemare se adresează neîncetat tuturor, ca fiecare să devină în vreun fel oarecare conlucrător cu Dumnezeu. Astăzi se poate pune și pe umerii tăi o povară, dacă ești de acord, căci Dumnezeu are nevoie și de tine. Mesajul ce ți se dă din partea Lui este:

„Îndrăzniți lucruri mari pentru Dumnezeu, și așteptați lucruri mari de la Dumnezeu!” W. Carey

38. Salariul înghițit de ape

„Căci vrednic este lucrătorul de plata sa”. Luca 10, 7

Plata sau răsplata omenească a lucrării unui slujitor al lui Dumnezeu reprezintă mijlocul prin care atât el cât și noi toți ceilalți avem posibilitatea existențială pe acest pământ. Administratorii lui Dumnezeu ne numim, deoarece El însuși a pus în sarcina noastră și această răspundere ca un examen al credincioșiei, sincerității și corectitudinii în Kistre. Deci, având în vedere desfășurarea cu bine a acestei posibilități, ne vom îndrepta toată atenția asupra unei bune administrări a tot ceea ce primim ca fiind un drept pentru munca noastră fără să uităm o clipă ci – în cazul pastorilor – aceasta reprezintă banul pe care văduva îl aduce cu credincioșie în tezaurul lui Dumnezeu.

Iată în cele ce urmează, experiența unui pastor despre care nu știm în ce împrejurări și-a pierdut salariul. Cu toată neatenția lui, el a beneficiat de harul unei deosebite experiențe cu Dumnezeu.

„Cunosc personal un pastor băștinaș, ne relatează un președinte de Diviziune din Extremul Orient, care și-a pierdut salariul său pe o lună de zile pe când se înapoia cu barca de la birourile misiunii, către locuința sa aflată pe o insulă mai mică din arhipelag și „unde trebuia să străbată pe apele oceanului o distanță de două mile. Probabil că banii, atât monezi cât și bancnote, n-au fost puși într-un loc sigur și în urma unei mișcări neprevăzute a bărcii, plicul a fost înghițit de ape. N-a putut să facă nimic pentru prinderea lui, decât să se uite fără puteri cum se duce cu repeziciune la fund și dispare fără urme.

Ajunși cu bine acasă, lucrătorul împreună cu soția sa, nu și-au

pierdut cumpătul deși acasă mai erau trei copii care-i așteptau cu multă nerăbdare și cu bunătați. Începând chiar cu seara aceea s-au organizat într-o adevărată grupă de rugăciune.

Se mai putea oare ca banii să mai fie găsiți, mai ales că au și fost văzuți cu câtă repeziciune se afundau în adâncuri? Apele oceanului erau atât de adânci iar în plicul scăpat în valuri erau destule monezi! Cu siguranță că metalul va duce totul la o mare adâncime...

Și totuși în ciuda acestor justificate temeri, rugăciunile continuau să se înalțe, rugăciuni care în mod vădit erau împotriva firii. Oricine ar fi zis: „Acum totul este pierdut, ar fi o copilărie să te mai rogi pentru așa ceva când lucrurile sunt clare!”... Dar pe măsură ce se scurgeau orele cu repeziciune, rugăciunile se înălțau și mai fierbinte. Toți se rugau, mai ales cei trei copilași care pierdeau multe bunătați cu această ocazie. În curata lor nevinovăție strigau către Dumnezeu și așteptau răspuns. Băiețelul cel mai mic, în vârstă de trei ani, neștiind prea multe amănunte în problemă, repeta cuvintele mamei sale care-l învăța cum să se roage. Rugăciuni cu credință și insistențe, rugăciuni împotriva legilor firii, ce provocare pentru Tatăl Ceresc și ce mare încercare pentru un suflet omenesc. Cu siguranță că acest fel de provocări nu displace Aceluia care ne veghează...

În cea de-a treia zi, copiii se jucau pe malurile liniștite ale oceanului când au zărit chiar la mal în apă plicul cel pierdut în care se mai aflau încă monezile de argint și câteva hârtii, restul fiind răspândite prin apropiere. Pentru că apele erau foarte liniștite au putut fi adunate cu ușurință. Aduși cu multă bucurie acasă, tatăl și mama i-au numărat ca spre marea lor uimire să constate că niciunul nu se pierduse”.

Cât de minunat lucrează Dumnezeu! Banii s-au întors, în primul rând în mâinile copilașilor care în timp de trei zile fuseseră unite în rugăciune arzătoare, către Dăătorul tuturor binecuvântărilor. Ce har deosebit și ce rezolvare! Și când copiii noștri sunt și ei incluși în probleme, Dăătorul nostru are procedee minunate, chiar împotriva legilor firii. Mare este Dumnezeul nostru și cu totul vrednic de laudă!

Review and Herald, 1980

39. Ajutându-ne semenii

Maria era cam de unsprezece ani iar frățiorul ei de vreo șase. Și parcă era ceva în ochii lor care prevesteau tragedia. Mușcându-și buzele, străduindu-se să-și oprească lacrimile și apropiindu-și în

brațele ei pe băiețel, această fetiță mărturisea o poveste sfâșietoare.

Mama lor îi adusese la oraș să facă ceva cumpărături. Numai cu două ore înainte ea le” spusese să o aștepte la un anumit colț până se va întoarce peste câteva clipe. Copiii au așteptat nerăbdători dar minutele s-au transformat în ore, ca mama să nu mai revină deloc...

După o minuțioasă cercetare poliția a recunoscut o altă agonizantă calamitate: copii abandonati. Teama și disperarea oglindite pe fețele acestor copii nevinovați îți sfâșia inima și te făcea să te întrebi ce ar fi putut-o determina pe acea mamă să-și părăsească copiii. Și totuși, astfel de abandonări sunt în creștere. Recent, această inumană tendință a atras atenția generală când un tată și o mamă au abandonat propriul lor copil care era surdo-mut, într-o stație de autobuz. Și, cu fiecare zi ce trece, undeva în lume, un copil se află părăsit.

Copiii părăsiți reprezintă experiența a milioane de oameni astăzi, tineri sau bătrâni, care se simt nedoriți și părăsiți. Păcatul în noile sale forme le-a distrus orice legături cu Dumnezeu sau cu oamenii. Pentru ei viața pare cu totul lipsită de însemnătate și scop.

O astfel de lume aglomerează orașele lumii noastre și colectivitățile ei. Ea vine și la adunările noastre, ne întâlnește pe stradă, sperând și dorind o considerație sau măcar o salutare. Dar, respinși fiind de preocupările noastre, îndepărtați de exclusivitățile noastre, ei dezvoltă inconștient atitudini și practici antisociale ca mijloace de combatere a lipsei și înstrăinării. Foarte adesea soluția alcoolului, narcoticelor și corupția sunt căutate ca o scăpare dintr-o realitate crudă. Recurgerea la aceste soluții este provocată de lipsa de iubire, simpatie și înțelegere.

Cum ar putea cineva să folosească amabilitatea și simpatia creștină spre a aduce ajutor și încurajare acestor nefericiți? Nefiind motivat de ceva mai tare ca mila, adesea cel mai bun ajutor este neeficient. Hrana, îmbrăcămintea, lucrurile din casă, educația, serviciul, toate sunt importante. Dar numai ele nu vor reuși niciodată să ajungă la cauzele singurătății și părăsirii.

Mai mult decât orice altceva ființele omenești înfrânte și descurajate, vor să simtă că ele aparțin, că sunt o parte a colectivității sau a bisericii și că eforturile lor oricât de slabe, sunt apreciate. Nu interesează cine este el; un om nu poate trăi numai cu pâine. Prin urmare, niciun fel de ajutor material dăruit în mod binevoitor sau dezinteresat, nu va putea ridica totalmente pe individul din groapă cât

și societatea pentru el inexistentă.

Rețineți faptul că fiul risipitor prezentat în Evanghelia lui Luca, și-a revenit în fire numai atunci când din nou și-a dat seama că aparține și că este o parte integrantă dintr-un cămin. Această revenire la smuls din groapa descurajării și corupției sale și i-a îndreptat pașii către casă. Va face oare aceasta mai puțin pentru neputincioșii, necunoscătorii și nedisciplinații zilelor noastre? Nu sunt și ei ai lui Dumnezeu prin creațiune și răscumpărare?

Din nefericire aprecierea oamenilor își bazează raționamentele sale pe rapoartele trecutului, aceasta fiind uneori întunecată de prejudecăți religioase, rasiale sau naționaliste. Dar, din fericire Cel Atotputernic vede infinit mai mult în oamenii fără nădejde, căci dincolo de mioapele limitări ale viziunii omenești, Iisus a descoperit posibilități neînchipuite, chiar în aceia în care omul nu mai vede decât o grămadă de zgură. Luând materialul omenesc fără valoare în ochii oamenilor, El l-a transformat în ceva nobil, măreț și divin.

Noi înșine am fost preluați și prelucrați de Dumnezeu. Ca și alți oameni, și noi am fost înșingurați, ruinați, părăsiți, fără valoare, fără vreo speranță și fără Dumnezeu. (Efeseni 2, 12) Nemilos handicapați de pornirile noastre spre rău cultivate sau moștenite, și noi am avut nevoie de ajutorul altcuiva ca să putem fi salvați.

Dacă astăzi suntem mai buni de cum am fost odată, este datorită dragostei lui Dumnezeu și harului Domnului Hristos pe de o parte, iar pe de altă parte, datorită rugăciunilor înălțate la Tronul harului de aceia care ne-au purtat pe inimă și au lucrat pentru noi.

Misiunea noastră nu este de a caracteriza pe oameni ca apoi să-i selecționăm prin criterii omenești; acestea toate sunt subiective. Dacă vom proceda astfel, vom face o lucrare străină de Evanghelie. Nu noi suntem aceia care decidem care dintre oameni să facă parte din împărăția Cerurilor. Năvodul Evangheliei este în mâna noastră, iar noi îl aruncăm în apele tulburi ale acestei lumi. Și apoi Duhul care lucrează cu noi, dispune selecția și întărește ce rămâne. Trebuie să fim foarte atenți ca să nu ne găsim pe terenuri străine sau aducând foc străin pe altarul lui Dumnezeu.

Aduceți pe oameni la înțelegerea că ei aparțin familiei divine și că prin lucrarea noastră pentru ei, însuși Dumnezeu. Se interesează de soarta lor. Faceți-i să înțeleagă că vina înstrăinării de El le aparține și că urgența revenirii readucerii în căminul lui Dumnezeu, este foarte

acută astăzi.

Și în timp ce noi înșine vom fi preocupați de suferințele ce pier în jurul nostru neavertizate, vom face fericita constatare că noi nu mai avem probleme; grijile dispar ca prin farmec, rănilor vechi, cronicizate, sunt vindecate de îmbelșugatul har divin; interesul pentru Dumnezeu și pentru lucrarea Lui va crește, iar dragostea care se răcise pentru mulți, acum începe să dea noi lăstari, să fie fierbinte, măreață și mult cuprinzătoare.

Iată ce soluție fericită, realistă, eficientă, ne este pusă la îndemână, rezolvare ce nu va da greș și nici nu poate, deoarece conceptul ei este divin și nicidecum uman.

Ne împiedică ceva să aderăm la acest punct de vedere cunoscând că ascunde în el rezolvări și soluții în vindecarea rănilor noastre care se adâncesc din ce în ce mai mult? Ne va mai trebui oare timp până când vom intra în acțiune?

Signes of the Times 1969

40, Puneți-mă la încercare!

Unii dintre noi încă nu au tăria, nu putem ști din care motive, de a se încrede întru totul, de a se bizui pe puterea făgăduințelor divine, și atunci când este vorba de împlinirea cuvântului care zice: „Aduceți înșă la casa vistieriei toate zeciuiele ca să fie hrană în Casa Mea.

Puneți-Mă astfel la încercare și veți vedea dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare...” Ca toate celelalte acte pe care le îndeplinim, și plata zecimii noastre este un act al credinței, al încrederii nezdruincinate în Dumnezeul nostru. Neîndeplinirea acestui act față de El sau aducerea zecimilor noastre într-un mod silit, îndoielnic, cu semne de întrebare sau prejudecăți, va fi însoțită întotdeauna de tot felul de rețineri din partea lui Dumnezeu, care nu-și va mai deschide mâna ca să reverse peste noi plinătatea binecuvântărilor Sale, deoarece și noi lăsăm de dorit. Desigur, nu acesta este planul sau intenția Sa cu noi.

Un bărbat credincios al bisericii noastre avea o fermă destul de întinsă situată undeva într-una din țările Americii de Sud. Într-o zi, un nor nesfârșit de mare de lăcuste se abătu asupra regiunii, distrugând în cale orice frunză verde. Atunci când a văzut pericolul, fermierul se duse repede în casă și imploră pe genunchi ajutorul lui Dumnezeu. În timpul acesta, lăcustele ajunseseră la ferma sa de care nu se atinseră, dar distrugând totul împrejur. Natural, miracolul acesta atrase atenția

tuturor oamenilor până la zeci de kilometri depărtare. Astfel că, oamenii mirați au parcurs mari distanțe să vadă minunea și să ceară explicații fericitului.

„Nimic altceva, răspundea el, decât că Dumnezeu și-a îndeplinit făgăduințele”. Și le citea la toți textul biblic care zice: „Aduceți la Casa Vistieriei toate zeciuielele voastre... și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va mai nimici roadele pământului, zice Domnul oștirilor”. Mal. 3, 10 – 11. După care apoi le spunea: „În toți anii mi-am plătit regulat zecimea către Dumnezeu, iar El mi-a promis că-mi va ocroti recolta. Acum, dumneavoastră înșivă puteți vedea în ce mod El și-a împlinit făgăduința făcută. Cum lăcustele au fost „muștrate” și alungate de El”.

Nu este decât unul din nenumăratele exemple de acest fel care s-a repetat și se repetă neconținut în viața multora dintre noi. De fapt, rostul acestor experiențe nu este de a ne prezenta o noutate ci de a ne atrage atenția asupra acestor feluri de experiențe pe care să le adunăm și să le reținem cu scumpătate. Ele nu trebuie să se termine niciodată ci să se repete la infinit, ca zi de zi să ne întemeiem tot mai mult pe puterea făgăduințelor lui Dumnezeu care sunt sigure. Avem mereu nevoie de astfel de confirmări, pentru noi și copiii noștri. Parcă ne-ar spune insistent: „Nu uitați, nu uitați niciodată ce face Dumnezeu pentru voi!”

41. Marșul viermilor

Dacă ați mai auzit vreodată înainte vreo povestire ca aceasta, este numai datorită faptului că Dumnezeu își împlinește iarăși și iarăși, făgăduințele făcute.

— Astăzi la școală băieții vorbeau despre o armată de viermi, tăticule, zise Mary, în timp ce toți serveau masa de seară.

— Dar cum poate arăta o armată de viermi? interveni Bertha, sora ei cea mică.

— Da tată, reveni Mary. Regiunea noastră este pustiită de viermi, căci eu aud vorbindu-se despre ei de aproape o săptămână. Și aceasta este o problemă destul de serioasă.

Era în anul 1895 când familia lui Job Leonard locuia la țară având o mică fermă situată într-o regiune din vestul statului New York. Mary era cam de 15 ani și era fiica cea mai mare din această familie. Ea se pregătea să fie învățătoare și era atentă la toate.

— Armata viermilor, explica ea Berthei, este formată dintr-o

specie de omizi foarte siloase de culoare maron și nu de felul acelor de culoare verde pe care le vedem prin pomii de prin grădină.

— Se numește armata viermilor, explică tata pentru că ei călătoresc într-un puhoi care înaintează fără să poată fi oprit și distruge orice plantă întâlnită în calea sa. Chiar acum grâul nostru este în pârgă iar spicul este prea crud să fie secerat. Aceasta ar fi o minunată hrană pentru această armată.

— Și ce avem noi de făcut? se întrebă Bertha.

— Să ne încredem în Dumnezeu, fu răspunsul tatălui. El ne-a făgăduit că ne va ocroti, iar noi trebuie să ne încredem în această făgăduință. Dar, continuă tata, schimbând subiectul, în timpul mesei nu este deloc plăcut să vorbim despre niște viermi.

— Chiar așa, interveni și mama, asta doream să spun și eu.

— Armata viermilor a curățat totul la ferma din apropierea noastră, spuse tata a doua zi pe când se înapoia de la câmp, iar acum este în drum spre noi.

Și Mary avea noutăți în problemă.

— Jack spunea astăzi la școală că azi-noapte armata a intrat în grâul lor. Ei au intrat în acțiune cu foc și apă, dar nimeni nu le poate sta în cale. Spunea că tatăl său împreună cu alți oameni au stat trei noaptea încercând să se lupte cu ei și nu se înapoiaseră nici a doua zi.

— Chiar așa este, zise tata. Grâul a fost luat rând cu rând, iar armata este așa de mare... îi auzi chiar cum ronțăie. Am stat și i-am ascultat. Nimeni nu-i poate opri căci sunt mai mulți chiar și decât verdeța de pe câmp.

— Înseamnă că în noaptea care urmează îl vor începe pe al nostru, zise îngrijorată mama.

— Vor ajunge, reîncepu tata, dar eu personal nu cred că-l vor mânca. Trebuie să ne încredem cu totul în Dumnezeu și ne vom ruga chiar acum. Și deschizând Biblia în cartea lui Maleahi, ultima carte a Vechiului Testament, citi clar și apăsător versetele 10 – 12 din capitolul 3.

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuiele ca să fie hrană în Casa Mea. Puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor; și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi mostra pentru Voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului...”

— Noi suntem adventiști numai de doi ani, continuă tata, și plătim regulat zecimea de când mama și cu mine am fost botezați. Iată, aici avem o făgăduință minunată pentru cei credincioși care plătesc zecimea. Și aceasta înseamnă că Dumnezeu nu va îngădui armatei viermilor să nimicească lanul nostru de grâu sau grădina noastră și nici chiar islazul nostru. Acum este timpul să ne rugăm și fiecare dintre noi să facă lucrul acesta.

Îngenunchearăm cu toții. Tata își puse Biblia pe scaunul din fața lui și rămase cu degetul pe făgăduința citită. Rugăciunea lui a fost scurtă dar plină de încredere:

— Sfinte Tată care ești în ceruri, Cel care ești bogat în binecuvântări și ale cărui făgăduințe sunt sigure, te rugăm să ai grijă de recolta noastră în noaptea aceasta. Noi am plătit cu credincioșie zecimea din ziua în care adevărul ni s-a descoperit. Acum îți prezentăm făgăduința Ta. Te rugăm deschide ferestrele cerului și binecuvântează-ne. Muștră nimicitorul pentru credincioșia noastră și în îndurarea Ta, salvează rodul pământului nostru, îți dăm toată cinstirea și te rugăm să primești recunoștința noastră. În Numele și pentru Domnul nostru Iisus Hristos. Amin!

Se rugară apoi mama și Mary. Toți cei șase copii s-au rugat fiecare la rândul lui cu acea ocazie. Apoi, când ne-am ridicat de pe genunchi, tata ne spuse: „Vom merge la culcare fără să ne îngrijorăm iar mâine de dimineață vom merge și vom vedea ce a făcut Domnul pentru noi. A doua zi de dimineață când noi copiii ne-am sculat, părinții noștri stăteau de vorbă în bucătărie. Tata era bucuros.

— Grâul nostru a fost salvat, asigură el întreaga familie. Am fost personal și m-am convins de lucrul acesta. Am examinat pas cu pas hotarul grânelor noastre și n-am văzut nici măcar vreun singur vierme rățăcit din armata viermilor în partea noastră.

— Dar cu recolta domnului Scott ce este? Întrebă mama.

— El a cosit cât a putut, iar restul a fost distrusă, răspunse tata. Eram chiar pe hotarul nostru când vorbeam cu el și arăta aproape ca ieșit din minți din cauza acestei imense pierderi. Repeta la infinit faptul că recolta noastră nu fusese atinsă, deși era la numai câțiva pași de a sa. I-am explicat că aceasta era numai din cauză că Dumnezeu își ținuse făgăduința. Sa față de aceia care-și plătesc zecimea, continuă tata. El cunoaște problema deoarece eu i-am citit anterior din Biblie despre aceasta. Mi-a răspuns că este greu să crezi, dar își închipuie că

la mijloc trebuie să fie mâna lui Dumnezeu.

— Dar recolta unchiului Robert? Întrebă unul din copii. Locul acestui unchi se mărginea cu al nostru în partea de răsărit.

— Aceasta este o parte interesantă a întâmplării, răspunse tata. Armata viermilor s-a despărțit în două, ca la o comandă, apoi a mers în jurul locului nostru pe ambele părți și s-a unit din nou la locul unchiului Robert. El cosește chiar acum în graba cea mai mare ca să salveze cât se poate de mult, înainte ca recolta să fie compromisă. Va fi destul de norocos dacă va putea salva măcar jumătate ca nutreț pentru vite.

Altarul familiar al acelei dimineți a avut ca subiect lauda și mulțumirea. Și chiar înainte de a-l fi terminat, vecinii noștri au și început să vină ca să vadă minunea și să audă în același timp despre făgăduințele lui Dumnezeu.

În drum spre școală, Mary cu fratele și sora sa mai mici s-au oprit să vadă și ei armata viermilor pe locul unchiului Robert. Pământul era negru de viermi care mișunau, asemenea unei ape care clocotește; o priveliște dezgustătoare. Tata avusese dreptate căci și copiii puteau să-i audă cum ronțăie.

Când au ajuns la școală, băiatul cel mare stătea în mijlocul unui grup în care se discuta febril despre întâmplarea cu re colța lui Leonard.

— Cum se face că Dumnezeu a ținut armata viermilor departe de recolta voastră? le spuse cu destulă neîncredere un băiat.

— Aveți voi de dat o explicație mai bună? Mary zâmbi, apoi adăugă:

— Să luăm Biblia domnului învățător, iar eu vă voi citi făgăduința. Apoi, s-au adunat cu toți într-o cameră din clădirea școlii unde Mary le-a citit aceleași versete pe care tatăl ei le citise cu o seară mai înainte la altarul familiar.

— Cu siguranță că sunteți norocoși, remarcă unul dintre băieți.

— Nu norocoși, răspunse Mary, ci binecuvântați de Dumnezeu!

din Guide 1964

42. Există speranță!

Spuneți celor slabi și cu inima înfrântă; celor ce sunt descurajați: există speranță! De asta să nu vă temeți niciodată. Chiar atunci când pare că tot ce am sperat și sperăm, se năruie, când toate porțile sunt ferecate, când cerul pare ca arama și pământul ca plumbul: există

speranță! Rămâneți la postul datoriei voastre cu nădejdea nezdruncinată, cu privirea răscolind cerul, căci acolo este rezolvarea: nu vei fi uitat și nici părăsit. Privește nemijlocit către înălțimile izbăvirilor căci există speranță, suficientă și măreață speranță!

„S-a produs o lovitură în plin!”, anunță difuzoarele. „Fiecare la post! Utilizați orice mijloc în caz de pericol!”

Apa oceanului însă, pătrundea nestăvilită prin spărtura făcută în vas, cu un muget asurzitor iar toți aceia care au mai putut s-au aruncat peste bord. Urmă apoi o puternică explozie, o zguduitură și o bubuitură nemaiauzită, după care mândra și cutezătoarea navă de război cu trupul sfâșiat, se pierdu în valuri.

Pentru câteva momente liniștea acoperi marea, dar lupta pentru supraviețuire abia acum începea. Câțiva mateloți începură să înoate către țărmul îndepărtat care se zărea la orizont; unii s-au agățat de resturile vasului răspândite peste apele agitate, în timp ce alții pluteau în cele câteva bărci de salvare.

Într-un timp destul de scurt sosi și primul ajutor și împreună cu el echipamentul necesar. Scufundătorii au examinat adâncimile descoperind mai mulți oameni, unii morți iar alții încă în viață. Dar din adâncurile apei, de acolo din vasul scufundat, salvatorii au auzit niște sunete curioase, niște bătăi care atrăgeau atenția lor în mod insistent. S-au oprit să asculte mai atent. Era limpede că cineva încerca să le atragă atenția. Da, chiar așa era! Se auzeau cuvinte în alfabetul morse. Astfel că, salvatorii atenți au silabisit cuvintele pe care necunoscutul aflat în adâncuri încerca să le transmită: „Există vreo speranță?”

Speranța! Aceasta era ceea ce omul prins în capcana liniștii îngrozitoare de sub ape, dorea mai mult decât orice altceva pe lume: speranța, speranța unui drum afară!

Speranța, o cale de scăpare din impasul prezentelor derute ale vieții, este ceea ce trebuie lumii noastre plină de confuzii, de haos, definitiv pierdută. Se poate găsi o astfel de speranță?

O posibilitate de scăpare din prăpădul a cărui sumbră perspectivă se întrezărește deja; există sau nu există? În zilele lui Noe, Dumnezeu a deschis privilegiul unei uriașe corăbii și cât s-ar fi bucurat El ca în ea să fie salvați și mulți oameni pe lângă acele multe animale! El este însă atât credincios cât și drept: niciodată n-a trimis judecăți până nu, cu destul timp înainte, n-a avertizat, n-a chemat, până n-a implorat chiar insistent pe oameni. Pentru corabia lui Noe s-au insistat

un număr de 120 de ani, iar pentru corabia Evangheliei, se insistă deja de 153 de ani.

Întotdeauna El a deschis o posibilitate a speranței, ca omul să poată fi salvat; ca cel prins în capcana păcatului să aibă o ieșire. Oricât ar fi el de puternic prins și ferecat în ea, poate scăpa, doar să dorească aceasta, doar s-o caute. Vor fi oamenii acestei lumi atenți la posibilitatea salvării lor, dar noi care o predicăm și o trăim în fața lumii?

43. Un Daniel modern în insulele Fiji

Vă voi povesti despre un adevărat erou care se numește Iosif și pe care l-am supranumit „un Daniel modern”, pentru atitudinea lui plină de curaj față de vrăjitorie într-o ocazie în care putea să-l coste chiar viața sa. El trăiește și astăzi și este un tânăr plin de zel pentru cauza lui Hristos în îndepărtatele insule Fiji, aflate aproximativ la 4.000 km. În estul Australiei, adică în inima întinsului Ocean Pacific, acolo unde liniștitele ape ale oceanului ascund în imensitatea lor insule încă pline de sălbatici care practică magia și vrăjitoria. Se poate spune chiar că aceasta formează toată cultura și religia acestor îndepărtați insulari, la care în ultimul timp Evanghelia a pătruns prin cele mai moderne mijloace.

Eroul nostru Iosif se afla într-o lungă călătorie și foarte întâmplător, poate chiar providențial, a venit în legătură cu una dintre adunările noastre. Timp de cinci zile el a luat parte la o serie de adunări în corturi și inima sa a fost profund mișcată. La sfârșitul adunărilor a fost organizat și un botez unde un număr de douăsprezece persoane așteptau aliniate la malul unui râu să fie înmormântate cu Hristos prin botez. În momentul în care trebuiau să înceapă oficierea sfântului act, Iosif s-a alăturat și el grupului de candidați. Noi l-am întrebat:

— Ce vrei să spui cu asta, Iosif?

— Domnule misionar, doresc foarte mult să fiu botezat. Ieri noapte am fumat ultima mea țigară, iar săptămâna trecută am băut ultimul meu pahar de țuică. Acum sunt gata pentru botez. Sunt hotărât pentru

Dumnezeu!

Eram oarecum încurcați, dar convingerea sa plină de hotărâre ce se putea citi în expresia feței sale, ne-a impresionat profund și ne-am decis să-l botezăm.

După primirea botezului, Iosif s-a reîntors în satul său și a început să povestească prietenilor și consătenilor săi despre adevăr. În scurt timp el a reușit să-și construiască și o căsuță chiar în mijlocul satului, astfel încât să poată fi bine auzit atunci când va cânta și se va ruga în toate zilele, mai cu seamă în Sabat.

S-a întâmplat că chiar atunci Pastimo, vrăjitorul regiunii sosi în satul lui Iosif în care venea mereu să officieze câte o „adoratie pentru diavol” Ca și în alte rânduri și de data aceasta obișnuita adorație a fost bine pregătită și, întâmplător, într-o casă foarte aproape de aceea a lui Iosif. Toți enoriașii au venit la fel de supuși ca și mai înainte. Iosif care acum își dădea seama pe deplin de acest straniu spectacol diavolesc, s-a dus și el să asiste hotărât însă să nu participe cu nimic, cu atât mai mult cu cât fiecare dintre cei prezenți trebuia să bea o cană de yangona, o băutură alcoolică dar și dubioasă prin conținutul ei.

Vrăjitorul chema la sine pe fiecare dintre cei prezenți oferindu-i o cană făcută dintr-o coajă de nucă de cocos cu conținut îmbățător, astfel că yangona amețea pe fiecare la rând. Veni și rândul lui Iosif. Cupa îi fu oferită la care el răspunse calm: „Nu beau, treci mai departe!”

Patimo, foarte surprins de această atitudine, de neconceput pentru el, îi oferi încă o dată cana strigându-l enervat. Dar tânărul îi răspunse la fel de liniștit. Pentru a treia oară însă, chemarea i-a fost făcută pe un ton deosebit de aspru, Patimo fiind extrem de supărat de o astfel de atitudine pe care nu o întâlnise la niciun om de când devenise el vrăjitor.

În acele momente decisive, uitând că altă dată se temuse de vrăjitori, Iosif se ridică în picioare, asemenea unui luptător viteaz pe câmpul de luptă și-i strigă plin de curaj: „Tu nu știi că acum sunt adventist și că nu mai beau? Dacă mă vei mai chema odată îți voi lua cana și ți-o voi azvârli în praful de sub picioarele noastre!”

A urmat apoi o discuție aprinsă și la scurt timp întreaga adunare s-a risipit buimăcită.

Toți credeau că pentru această atitudine Iosif va fi pedepsit cu moartea sau va muri în vreun fel oarecare. Dar Iosif n-a murit. Cum a fost și firesc, consătenii au fost foarte curioși să știe cu ce fel de putere s-a opus el lui Patimo. „Trebuie să fie, ziceau ei, o putere mai mare decât aceasta pe care o cunoaștem noi acum”. Așa că, cu această ocazie, Iosif a putut să facă cunoscut întregului sat pe Atotputernicul

Dumnezeu.

Un tânăr a fost câștigat chiar atunci.

— Religia ta Iosif, trebuie să fie și religia mea, îi zise hotărât tânărul.

— Cum poți să vorbești astfel, îl înfruntă Iosif. Tu n-ai ascultat încă 94

nicio predică a vreunui misionar sau lectură biblică și n-ai avut în mână ta nicio Biblie.

— Așa este Iosif, dar eu văd că dinții tăi altă dată înnegriți de tabac, acum sunt albi, iar ochii tăi altă dată îngălbeniți de băutură, astăzi sunt limpezi. Tu poți înfrunța vrăjitoria rară să fii lovit cu moartea. Tu muncești aici printre noi și munca ta are roade frumoase. Ai cea mai frumoasă grădină și cele mai frumoase vite din satul nostru.

Atunci Iosif a dus în legătură cu misionarii noștri pe acel tânăr care a fost botezat curând.

Dar nu numai atât. Interesul pentru credința lui Iosif a crescut atât de mult încât foarte mulți săteni au început să se intereseze mai mult și tot mai mult. Au venit misionarii, s-au început mari adunări, au avut loc botezuri. Astăzi, în insulele Fiji avem un colegiu pentru instruirea tinerilor care doresc să fie predicatori. Sunt comunități mari, tineret mult, bun și credincios. La toate acestea un tânăr și-a adus un binecuvântat aport: Iosif.

Iată un Daniel modern care nu s-a temut de moarte și care a câștigat cu acea ocazie un alt tânăr pentru Hristos, fără o predică, datorită unei atitudini hotărâte.

Ești un asemenea tânăr pe care să se bazeze Dumnezeu?

Review and Herald, 1964

44. Aș vrea să mai am ocazia

Ocaziile noastre ne sunt prilejuite de îngerii cerului ca să putem lucra cât mai eficienți-penăru semenii noștri pe care să-i îndrumăm spre Dumnezeu. Și trebuie să știm și să avem în vedere faptul că noi nu constituim în niciun fel un joc al întâmplării. Ba uneori putem chiar să tragem concluzia că atunci când ne și rugăm pentru ocazii, acestea sunt chiar dirijate cât și destinate. Cu alte cuvinte, atunci când pasiunea pentru suflete clocotește în noi, totul este dirijat prin harul divin.

Este destul de neplăcut când te afli pe marginea unor ocazii

pierdute și ești o pradă ieftină regretelor care te macină fără cruțare. Una dintre bunele noastre diaconese își amintea în această privință următoarele: – „Mă întorceam odată acasă dintr-o vizită pe care o făcusem părinților mei, și ei destul de înaintați în vârstă. În compartimentul în care mă aflam se mai găsea o doamnă ce părea a fi destul de închisă pentru vreo discuție. De fapt, nici eu nu prea aveam dispoziția de a susține vreo discuție, căci eram neconținut cu gândul la părinții mei destul de neajutorați și chiar bolnavi de la care îmi luasem rămas bun cu foarte puțin timp înainte”.

„Într-o deplină tăcere deci, am mers vreo câteva zeci de kilometri, în compania acelei femei care totuși la un moment dat a început să se destăinuie față de mine. Avea un băiețel internat într-un spital pentru poliomielită, la care se ducea acum. Era foarte îngrijorată pentru situația lui și în ochii ei erau multe lacrimi când îmi vorbea, căci acasă mai avea încă trei copii nu cu mult mai mari decât cel aflat în spital. Îmi povesti cum în anul acesta familia sa trecuse prin mari și grozave încercări la care cu greu au putut face față. În final părea că descurajarea cuprinsese această familie și că orice rază de speranță spre mai bine era inexistentă. Adânc mișcată de situația ei am căutat s-o încurajez. Dar peste câteva momente ea se grăbi să coboare căci se apropia stația destinației ei, astfel că aproape nimic nu i-am putut spune. Mai mult în graba coborârii, am uitat cu desăvârșire să-i iau numele și adresa. Cu siguranță că i-aș fi putut trimite ceva bun de citit sau i-aș fi putut da adresa comunității din localitatea ei, lucru pe care nu l-am făcut. Mi-am dat seama că am pierdut o ocazie prețioasă și-mi pare rău. Aș vrea s-o mai am spre a o folosi așa cum trebuie!” ...

Într-un Sabat, nu prea demult, ascultam predica unui misionar foarte cunoscut, care, printre altele spunea cum a reușit să înscrie în clasa de botez, un suflet câștigat datorită unui simplu „mulțumesc”.

Chiar atunci mi-am adus aminte că asemenea câteva ocazii avusesem chiar în săptămâna aceea, ocazii care au trecut fără să le dau vreo atenție.

Acum m-am hotărât, cu orice sacrificiu de timp să nu le mai pierd;

dar ce folos, ce este de făcut cu cele pierdute? Poate că mai bine ar fi fost să nu fie!?

Într-o vineri după-amiază mă întorceam din oraș. Pe când mai aveam de mers vreo 15 minute de mers pe jos până acasă, am ajuns

din urmă o doamnă care locuia cam două blocuri mai departe de mine. Aceasta avusese un picior amputat înainte cu câțiva ani și mergea destul de greu, uneori cu un picior proteză, alteori în cârje. De data aceasta avea și un pachet. Am fost cuprinsă de un sentiment de milă și eram gata s-o ajut, dar un gând îmi veni repede în minte: „Nu știi că acum este vineri după-amiază și că trebuie să te grăbești dacă vrei să termini toate treburile la timp? Ea nu are prea mult de mers și va ajunge acasă” ...

Am privit încă o dată vecina pe când o depășeam grăbită și în loc să ascult îndemnul inimii de a o ajuta, am ascultat șoapta gândului meu, care după aceea s-a dovedit că nu a fost deloc inspirat. Regret foarte mult și această ocazie pierdută, dar aș dori să mai am astfel de ocazii ca să le pot prețui.

Mi-aduc aminte de o întâmplare mai veche. În timpul războiului, când locurile erau greu de găsit în tren, mă întorceam acasă după ce îmi petrecusem vacanța într-un alt oraș. Trebuia neapărat să obțin un loc în trenul cu care călătoream, pe care trebuia să-l ocup două zile și două nopți cât dura drumul. Trenul era supra aglomerat și dacă un călător ar fi coborât, altul i-ar fi luat locul repede.

La plecare, avusesem doi tovarăși tineri deoparte și de alta a locului meu, dintre care unul coborî repede, iar locul fu ocupat de un altul voinic.

În anul acela am căutat să citesc Biblia în fiecare seară înainte de a merge la culcare și păstrasem acest obicei bun chiar și în timpul verii. Acum, în timp ce se însera, gândul meu se duse la obiceiul meu. M-am ridicat și am coborât geamantanul de sus în care aveam Biblia, dar îmi veni un gând: „ce-ar fi să nu mai citești de data aceasta, căci omul acesta ar putea să râdă și să ironizeze Biblia. Pare că cel voinic va fi unul dintre aceștia: Și poate va vorbi așa de tare încât și alții să-l audă. Sau, dacă îți va pune câteva întrebări la care nu vei putea răspunde? N-ar fi jenant să nu știi ce să răspunzi? Nu cunoști Biblia prea bine, nici măcar cum o fi cunoscând-o el” ... Am ezitat... Doream și totuși nu doream să-mi citesc Biblia.

În sfârșit, m-am hotărât să n-o citesc liniștindu-mi conștiința cu gândul că atunci când voi ajunge la destinație o voi citi mai mult ca de obicei pentru a recupera pierderea.

A doua zi și acest om părăsi trenul. În timp ce cobora intră în discuție cu un alt călător, discuție din care am auzit doar atâta:

„Lucrurile sunt cu siguranță în confuzie. Se pare că singurii care sunt mai fericiți sunt creștinii. Ei sunt plini de bucurie cu Biblia lor. Dar eu, eu am încercat să o citesc și nu știu de ce aceasta nu mi-a produs o prea mare impresie. Aș dori mult să găesc pe cineva care să mi-o explice”.

Eram cu totul dezamăgită! Dacă aș fi citit Biblia ca de obicei poate că persoana aceasta m-ar fi întrebat despre nelămuririle ei. Chiar dacă mi-ar fi pus niște întrebări la care nu aș fi putut răspunde, l-aș fi înscris într-un curs biblic prin corespondență. Cum aș dori să mai am ocazia! Toate aceste experiențe au produs o adâncă impresie asupra mea, așa că, acum caut să fiu atentă la orice ocazie pe care să o folosesc așa cum a făcut și Modelul nostru Suprem. Căci eu nu doresc să ajung în ceruri unde să mă întâlnesc cu persoane care ar fi putut să fie câștigate la Hristos prin ocaziile pierdute de mine dar folosite de alții.

N-ar fi deloc plăcut pentru mine să ajung în ceruri cu același mare regret: „Aș dori să mai am o singură dată ocazia!”

Deci și în privința ocaziilor suntem confrunțați cu situații noi, dacă nu absolut noi și suntem cam întotdeauna luați prin surprindere. Până să ne dăm seama și să acționăm noi, ocazia apărută a și dispărut. Rămânem cu trista constatare că suntem la remorca timpului, împrejurărilor și a ocaziilor, că suntem depășiți de acestea, în timp ce ar trebui să fie invers: noi stăpânind, dispunând și chiar conducând.

Este nevoie de mai multă iluminare a Duhului Sfânt care să ne inspire mai multă perspicacitate și mai multă receptivitate. Promptitudinea acțiunii are nevoie de un spirit spontan de care nu întotdeauna dăm dovadă. Iată cine va face din noi oameni în mâna lui Dumnezeu care să prindă toate ocaziile venite prin harul lui Dumnezeu, ca un străjer care veghează pe ziduri.

Review and Herald 1987

45. Cel mai mare eveniment

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui”. Apocalips 22, 12

În mod precis și sigur Iisus va reveni pe norii cerului. El n-a spus exact când, dar a spus de ce și cum. Nimeni nu cunoaște nici măcar aproximativ ziua sau ceasul, dar în orice caz, atunci când El va veni, va ști întreaga lume. Totodată, Biblia vorbește despre revenirea lui Iisus în peste trei sute de locuri, pentru că Dumnezeu nu dorește ca cineva

să fie ignorant în privința aceasta.

Iisus trebuie să revină pentru că în lume există mult păcat. Păcat ce se înmulțește pe zi ce trece și este sofisticat din ce în ce mai mult. Și păcatul a adus dureri și mâhniri de tot felul atât în căminuri cât și în viețile oamenilor. După cum este și firesc, evenimentul revenirii, cel mai mareț din câte au existat vreodată pe acest pământ, poate chiar și din întregul Univers va fi o zi de bucurie pentru cei ce L-au așteptat și o zi de amărăciune pentru cei ce nu L-au așteptat.

Oamenii au răs și au batjocorit întotdeauna atât Cuvântul Său cât și făgăduințele Sale în această privință, așa precum o fac și astăzi.

Au răs de Noe cât și de aceia care l-au ajutat să construiască corabia. Dar după ce a început potopul iar ei băteau disperați în corabie ca Noe să le deschidă, nimeni nu a mai răs.

Oamenii au răs și de Lot în Sodoma atunci când el le-a spus că Dumnezeu are de gând să nimicească orașul lor pentru mulțimea fărădelegilor lui. Chiar și unele din propriile sale rude râdeau de Lot și de cuvintele lui. Dar când a început să cadă din cer foc și pucioasă, nimeni nu a mai răs.

Râdeau oamenii și în sala marelui ospăț a lui Belșațar, puternicul rege al Babilonului. Acolo au adus și vasele sfinte luate din templul de la Ierusalim, în care au turnat băuturi îmbătătoare și au batjocorit pe Dumnezeuul lui Israel. Dar când la un moment dat a apărut deasupra un capăt de mână care a scris pe perete sentința nimicirii lor, nimeni nu a mai răs. Toți batjocoritorii se liniștiseră, dar era prea târziu. Chiar în noaptea aceea dușmanii au cucerit orașul și însuși împăratul a fost ucis.

Batjocoritorii pot batjocori, împotrivorii se pot împotrivi, dar făgăduința revenirii lui Iisus este adevărată. Alții nu râd de ea, dar refuză să o creadă. O astfel de persoană era și doamna Ana Grimston care locuia într-un orașel din sudul Angliei, în urmă cu mai mulți ani și care era o doamnă de o condiție socială deosebit de aleasă.

După ce și-a petrecut viața în mijlocul plăcerilor lumești risipindu-și-o cu nesăbuință, la un moment dat a fost răpusă de boala care nu iartă pe nimeni, acolo în splendida ei casă. Prietenii au încercat atunci să o determine să cugete la Dumnezeu și la ceea ce așteaptă El de la viața ei. Dându-și seama deci că ea nu era deloc pregătită să se întâlnească cu Făcătorul ei, îmi vorbit sincer și duios la inimă. „Totuși, răspunse ea în final, așa cum am trăit, așa voi și muri. Nu cred în

înviere sau în viața de apoi, căci a crede că voi învia din morți este tot atât de puțin probabil precum a crede că din țărâna risipită a trupului meu va putea crește un copac”.

După înmormântarea ei, pe mormânt i-a fost pusă o mare și frumoasă lespede dintr-o marmoră prețioasă, pe care au gravat cuvintele de mai sus. Mulți ani au trecut dar conlocuitorii nu au uitat cuvintele ei care căpătaseră cu trecerea anilor o însemnată valoare.

Probabil că atunci la îngroparea ei o sămânță din vreun copac a căzut în pământul pus deasupra ei, care la un moment dat a încolțit sub placa cea grea. Și apoi, puțin câte puțin, acoperământul cel masiv din marmoră a început să – fie împins în sus de puterea germinației, astfel că în cele din urmă apărură la lumină un interesant dar și frumos copac având patru trunchiuri, subțiri la început, dar care repede s-au dezvoltat și maturizat.

Astăzi, acea placă de marmoră este sfărâmată în multe bucăți și mulți curioși vin să vadă mormântul care pare să spună tuturor: „Cât este de adevărat este că Iisus vine iarăși și mormintele se vor deschide!”

Poți să crezi sau să nu crezi făgăduința revenirii pe nori, Iisus va reveni; poți să te împotrivești sau nu, să fii indiferent sau nepăsător față de cel mai mare eveniment al secolelor; poți să-l batjocorești sau nu, poți să lupți împotriva revenirii, poți să predici împotriva ei sau nu, să aduci argumente ca să o contrazici, poți s-o trăiești de pe acum sau nu, ea se va împlini la timpul cuvenit, căci este un eveniment programatic.

Fie ca marețul eveniment al revenirii să ne găsească pe toți la postul datoriei noastre și prin harul lui Dumnezeu el să constituie o binecuvântare deosebită pentru toți aceia care l-au dorit, l-au așteptat și l-au trăit de pe acum.

Review and Herald, 29 oct. 1977 Prayer week

46. *Iubesc pe Domnul* în apa botezului ce se oficia într-un râu din Africa Centrală, erau înșiruite multe persoane care-și așteptau cu emoție rândul. Una după alta erau îngropate cu Iisus în mormântul apei, când veni rândul unei femei care avea trupul plin de bandaje albe. Ființa ei încă plină de vigoarea tinereții și a vieții, părea asemenea unui mare mutilat de război, căci doar niște cioturi mai rămăsese din fostele ei mâini în urma leprei de care suferea. Îi era imposibil să dea mâna cu cineva deoarece nu avea posibilitatea și nici binecuvântarea mâinilor.

Și la picioare situația era cam la fel, de aceea nici nu putea să meargă cu ajutorul lor, nici sprijinită în baston sau cârje, ci într-un cărucior special. Dacă și-ar fi scos bandajele ca să ne arate hidoșenia acelei boli, am fi rămas de-a dreptul înmărmuriți la vederea unor cioturi sau resturile acestora pe care sărmana le mai numea încă mâini și picioare.

„Aș dori mult să primesc botezul, spuse ea cu convingere pastorului, căci îl iubesc mult pe Iisus. Doresc să-l îndeplinesc voia și sunt foarte încredințată că într-o zi apropiată, El se va întoarce ca să-mi dea un trup nou și sănătos; să am mâini pe care să le pot uni în rugăciune și preamărire, precum și picioare care să alerge în căile Sale”.

În fața acestor exprimări auzite clar printre multele lacrimi ce curgeau pe fețele multora, cu greu îți puteai stăpâni emoția, în timp ce doi diaconi ajutau pe pastor să rostească formula consacrării în întreitul Nume și apoi s-o poată afundă în apa botezului.

Pastorul oficiant care a înălțat și rugăciunea de consacrare, declara ulterior: „Cu atâta dor și foc aș fi dorit ca Iisus să coboare chiar atunci, spre a șterge orice nelegiuire și a stăvili păcatul de pe acest pământ”.

Este absolut necesară sublinierea – și în acest cadru – a simțământului iubirii pe care-l nutrim pentru Domnul nostru. Și este tot așa de absolut necesar de a înțelege profunzimile acestui simțământ, diferitele lui aspecte sau relații în viața noastră religioasă, de aceasta depinzând realitatea creștinismului nostru.

În primul rând, fiecare dintre noi trebuie să ne întrebăm în modul cel mai serios: „Ce m-a determinat pe mine însumi, sau cine, să fac parte din această biserică?” „Lucrarea Duhului Sfânt și niște convingeri supreme, vom răspunde, în doctrinele Sfintelor Scripturi care sunt rațional și divin exprimate, formulate și explicate”. Sau poate la alte determinări ne vom gândi.

Făcând însă această afirmație uităm chiar esențialul, adică faptul că centrul și circumferința doctrinelor nu este o doctrină sau o centralizare a lor, ci o persoană: Iisus Hristos. Și că îl urmăm nu doar pentru că L-am ales mai presus decât orice, ci pentru că L iubim. Îl iubim suprem, îl iubim întru totul, îl iubim mai presus de orice și de oricine și vom fi gata oricând să capitulăm fără condiții în fața Lui.

Pentru că îl iubim, credem; pentru același motiv îl ascultăm, îl înțelegem, îl urmăm prin riscuri, suferințe și ocări; vom îndeplini tot

ceea ce cere El, pentru dragostea ce o nutrim pentru El, care ne este în suflet mai tare ca moartea. Ne iubim unii pe alții în biserică pentru același motiv.

Atunci când acest leit-motiv se va diminua în suflet sau va dispărea, cu adevărat nu vom mai avea nicio valoare în fața Lui și nici a oamenilor.

Problema aceasta fiind de o importanță majoră, nu ne mirăm că însuși Domnul Hristos a dorit să o sublinieze în discuția pe care a avut-o cu Simon după înviere atunci când i-a pus întreita întrebare: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Dacă ne-ar fi lipsit această discuție de pe paginile Evangheliei, am fi fost mult păgubiți. Nu este deci deloc întâmplătoare și suntem convinși că ne-a parvenit în mod providențial.

Destule probleme erau de discutat între Iisus și ucenici la data aceea și nu ne îndoim că chiar dacă nu ne-au rămas scrise, acestea au existat. Totuși, aceasta o considerăm de maximă importanță pentru individ și biserică și mulțumim harului divin pentru ea. Iată, în câteva cuvinte, cum o apreciază Inspirația Spiritului Profeției:

„Întrebarea pe care Domnul Hristos a pus-o lui Petru este plină de însemnătate. El a amintit atunci prima condiție pentru a fi ucenic și pentru a sluji: Mă iubești? Aceasta este însușirea cea mai de seamă. Petru ar fi putut să aibă oricare altă însușire, dar fără iubirea pentru Hristos, el nu putea să fie un păstor credincios față de turma Domnului

Cunoștințele, bunăvoința, elocvența, simțămintele călduroase și râvna, toate sunt ajutoare pentru a săvârși o lucrare bună; dar fără a avea în inimă iubirea Lui și pentru Iisus, lucrarea unui serv a lui Hristos nu este decât o înfrângere”. HLL 813

Iubirea supremă nu este nicidecum un impuls ocazional ci un principiu divin, o putere permanentă. Ea se găsește numai în inima în care domnește Domnul Iisus. În inima reînnoită prin harul divin, iubirea este principiul conducător al vieții. Ea schimbă caracterul, stăpânește impulsurile, controlează pasiunile și înnobilează simțămintele.

„Și privindu-L mereu, eul și egoismul vor dispărea complet. Iubirea pentru Hristos devine atunci motorul tuturor acțiunilor omenești”. C.H.49 Definitiv și de necontrazis! Ferice de cine ascultă ce zice bisericilor Duhul!

Review and Herald, 29 oct. 1977

47. *Un nou climat de cooperare*

Literatura noastră interesează și alte biserici unde este dorită și căutată. Să privim atent această atestare luată dintr-un Review: „Cărțile adventiste sunt prezentate în publicațiile bisericilor catolice și protestante și vândute bisericilor aparținând școlilor bisericii catolice”.

Recent, J.W. Proctor, secretarul departamentului publicațiilor Uniunii A.Z.Ș. din regiunea marilor lacuri, a aranjat o prezentare a volumelor de povestiri biblice în fața unei adunări de profesori din Dioceza Catolică Lansing, unde erau de față 1500 profesori, asistente și instructori. Rezultatul acestei prezentări a fost următoare recomandare din partea departamentului Educației Religioase al Diocezei:

„Cu ocazia zilei Institutului Diocezei noastre din luna octombrie (1966), am prezentat un stand oferind spre vânzare Povestirile Biblice în zece volume editate de Arthur S. Maxwell. Personalul nostru de aici al Departamentului Educației religioase este foarte plăcut impresionat de această serie specială. Suntem convinși că asocierea unei munci asidue, aplicației și identificării cercetătorului cu povestirea biblică contribuie la o mai adâncă înțelegere și apreciere a Sfintelor Scripturi”. „Reprezentanții Casei Educației și Sănătății, ne-au vizitat în scopul de a obține o aprobare pentru școli și familii, unde eventual ar merge. Dorim să vă facem cunoscut că aceste cărți merită o înaltă apreciere și suntem convinși că această serie este în special utilizabilă în programul de cooperare dintre părinți și profesori în educația religioasă”. Al dvs. sincer în Hristos și semnează Reverendul William Fitzgerald.

Această remarcabilă mărturie a urmat la capătul a trei ani de contacte progresive între evangheliștii cu cărți ai bisericii noastre și educatorii bisericii catolice. În luna septembrie 1964, Jack von Stiegel, evanghelist cu cărți din Detroit, în armonie cu sfatul special al servei Domnului: „Duceți cărțile noastre... la învățătorii Evangheliei”, (Colp. Min.p.39), a vizitat un preot și s-a asigurat de o recomandare pentru Povestirile Biblice. Curând apoi s-a născut ideea că ar fi un lucru excepțional ca acestea să fie prezentate în revistele bisericii catolice și protestante. O examinare favorabilă

Cercetările care au urmat au arătat că dacă ar fi trimis un set complet de Bible Story biroului conducerii din Detroit, un comitet de

lectură va analiza aceste cărți ca apoi să poată fi trimisă în unele spitale pentru copiii aflați acolo. Au fost trimise deci acestui birou însoțite de o respectuoasă cerere ca ele să fie analizate. Astfel că după aproximativ cinci săptămâni răspunsul veni cum că examinarea a dat un aviz favorabil. Aceasta a stabilit că: „Setul celor zece volume de Bible Story sunt fără erori morale sau doctrinale”, și ca rezultat după câteva zile a și apărut o prezentare a lor în prestigioasa revistă catolică Michigan Catholic care este organul oficial al Diocezei Catolice din Detroit. 104

Imediat, reprezentantul nostru J.W. Proctor a și intrat în acțiune îndreptându-și programul și forțele către diferitele dioceze catolice din teritoriul Uniunii Lacurilor. Volumele erau acum aprobate și de către Cardinalului Meyer din Chicago, în același timp apărând și o prezentare a lor în cel puțin opt reviste periodice aparținând diocazelor catolice aflate în teritoriul Uniunii Lacurilor. După alte câteva săptămâni au mai apărut și alte prezentări ale acestora în revista catolică Priest cum și în manualele oficiale a câtorva Dioceze de pe teritoriul Uniunii Lacurilor.

Ca să fie mai multă operativitate, biroul Cardinalului Meyer a mijlocit ca volumele în discuție să fie aprobate și de către alte diferite Dioceze de pe teritoriul Americii de Nord. Așa că, până astăzi (iulie 1967) peste 70 de seturi au fost trimise în diferite dioceze.

Putbm spune în concluzie că rezultatele unor astfel de dialoguri purtate la nivele înalte cu diferiții reprezentanți oficiali ai acestei biserici, au fost bogat răsplătite. În felul acesta, calea a fost deschisă ca bucuria lecturii să fie aducătoare de binecuvântare pentru multe suflete care aparțin și altor biserici.

Revista Universal Fatima News din luna decembrie 1966, în scopul de a aduce „un omagiu Adventiștilor de Ziua a Șaptea”, a publicat următoarele:

1. O reeditare „datorită miilor de cereri” a motivelor pentru care reușesc Adventiștii de Ziua a Șaptea, (aceasta a apărut pe prima pagină a revistei împreună cu fotografiile fraților J.D. Smith, președintele Uniunii Lacurilor și J.W. Proctor, reprezentant cu publicațiile noastre).

2. O amplă prezentare a următoarelor lucrări: The Bible Story, Bedtime Stories, God's minutes, Psalms for Tiny Tqts și The Deșire of Ages...”.

3. Anunțul că „J.W. Proctor, reprezentantul Marilor Lacuri

pentru The Bible Story își petrece timpul vizitând și întreținând bunele relații cu toate bisericile. După data de 1 ianuarie el va fi în Chicago pentru a vizita școlile publice și parohiale cu scopul de a promova și a difuza o literatură bună în căminuri. Noi vom publica datele exacte ale vizitelor sale în numărul viitor astfel încât toți învățătorii, instructorii și asistentele să știe mai dinainte itinerarul său. De ani de zile el vizitează școlile ținând lecturi în scopul pregătirii pentru viitor”.

4. Prezentarea unei analize a celor zece volume The Bible Story sub titlul „Faceți mai strălucitoare Biblia” (Makes the Holy Bible Glow). Patru sute de reviste catolice din America de Nord sunt gata să preia și să reediteze această analiză.

Convențiile școlii Diocezelor Catolice, cu o participare totală de 15.000 persoane, au studiat volumele The Bible Story. Acest set a mai fost analizat de asemeni și de alte 15 diferite diocenze pentru a le folosi în școlile duminicale. În prezent se fac studii privind posibilitatea folosirii volumelor My Bible Friends în învățământul copiilor de vârstă preșcolară.

Într-o altă desfășurare remarcabilă Uniunea Lacurilor difuzează anual un număr de 20.000 exemplare din Tragedia Veacurilor, având o nouă și modernă prezentare, aceasta numai pe teritoriul ei, multe în familiile catolicilor.

Având în vedere o cât mai temeinică plasare a Tragediei Veacurilor în cercurile catolice fr. Proctor a trimis un număr de 40 de exemplare unor tot ațâți conducători ai bisericii Catolice, dintre care doi erau cardinali, unul episcop, trei arhiepiscopi iar alții monseigniori și preoți. Răspunsul general a fost că Tragedia Veacurilor este o versiune protestantă corectă a Reformațiunii.

Papa îndeamnă la cooperare

Cu ocazia unei vizite pe care fr. Proctor a făcut-o cardinalului Meyer, acesta avusese tocmai o convorbire cu Sfântul Scaun. În cursul acestei convorbiri telefonice, cardinalul raportase că cele zece volume The Bible Story au fost studiate și aprobate până atunci de două comisii de revizie, la care Papa i-a spus că trebuie să facă tot ce-i stă în putere ca să coopereze cu noi.

Faptul că toate revistele catolice din toată țara, și sperăm că și din lume, ne vor prezenta publicațiile, precum și faptul că departamentele educației vor aproba procurarea lor pentru școlile și parohiile catolice, este și constituie dovada că ele au fost aprobate.

Este minunat că literatura noastră își poate îndeplini rolul ei în binecuvântarea vieților oamenilor de toate convingerile.

Un monsegnior din statul New Hampshire a dat recent aprobarea sa unuia dintre evangheliștii noștri cu cărți, să contacteze toate școlile 106

catolice din acest stat, în scopul distribuirii de cărți! s-a dat acestuia o listă de toate școlile cu adresele lor și numărul studenților înscriși, numărul asistenților, etc. Multe dintre acestea au fost deja vizitate, distribuindu-se toate cărțile cerute.

Dar programul nostru nu se limitează numai la Biserica Catolică deoarece noi avem un mare succes și în multe biserici protestante. Una dintre ele din orașul Farmington, st. Maine, ne-a permis să prezentăm un program în urma căruia a rezultat o distribuire a literaturii în valoare de 1.000 de dolari. În plus, chiar atunci s-a făcut o ofertă pentru o altă continuare și pentru plata și susținerea tuturor cheltuielilor. Pastorul acestei biserici, la încheierea programului, a înălțat o rugăciune specială ca Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea noastră. El a vorbit foarte elogios apoi despre noi.

Aceste fapte care se întâmplă sub ochii noștri, ne ajută să înțelegem că acum calea ne este pregătită, într-un mod special pentru lucrarea „unui alt înger”, adică cel din Apoc.18, 1. De fapt, precum prevedea și servea Domnului:

„Într-o mare măsură prin editurile noastre”, urmează să se îndeplinească lucrarea celui alt înger care coboară din cer cu o mare putere și luminează pământul cu slava Sa”. 7T 140

Review and Herald, 13 iulie 1967

48. Dovada practică a iubirii

„Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul”. 1 Ioan 3, 18

Cuvântul de mai sus ne face bune și multe servicii, el având domeniul sau domeniile sale de acțiune. El poate fi un început de dovadă și nu o dovadă, ca un firicel de apă și nu un șuvoi îmbelșugat, o rază de lumină și nu un soare deplin.

În discuția de față cuvântul poate chiar lipsi, deoarece de multe ori încurcă mai degrabă decât să descurce, complică mai degrabă decât să ușureze, întunecă decât să limpezească.

Atenție deci cum îl folosim în cazul iubirii.

„Te iubim măicuță”, spuneau într-o dimineață la micul dejun,

trei copii, pe când aceasta zâmbea cu subînțeleș turnându-le în căni laptele fierbinte. „Tu ești buna și minunata noastră mamă, continuă băiețelul, cel mai mare dintre cei trei copii, noi vedem asta în grija ce ne-o porți zi de zi. Tu nici noaptea n-ai somn de multe ori, la gândul că unuia dintre noi i-ar lipsi ceva sau ar avea vreo suferință. Noi ne culcăm liniștiți dar tu veghezi.” ...

Și zicând aceste cuvinte, Ionel își strânse toate jucăriile de prin casă și porni spre grădinița din spatele casei, fredonând mereu plăcutul refren: „Ce mult te iubesc măicuță, cât îmi ești de dragă! Grija ta... ce mult te iubesc!”

Nu peste mult timp, fiind nevoie de căratul lemnului, Ionel era căutat de mama dar fără rezultat. Așa că, fără să-și mai piardă timpul, măicuța cea mult iubită, își cară singură în casă lemnele, destul de multe, din magazia aflată departe de bucătărie.

„Și eu te iubesc măicuță, spuse Nelly, după ce Ionel se depărta cu jucăriile sale. Să știi că eu mai mult decât el te iubesc, căci eu sunt fiica ta cea mare și-ți fac numai bucurii”. Și zicând aceste cuvinte, își adună frumușel toate păpușile, ursuleții și maimuțoii cei mici, pe care în cele din urmă a reușit să-i stabilească într-una din camere, după ce răsturnă întreaga casă.

Din când în când, printre treburile ce o împresurau tot mai mult, mama trecea prin camere căutând câte ceva sau vorbind la telefonul care parcă în ziua aceasta suna fără răgaz. Și la priveliștea oferită de deranjul produs de Nelly, nu-i mai rămânea timp decât să ofteze.

„Fiindcă eu, măicuță, fiindcă te iubesc, vreau ca azi la lucru să te însoțesc”, spuse zâmbind Luci, fiica mai mică în vârstă de șapte ani, care, fără să se mai codească, se prinse cu nădejde în treburile casei, gata pentru orice greu. Luă voioasă peria și începu să frece de zor podeaua, scutură preșurile măturându-le și periindu-le, duse gunoiul adunat la cutia de gunoi, alergă iute la colț și cumpără destulă pâine, la băcănie unde făcu tot felul de târguiești mărunte. Ba se mai duse încă de două ori fără preget la băcănie de unde venea de fiecare dată încărcată, nelăsându-se intimidată nici de copiii cei răi și nici de niște cățelandrii care o lătrau gălăgios. Ziulica-ntreagă roboti cu zor, ea fiindu-i mamei un scump ajutor.

„Te iubim măicuță au spus răspicat.

Trei copii când noaptea, i-a strâns la culcat.

Ce credeți, măicuța oare știa

Din cei trei pe mama care o iubea?"

Tatăl nostru Ceresc aude toate cuvintele noastre prin care asigurăm pe frați, colegi, prieteni și chiar pe El de profunzimile simțămintelor ce există în sufletul nostru, numai că în afară de rostiri, El ne cunoaște și inimile, chiar cutele lor cele mai ascunse. Cum ar fi oare să-ți vezi proiectate pe un ecran toate tainele inimii cunoscute numai de tine, iar pe de altă parte toate mărturisirile pe care le faci în auzul semenilor tăi, în folosul lor, în ce privește iubirea pentru ei sau față de ei? Dar dragostea față de Dumnezeu?

Gândul acesta este tulburător, mai ales că astăzi în timpul judecății de cercetare „filmul vieții noastre” este „proiectat” pe ecranul privit de întreg Tribunalul Ceresc?

La aceasta nu putem spune decât că bunătatea și îndurările divine nu s-au sfârșit, că Cel Atotputernic ne așteaptă încă să ne întoarcem de pe căile bătătorite ale nehotărârilor și să dăm dovezi de iubire practică și sinceritate totală. Va mai aștepta mult?

49. Întemeind un cămin

Legătura cea sfântă a căsătoriei este una dintre marile binecuvântări ale lui Dumnezeu dată omului. Creatorul în persoană a întemeiat familia și a oficiat prima căsătorie. Instituția aceasta care ajunge azi la noi aducând cu ea parfumul suav și binecuvântat al grădinii Edenului, a păstrat acest parfum și a rămas aceeași instituție rânduită de cer de-a lungul tuturor veacurilor.

„Restabilirea și înălțarea omenirii începe în cămin. Societatea este alcătuită din familii și ce fac cei doi soți din ea, aceea este. Din inimă ies izvoarele vieții și inima societății, a bisericii și a națiunii este căminul. Buna stare a societății, progresul bisericii, prosperitatea națiunii, depind de influențele căminului”. D.V.349

„Căsătoria este temelia societății omenesti, iar adevărata afecțiune dintre un bărbat și o femeie este rânduită de Dumnezeu. Aceia care se gândesc la căsătorie, să cântărească fiecare sentiment și să observe fiecare trăsătură de caracter la persoana de care doresc să lege destinul vieții lor. Fiecare pas făcut spre legătura căsătoriei să fie caracterizat prin modestie, sinceritate, simplitate și o ținută serioasă de a fi pe placul și onoarea lui Dumnezeu. Căsătoria influențează viața de mai târziu, atât în lumea aceasta cât și în cea viitoare. Un creștin sincer nu va face niciun plan pe care Dumnezeu să nu-l poată aproba”. M. Corn. 168

Iată în cele ce urmează un număr de două zeci principii, pentru bunul mers al unei căsnicii creștine:

1. Nu ne vom alege niciodată o tovarășă de viață cu gândul că avem nevoie de o menajeră. Căsătoria este cu mult mai presus decât o târguială, o învoire; ea este un legământ încheiat între cei doi și Dumnezeu.

2. Liantul căminului este dragostea. Să nu încercați niciodată vreo înlocuire a acestui principiu înalt și sfânt. Dragostea adevărată este bazată pe renunțare de sine, dar dragostea falsă caută numai folosul ei.

3. În cămin nimic nu se impune, nimic nu se cere, totul se dăruiește în spirit de consimțire, acord și înțelegere.

4. Iertarea este supapa adevăratei iubiri. Cuvintele: „te rog să mă ierți”, trebuie să constituie o adevărată doctrină a celor doi. Dragostea nu va zice, niciodată: „Tu ai greșit”, ci va repara totul asumându-și cele mai mari răspunderi și riscuri.

5. Începând cu momentul altarului se solemnizează unirea celor doi prin voința și ajutorul lui Dumnezeu prin implicația Lui; se va căuta și urmări ca în același fel să se solemnizeze și viața lor de atunci înainte.

6. Unitatea celor doi din ziua binecuvântării cununiei lor, să reprezinte spiritul de mâine a tuturor acțiunilor lor.

7. Efortul comun este binecuvântat. Nu lucrați independent și fără să știți unul de altul. Puneți mereu mai presus nevoile celuilalt și dați-le toată atenția.

8. Coborâți din norii visărilor aici pe Terra, între noi, deoarece viața nu este doar o sărbătoare prin care să trecem festiv, sărbătorește, vesel și ferice, cântând și fluturând batiste. Uneori apar și nori la orizontul luminos al căminului.

9. În cămin nu există stăpâni și nici supuși și fiecare trebuie să dea cinste și înțietate celuilalt. Conducerea aparține înțelegerii și acordului dintre cei doi.

10. Să priviți întotdeauna dincolo de lacrimi și să stingeți mânia atunci când se aprinde, să usuci lacrima, să oprești suvoiul pornirii, al patimii, cu înțelegere, liniște, cu zâmbet și virtute.

11. Stabiliți altarul familial chiar din seara nunții voastre.

12. Fii atent la cuvintele tale. În loc să numeri până la zece când ești supărat, numără toate rănilile pe care le-ar cauza cuvintele tale,

precum și toate calitățile partenerului tău pe care le-ai uitat.

13. Dă în mod sincer dovadă de o slujire grijulie, de cuvinte amabile, de apreciere, considerație, de respect, cooperare și credincioșie.

14. Când faci daruri nu aminti tot timpul de ele așteptând încontinuu mulțumiri. Un semn al adevăratei maturități, este să dai fără să aștepți nimic în schimb, fie aceasta dragoste, slujire sau supunere.

15. Să ai o deplină încredere în sinceritatea partenerului tău. Nu fi gelos și nu asculta la criticile privindu-l pe acesta, din partea nimănui.

16. În problemele financiare faceți planuri împreună; nu fiți egoiști și nici extravagani. Puneți deoparte și pentru zile negre.

17. Nu cultivați și nici practicați atitudini despotice; nu fiți poruncitori ci trageți împreună la același jug.

18. Nu fi prea mândru ca să-ți recunoști greșelile și ca să-ți ceri. iertare, dar nici prea ușor ca să banalizezi acest înalt simțământ.

19. Fiți tot atât de politicoși și amabili unul față de celălalt așa cum sunteți față de prietenii voștri.

20. Nu lăsați niciodată ca soarele să apună peste mânia voastră.

Să constituie toate acestea doar o sugestie pentru tot ceea ce s-ar mai putea adăuga, toate din viața de toate zilele. Apoi, urmărite cu răbdare, seriozitate și sinceritate, prin harul divin să poată fi realizate.

Să nu uităm niciodată că foarte mult depinde de felul în care începem. „Dacă a existat cândva vreo problemă care trebuie bine cumpănită și la care ar trebui căutat sfatul oamenilor mai bătrâni și mai cu experiență, este problema căsătoriei. Dacă a avut cineva, cândva, nevoie de Biblie ca sfătuitor, dacă a fost cândva nevoie de rugăciune stăruitoare pentru conducerea divină, acesta este un imperativ înainte ca cineva să facă pasul căsătoriei, care va lega pe oameni pentru întreaga viață”. P.P. 192

Prea stimați și onorați tineri, în viața voastră Domnul Hristos trebuie să fie primul, ultimul și cel mai bun în toate. Priviți continuu la El și atunci iubirea voastră pentru El va deveni zilnic mai profundă și mai puternică pe măsură ce este supusă încercărilor și problemelor vieții. Lăsați pe Dumnezeu să fie prezent în toate acțiunile vieții voastre păstrând întotdeauna arzând focul pe altarul familial al căminului vostru.

Este necesar și sfânt să începeți și să terminați fiecare zi cu rugăciune. Pe măsură ce dragostea voastră pentru Dumnezeu va crește, și iubirea voastră unul pentru celălalt va deveni mai puternică și tot mai puternică. Org.547

Cu adevărat un colț de cer ar fi căminul advent, dacă cei doi soți ar urmări cu strângere de inimă aceste frumoase gânduri ce au fost prezentate mai sus. Apelul cerului către inimile dvs., iubiți tineri, dorința lui Dumnezeu și a Bisericii, este ca voi să vă plecați inimile și întreaga ființă în ascultare de preceptele divine înainte ca soarele să apună și să fie prea târziu.

50. Cel mai scurt pelerinaj

„O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Romani 7, 24

În mintea multor oameni există ideea că pentru a cunoaște pe Dumnezeu și a căpăta viața veșnică, este necesar ca omul să întreprindă ceva: un pelerinaj, de pildă, sau chiar mai multe până la locurile de mulți considerate sfinte, unde are ocazia să se mai purifice, să se mai curețe de păcate, sau chiar purtarea unor amulete aduse de prin acele locuri. Cineva îmi arăta odată cum păstra la sine cu multă venerație, într-un minuscul săculeț de mătase, câteva grame de pământ roșcat adus cu destulă greutate de la Muntele Măslinilor.

Dar, cu cât contribuie toate acestea la sfințirea sufletului? Prietenul meu care purta țărâna pe care o considera prea prețioasă, recunoștea că și acum când o purta, înjura și se purta brutal față de alții, ca și mai înainte când nu o purta.

Frumoase sunt drumurile și valorile oferite generos de natură la locurile sfinte, sau chiar amintirea acestora, dar cu ce ne ajută ele să fim mai buni înăuntrul nostru? În ce măsura edifică ele și dezvoltă ființa cea nouă?

Se povestește că un misionar din India călătorea în tren împreună cu un hindus care mergea în pelerinaj. Cunoscând practicile hindușilor de a face pelerinaje religioase, misionarul întrebă pe călătorul de lângă el, unde merge.

— Mă duc la Benares, răspunse omul, ca să intru în apa râului de acolo.

— Și speri să găsești pe Dumnezeu și pacea inimii tale, îl întrebă din nou misionarul. La care celălalt îi răspunse fără vreo speranță ridicând din umeri:

— Nu știu. Toată viața mea am fost în pelerinaj căutând pe Dumnezeu și totuși pot spune că nu L-am găsit. Poate de data aceasta să-L pot găsi.

— Și eu am găsit pe Dumnezeu într-un pelerinaj, îi zise misionarul.

Ți-aș putea spune și dumitale această experiență?

— Desigur, zise celălalt interesat, vă rog.

Și omul, destul de vârstnic, asculta foarte atent în timp ce misionarul îi povestea despre convertirea sa la Iisus Hristos. Îi spuse despre o adunare de trezire la care participase cu mulți ani înainte. Îi explica în ce fel și-a dat el seama că era un păcătos și că nu avea nicio speranță de mântuire până când nu și-a predat inima lui Iisus. Predicatorul i-a mai spus că dacă s-ar pocăi de păcatele sale și ar cere iertare lui Dumnezeu, ar putea fi mântuit.

— Atunci am făcut cel mai important pelerinaj din viața mea, spuse misionarul, la care hindusul plin de curiozitate îl întrebă:

— Și cât de departe a trebuit să călătorești atunci?

— Cam douăzeci și doi de pași, veni răspunsul. Era doar de pe ultimul scaun pe care stăteam, până în fața amvonului adunării la care participam/Predicatorul care vorbea cu acea ocazie a spus că oricine dorește să găsească pe Dumnezeu, să vină în fața amvonului. Și asta am făcut și eu.

După câteva luni, misionarul primi o scrisoare de la prietenul din tren, în care îi spunea:

— Să știți că și eu am făcut cel din urmă pelerinaj al meu. Am găsit pe Dumnezeu în final, tot așa cum L-ați găsit și dumneavoastră.

Dacă omul deznădăjduit insistă perseverent în căutările sale și dorește cu pasiune să găsească pe Dumnezeu și pacea inimii, în cele din urmă va găsi drumul care să-l conducă la țelul dorit. „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?”, este strigătul care a izbucnit din inimile împovărate ale oamenilor din toate țările și din toate veacurile. Pentru toți nu există decât un singur răspuns: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. Ioan 1, 29. Numai El poate ridica” apăsarea păcatului din suflet, numai El poate reda nădejdea vieții veșnice, numai El înalță din țărâna mizeriilor acestui vitreg pământ.

Guide Sfebr. 1986

51. O erupție neașteptată

Cunoașterea evenimentelor ce preced încheierea istoriei acestui pământ, plasează pe cel ce se pregătește pentru marea întâlnire pe norii cerului, fie într-o stare de continuă așteptare smerită și plină de dorința fierbinte, de implorare arzătoare, ca Cel ce stă să vină, să vină mai repede, fie într-o stare de apatie spirituală, care se mai exprimă și printr-o falsă siguranță, când sufletul nutrește tainic ideea că va fi înștiințat la timp de toate lucrurile, ca și cum ar fi absolvit de pregătirea necesară și să nu fie luat de nimic prin surprindere. Trebuie repetat și accentuat: o falsă siguranță!

Vor fi oare victime și datorită acestei false siguranțe? Evident că da! Cu toate acestea, Duhul Domnului din iubire și din dorința de a ne câștiga pentru cer, ne atrage atenția în modul cel mai insistent să nu ne lăsăm prinși în plasa unei false siguranțe. 114

La data de 18 mai 1980, vulcanul din Muntele Sfânta Elena a erupt provocând o explozie cam de cinci sute de ori mai puternică decât una dintre cele două bombe atomice care au fost aruncate asupra Japoniei către sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Puterea acestei explozii a spulberat literalmente vârful muntelui reducându-l cu patru sute de metri de cum fusese mai înainte, aruncând totodată la înălțimea de 19 km. fum, resturi de pietre, cenușă și lavă. Imense cantități de noroi, gheață, lavă și cenușă, au căzut pe văile de prin împrejurimi, îngropând cu totul orice în jurul lor.

Un cetățean pe nume Harry Truman, locuia doar la o distanță de cinci mile la nord de vârful acestui munte, în apropierea frumosului lac, numit Lacul Duhurilor. Cercetătorii terenului și vulcanologii efectuând sondaje în perimetrul muntelui, l-au avertizat la timp că vulcanul este gata să erupă și că trebuie să plece cât mai urgent din acel loc. Dar la toate aceste avertismente, el răspundea convins și încrezător: „Nimeni nu cunoaște mai mult și mai bine acest munte, ca Harry, care a crescut aici, iar acesta nu va îndrăzni să erupă peste el”. După erupție însă nimeni n-a mai văzut pe Harry Truman. Tot ce a mai rămas din frumoasa sa casă, a fost o masă uriașă de lavă și cenușă fumegândă care curgeau peste amintirea locului unde fusese locuința sa.

David Crockett, operator al televiziunii și fotograf reporter, se afla și el pe pantele muntelui Sf. Elena, atunci când acesta a erupt. Trebuia să adune date privitoare la evoluția fenomenelor vulcanului când a fost prins de erupție între doi pereți verticali de lavă și cenușă

ce cădeau de sus. Îngrozit peste măsură, într-un moment în care dădea mâna cu moartea, a rostit aceste cuvinte pe care le-a înregistrat pe casetofonul său: „Mă îndrept acum către singura lumină pe care o pot vedea. Aud bubuiturile subterane ale muntelui... cenușa... îmi arde ochii... Este foarte, foarte greu să mai respiri și este întuneric... Dacă aş putea să respir puțin aer... Doar Dumnezeu să-mi mai dea puțin aer. Ori voi rămâne în întuneric ori voi fi mort! Dumnezeule, vreau să trăiesc!”

Și în mod miraculos Crockett a fost reperat de un elicopter reușind să fie scos în înclăștarea sa de foc, salvat și dus la loc sigur.

Bubuiturile celei de a doua veniri a lui Iisus, se aud pretutindeni în jurul nostru. Noi am putea să fim ca Harry Truman refuzând să luăm aminte la toate anunțurile și avertizările date, având diferite motive și scuze. Sau putem fi ca David Crockett, să mergem către singura lumină sau rază luminoasă în aceste întunecate timpuri, care este Iisus Hristos.

Guide 1 februarie 1986

52. Pocăința traducătorului

Este vorba de unul dintre traducătorii Bibliei care ne interesează în mod deosebit: acela în care s-a aprins focul dorinței nestăvilite de a traduce Biblia în limba română, cu scopul să fie citită de omul de rând și nu cântată, așa precum se făcuse până ia el: Dumitru Cornilescu.

Cam în ce fel ne-am închipui noi să fie omul care să poată face o traducere ideală a Bibliei? Având o pregătire scolastică bună, cult și abil în arta traducerii, sau să fie un om întors la Dumnezeu, pocăit cu adevărat, fără o prea mare instruire, sau cum ideal ar fi, să le aibă pe toate?

Din fericire, omul chemat de Dumnezeu pentru a îndeplini această sfântă lucrare pentru poporul român, prin Harul Său, le-a avut pe toate în cel mai deplin mod posibil.

Preotul ortodox român Dumitru Cornilescu, s-a născut în anul 1891, în țară și a decedat în 1975 în Elveția. A trăit 85 de ani dintre care 50 în afara hotarelor patriei sale.

Acest om a făcut pentru starea spirituală a poporului român, mai mult decât oricare altul dintre înaintașii lui: cel mai de seamă dar: Biblia, într-o traducere românească autentică în graiul limpede și melodios al lui Eminescu, Creangă și Coșbuc. Lui i se datorează faptul

că în casele românilor a fost introdus Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum nimeni n-a făcut-o înainte de el și nici după el.

Graiul folosit se adresează atât cărturarului și cercetătorului, cât și fiecărui om din popor, care îi simte căldura, mesajul și sufletul. Iar traducerea sa, care continuă a fi o mare binecuvântare și în prezent, este considerată de mulți a fi „o minune a harului din zilele noastre”.

Deși tatăl său era învățător, în marea sa familie din care făcea parte, erau și mulți preoți. Fiul său, Dumitru, încă de tânăr ca elev și apoi student la teologie, și-a însușit în mod deplin greaca și ebraica, germana, engleza și franceza. Citea și studia de timpuriu lucrări religioase în limbile occidentale, pe care multe le traducea în românește răspândindu-le pe propria sa cheltuială.

După vocabularul specific și termenii folosiți în lucrările lui, ca: „planul de mântuire al lui Dumnezeu; mântuirea numai prin Hristos; o legătură personală cu Mântuitorul sau ce înseamnă să ai un Mântuitor personal; să-L cunoști și să-L iubești pe El; să-L accepți ca Domn și Mântuitor al tău”, și mai ales după modul convertirii sale, se poate deduce cu certitudine că nu era străin de lucrările Ellenei White pe care le studia în limba originală.

În anul 1914, încă pe când era student, începe să traducă Biblia, având gândul suprem să facă tot ce-i stătea în putere, spre a pune în mână omului de rând Cuvântul lui Dumnezeu. Era pe deplin convins că fiecare om pentru a putea avea o legătură personală cu Dumnezeu, trebuie să aibă Biblia, s-o citească zilnic și s-o trăiască aceasta fiind îndreptarul său de viață. „Iată un lucru pe care nici eu nu-l fac. Și asta trebuie să fie pricina pentru care viața cea nouă zăbovește să vină”, își zicea chiar el, conștient de starea lui și a celor din jur. Își dădea seama că ceva de bază îi lipsește, dar nu știa-încă ce anume.

Multe dezamăgiri, răscoliri și lupte personale, întrebări fără răspuns pe de o parte, precum și nevoia tot mai presantă a unei lucrări care să bucure poporul, pe de altă parte, l-au condus pe acest inițiator vizionar, nu la abandonarea lucrării începute, dimpotrivă, la continuarea hotărâtă a ei, precum și la ambiția de a lămuri unele probleme importante ridicate de ea. În primul rând s-a hotărât să lămurească ideea privind păcatul, care începuse a-l obseda din ce în ce mai mult. Aceasta pentru că a sesizat că Biblia vede în păcat o cauză a cauzelor, un motiv al îndepărtării de Dumnezeu, un rău ce-a cuprins și încătușat pământul, fără putința de a mai fi îndepărtat cu mijloace

omenești.

Dar să-l ascultăm pe Dumitru Cornilescu însuși: „Pe când lucram la traducerea Noului Testament, trebuia să caut fiecare cuvânt în grecește, într-un dicționar ca să-i văd toate sensurile. Și pe când făceam lucrul acesta am căpătat cu totul alte convingeri despre lucrurile cele mai obișnuite. De pildă, când am văzut că Biblia vorbește așa de mult despre păcat, m-am gândit că păcatul trebuie să fie ceva grozav de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, dacă El amintește atât de mult despre el.

Negreșit, întotdeauna am crezut că păcatul este ceva foarte rău înaintea lui Dumnezeu, dar dacă m-ar fi întrebat cineva: „Ce este păcatul?” i-aș fi răspuns: „Dacă ucizi un om, ai făcut un păcat”. Ucigașul este un păcătos și locul său este la închisoare!” Dar când am citit că „Oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății”, (Matei 5, 22), am rămas uimit, fiindcă știam că omul se mânie în fiecare zi. Nu puteam să pricep stihul acesta, dar am mers mai departe...

Când am ajuns la epistola către Romani și am citit că „toți au păcătuît”... nu m-am putut împăca deloc cu acest stih, fiindcă ziceam: „Eu cunosc foarte multe persoane care n-au omorât niciodată pe nimeni și nu sunt la închisoare. Nu pot pricepe de ce spune Biblia că toți au păcătuît. Dacă nu cunosc pe alții, cel puțin mă cunosc pe mine însumi. Eu n-am omorât pe nimeni și nici n-am fost la închisoare, așa că nu pot spune că sunt un păcătos”. N-am putut înțelege nici stihul acesta dar am mers mai departe...

Am ajuns la altul: „Nu este niciun om neprihănit. Nu este niciun om care să facă binele”. M-am enervat puțin. Asta n-o pot crede, mi-am zis. Fiindcă eu cunosc multe persoane care au făcut lucruri bune. Și dacă nu cunosc pe alții, mă cunosc pe mine. Am făcut o mulțime de lucruri bune, împărțind cărțuli, dând ceva bani pentru Dumnezeu, sau altele de felul acesta. Și acum ce fac? Fac o lucrare foarte frumoasă: traduc Biblia în limba poporului meu. Ce doriți mai mult? Dar atunci de ce spune Biblia că nu este niciunul care să facă binele? când eu văd că există măcar unul, și acel unul sunt eu însumi. Nici aceasta n-am putut-o pricepe, dar am mers mai departe.

Am dat peste un alt stih din Romani care spune că „plata păcatului este moartea”. Atunci am zâmbit și mi-am zis: Este cu neputință să crezi asemenea lucruri, fiindcă toată lumea moare, fie

buni, fie răi. Ce fel de plată este aceea, dacă fiecare o căpătă? Așa că n-am înțeles nici asta și-am trecut mai departe...

Când am citit însă Apocalips 2, 14 care vorbește despre „a doua moarte”, adică despre iazul de foc, mi-am zis: Asta-i moartea ca plată a păcatului. Dar e grozav! Aș vrea să știu cine este acolo în iazul de foc. Și când am văzut că în iazul de foc sunt ucigașii, mi-am zis: Foarte bine, ei trebuie să fie acolo pentru că sunt cei mai mari păcătoși. Dar când am cercetat mai de aproape tot stihul ca să văd cine mai este acolo, spre marea mea uimire am descoperit că acolo sunt și mincinoșii.

Cum, am zis eu, este minciuna un păcat așa de mare ca să fie condamnată cu aceeași pedeapsă ca uciderea? Dar, orice om spune minciuni în fiecare zi. Și nu numai una ci mai multe și diferite: minciuni de afaceri, minciuni de nevoie, de lingușire, minciuni de politețe. Și dacă este așa mi-a duc aminte că și eu am spus o mulțime de minciuni la viața mea...

Astfel că, m-am încredințat de-a binelea că eram un păcătos. Dar nu numai un păcătos, ci un păcătos osândit, care mergea spre iazul de foc. Atunci a început să-mi fie frică și îmi ziceam mereu: „Nu vreau să mă duc acolo în ruptul capului...”

Nu cunoșteam însă calea mântuirii. Nu știam ce să fac ca să nu merg în iazul de foc. Am cercetat mai departe. Când am ajuns la stihul acela din Epistola către Romani, care spune că „toți sunt socotiți neprihăniți fără plată”, am zămbit și-am zis: Ce ciudat! Cu adevărat cartea aceasta este plină de lucruri care se bat cap în cap. Până acum am văzut că toți sunt păcătoși, osândiți să meargă în iazul de foc și acum deodată, iată-i pe toți: „Socotiți neprihăniți fără plată”. Care este deosebirea? Și citind mai cu luare aminte stihul acesta am văzut că era totuși o deosebire”.

„Da, socotiți neprihăniți fără plată”, dar, prin credință în sângele lui Iisus Hristos, pe care Dumnezeu L-a dat ca o jertfă de ispășire pentru păcate, E adevărat că pentru păcate a murit Hristos? mă întrebam eu. Mi-am adus aminte că la școală învățasem că El a murit pentru păcatele întregii lumi. (1 Ioan 2, 2). Dar ce-mi folosește mie lucrul acesta când eu sunt un păcătos și păcatele mele nu sunt iertate? Da, dar dacă a murit pentru păcatele întregii lumi, mă gândeam eu, a murit și pentru păcatele mele, fiindcă și eu sunt unul din lume... Oricum ar fi, mi-am zis, văd din cartea aceasta, că există o iertare a păcatelor, că Hristos a murit și pentru mine; deci iertarea aceasta este

și pentru păcatele mele. Slavă Domnului! Dacă voi merge la judecată, voi spune lui Dumnezeu: „Doamne, eu nu cunosc decât cartea aceasta. Tu ai zis că este Cuvântul Tău!... Și astfel am luat pentru mine iertarea păcatelor...”

Acesta a fost cel dintâi pas. Al doilea pas a fost atunci când am descoperit că n-aveam un Mântuitor mort, ci un Mântuitor viu, cu care puteam intra în legătură personală. El a murit pentru păcatele noastre dar a și înviat ca să ne facă neprihăniți... Iar acum este un Mântuitor viu. „Foarte bine, mi-am zis, tocmai asta este ceea ce-mi trebuie. Îmi place să am o persoană vie căreia să-i pot vorbi!” Dar cea mai mare bucurie a mea a fost aceea când am descoperit că El este nu numai un Prieten viu căruia pot să-l pot vorbi, ci că în Mântuitorul cel viu am puterea să biruiesc păcatul, fiindcă El a înfrânt puterea vrăjmașului, prin învierea Lui. „Foarte bine, gândii eu, dacă aceasta este adevărat, și văd că așa este, vreau să-l iau pentru mine însumi, fiindcă nu vreau să mai trăiesc în păcatul care a omorât pe Mântuitorul meu...”

„Eu îmi închipuiam că păcatul face parte din firea noastră, că nu putem altfel, că trebuie să păcătuim, așa că înțelegeți cât de bucuros am fost când am descoperit că există o astfel de putere ca să biruiești păcatul”. „Astfel, L-am luat pe Domnul Iisus ca Mântuitor viu al meu. Cel din urmă pas a fost când am descoperit că El este și Domn. Domn înseamnă stăpân. El este Stăpân, iar noi suntem robi. Noi nu mai suntem ai noștri, ci suntem ai Lui cu tot ceea ce suntem. Când am văzut că apostolul Pavel era un rob al lui Iisus Hristos, am zis: „Dacă Pavel a fost rob și eu trebuie să fiu rob”. Și astfel L-am luat ca Domn și Stăpân al meu, care n-are decât să poruncească iar eu să ascult. Și ce Domn minunat este El, căci te poți încrede deplin în El!”

Așa m-am întors la Dumnezeu. Acum știam că eram născut din nou, un copil al lui Dumnezeu. Știam că de acum înainte toate trebuiau să se înnoiască în viața cea nouă. Și cel din dintâi lucru pe care a trebuit să-l înnoiesc, a fost traducerea Bibliei, la care lucram. Căci îmi ziceam: „traducerea de până acum a fost făcută de omul cel vechi: eu sunt un om nou și trebuie să am o altă traducere făcută de omul cel nou”. Am început deci traducerea din nou, dar acum nu mai citeam Biblia cu întrebările de mai înainte, când ziceam: „Se poate? Să fie oare adevărat?”, ci cu altele ca acestea: „Am eu ce spune Cartea aceasta? Sunt eu ce spune ea? Dacă nu, de ce nu sunt și de ce nu am? Dacă da, slavă Domnului!” Acum fiecare stih mi se înfățișa într-o lumină nouă”.

Aceasta este pe scurt experiența convertirii lui Dumitru Comilescu, povestită de el însuși.

Arhivrajmașul însă, nu dormea. Știe când și cum, în mod laș să-ți apară în spate ca să-ți străpungă călcâiul. S-au ivit niște îndoieli.

„Mă bucur foarte mult, zicea el, că acum viața mea este mai frumoasă decât înainte, dar na cumva trăiesc într-o închipuire a mea pe care am căpătat-o numai din citirea și cercetarea Bibliei? „Nu pot să spun că sunt un necredincios, Doamne, se ruga el hotărât, pentru că eu cred orice cuvânt din Cuvântul Tău”. Dar nu știu dacă sunt pe calea cea bună. Numai dacă îmi vei da prilejul să mai văd vreun suflet venind la Tine în același fel, voi fi pe deplin încredințat că sunt pe calea cea bună”.

Și, răspunsul la această rugăciune nu s-a lăsat mult așteptat. Îndată, a avut chiar ocazia cea mai potrivită să ajute pe niște tineri în convertirea lor și chiar să fie martorul acestui fenomen în viața acestora. S-au mai repetat apoi destule confirmări de felul acesta, edificatoare și eficiente pentru sufletul său.

Adus în situații critice, și-a deprins obișnuința de a întreține o viață de continuă rugăciune, recunoscându-și dependența de Dumnezeu, pe de o parte, iar pe de alta, dându-și seama de propria sa nimicnicie.

Astfel fiind, Dumitru Cornilescu a rezolvat toate problemele ce se iveau pe parcurs, deoarece este lesne de înțeles că la o astfel de uriașă întreprindere la care se angajase, lucrarea sa avea să fie pândită pe la colțuri de acela care nu suportă Cuvântul, și lovită cu gândul zădărniceii și nimicirii ei.

De nimeni și de nimic nu s-a lăsat intimidat. Și trebuie să știm că necazurile se iveau în calea lucrării sale atât de multe ca și buruienile din brazdă. Au urmat ani de luptă și de muncă asiduă și grea, istovitoare, în vederea tipăririi Bibliei și luptă continuă cu multele vitregii care tindeau și urmăreau îngenuncherea activității sale creatoare.

Dar, departe de a fi adusă la tăcere această acțiune plină de pasiune a vieții sale, l-a situat pe Dumitru Cornilescu la înălțimea unui reformator, cum de fapt și devenise în mijlocul bisericii din care făcea parte el și al societății acelor timpuri. Și nu este deloc întâmplător faptul că un ziar european, cu ocazia aniversării a 50 de ani de la traducerea Bibliei în limba română la care a lucrat, îl apreciază ca fiind

un Martin Luther al românilor.

Traducătorul, acum cu o inimă și o viață reînnoite, cu dorințe și scopuri sfinte, era un om cu totul deosebit; știa ce înseamnă o stare de totală lepădare de sine și avea în același timp o ținută ireproșabilă. Studiul Bibliei, departe de a-l înstrăina de realitate, l-a condus la înnoiri pe toate planurile așa cum numai spiritele mari și alese sunt în stare să facă. Era un om de o smerenie deosebită. În acest fel, acela care urma să devină una dintre cele mai luminoase personalități creștine ale României, nu a încasat niciodată nici măcar un salariu, nici de la biserica ortodoxă română și nici de la Statul Român, deși a dat poporului român cartea care aduce cea mai mare lumină și venit spiritual: Biblia.

Despre multe alte amănunte care pe drept cuvânt pot fi numite „providențe”, în legătură cu viața și lucrarea sa vom afla cu o altă ocazie.

Aici, doar despre câteva din aceste providențe care l-au condus la convertire, numai ca să avem idee că Dumnezeu S-a îngrijit la timpul cuvenit, ca și poporul român să aibă slujitori de avangardă în folosul posterității. Poate că ar fi util ca traducerea sa să o punem în legătură cu progresul Evangheliei în cadrul Mișcării Advente, care s-a produs asemenea unei explozii, atunci când am avut în mâinile noastre traducerea lui Corniâescu. Rămâne de văzut, numai cerul știe, cum am fi predicat noi după traducerile lui Șerban Cantacuzino, Iași, Galaction, edițiile sinodale mai vechi sau mai noi, sau chiar Nițulescu, care, pentru acțiunea predicării și evanghelizării rămân niște lucrări fără potențial evanghelistic, doar niște ediții de bibliotecă pentru consultări.

„Experimentarea personală și intimă a harului lui Dumnezeu, este singura temelie a vieții creștine”, scria ulterior traducătorul, convins de certitudinea căii sale cât și de importanța lucrării sale creștine și de înțelegerea atinsă.

În acest moment în care noi ne dăm seama mult mai mult decât o făcea el, de marea realizare a harului divin prin chemarea și alegerea sa, aducem mulțumiri lui Dumnezeu și prinos de aleasă recunoștință Mântuitorului nostru pentru această deosebită providență, care ne-a fost mâna dreaptă, avântul și logosul a opt mărețe decenii. Posteritatea îi așază recunoscătoare astăzi cununa de lauri a mulțumirilor și recunoștințelor deasupra numelui, oboselilor și pasiunii sale pentru

cauza cea sfântă a Evangheliei. Cinstită să-i fie memoria!

din Life and Work of D.C. 1981 122

53-Răzbunarea

Ahmad era mândru de noua sa slujbă. De mulți ani unchiul său lucra la o grădină zoologică într-unul din orașele insulei Sumatra. Lui Ahmad îi plăcea să meargă împreună cu acest unchi în jurul cuștilor pentru animale pentru a le da de mâncare și a le îngriji, dar de această dată îngrijitorul îi încredința și un serviciu, căci era vacanța mare. Acum deci, Ahmad nu trebuia numai să meargă în jurul lor și să le privească. Hrănea animalele și se simțea important mergând de la o cușcă la alta. Se purta ca un brav, în timp ce copiii mai mici îl urmau peste tot.

Îi plăceau maimuțele și puii de elefanți și nu a trecut mult timp până când urșii l-au recunoscut ca îngrijitorul lor. Dar lui Ahmad mai mult decât toate îi plăceau tigrii.

Cu vreo patru ani mai înainte fuseseră prinși o pereche de tigri pe o plantație de cauciuc din apropiere și aduși la grădina zoologică. Apoi, numai după câteva luni, s-a născut un tigrișor. Acest pui a trăit și a crescut în cușca grădinii. Era acum chiar mai mare decât părinții săi și a trebuit să fie mutat într-o cușcă separată.

Îngrijitorii parcului îi pusese ră numele Moby, iar unchiul lui Ahmad, spunea că s-a domesticit foarte mult. Nu cunoscuse niciodată viața din junglă. Și atunci pe când era mic de tot, îngrijitorii obișnuiau să-l scoată afară și să se joace cu el. Chiar și acum Moby s-ar fi gudurat pe lângă oamenii care se adunau în jurul său.

Deși Ahmad iubea cu adevărat animalele, credea că este o distracție să le necăjească. Unchiul său adesea îl avertiza să nu facă așa ceva, dar atunci când nimeni nu-l vedea el tachina maimuțele ca să le audă certându-se și să le vadă sărind de colo-colo. Arunca cu pietre în capul crocodililor atunci când stăteau la soare și făcea tot ce putea să plictisească urangutanul cel bătrân încercând să-i prindă coama în pragul cuștii. Curând urșii și hienele au început să fugă în ascunzișurile lor la apariția lui Ahmad, iar căprioarele alergau dintr-o parte într-alta a țărului.

Tigrul Moby era singurul care nu încerca să se ascundă sau să plece când venea Ahmad. La început se ridică și se ducea în alt loc atunci când băiatul îl îmboldea cu bățul. Uneori încerca să-i prindă bățul cu dinții și gestul aceasta era amuzant pentru Ahmad. Continua

astfel să-l chinuiască pe Moby până când începea să mârâie și să se lupte cu bățul. Una dintre treburile lui Ahmad era să curețe bine cuștile. Nu-i plăcea deloc această obligație și își arăta chiar neplăcerea prin modul în care trata animalele. Cuștile pentru animalele mai mari aveau două încăperi cu o ușă între ele. Astfel, băiatul trebuia să se urce pe peretele cuștii și să întoarcă un mâner spre a încuia ușa dintre cele două încăperi. După ce curăță astfel o cameră, trebuia să se urce să descuie ușa ca să poată muta animalul în încăperea cea curată, așa ca să poată curăți și partea cealaltă.

— Să fii cu mare grijă băiete când vei curăți cușca tigrului Moby, îl avertiză unchiul său, căci ușa dintre cele două încăperi se înțepenește uneori iar atunci când ești sus întorcând mânerul, rămâi cu impresia că este încuiată, în realitate ea fiind descuiată. Și întotdeauna să pui mult dezinfectant în apa cu care speli, ca să cureți mai bine cuștile.

Iniî-una din zile băiatul închise ușa dintre încăperile tigrului și, luându-și uneltele de curățenie, mătura și găleata, intră prin ușa exterioară în încăperea rămasă goală.

Mătură și spală podeaua dar mirosul dezinfectantului era așa puternic încât băiatului îi dădură lacrimile și-l ustură tare pe nas. Moby se apropie și el de ușa interioară începând să mârâie înăbușit, ca și cum ar fi vrut să spună că nici lui nu-i plăcea mirosul. În încăperea cea mare din beton, răcnetul tigrului părea ca un tunet.

Băiatul ieși afară și sprijinindu-și mătura într-o crăpătură a ușii, se adresă lui Moby:

— Taci acum și liniștește-te că faci prea multă gălăgie! Cum să-ți spăl culcușul când tu ești în stare să ridici acoperișul de atâta urlat?

Tigrul se liniști în timp ce Ahmad termină curățenia primei încăperi și luă găleata cu măturoiul ca apoi să se urce pe perete spre a întoarce mânerul încuietorii. Deschise ușa interioară iar Moby intră în cealaltă parte unde se pitula.

— Ridică-te și du-te în cealaltă cameră îi strigă băiatul. Tigrul rămase nepăsător aruncând totuși spre Ahmad o privire indiferentă.

Băiatul coborî și luând un alt băț mai lung, îmboldi tigrul printre gratiile cuștii. La această provocare Moby sări ca ars și repezindu-se la gratii își arătă plin de mânie colții.

— Așa... ai chef de joacă? Ei, bine! Și lovind animalul cu bățul peste bot îi mai trase și un pumn într-o parte. Tigrul se strâmbă urât și

se întoarse lovind cu laba sa grea bățul copilului. Ahmad râse și-i articula din nou o lovitură peste bot cu bățul. Tigrul gemu prelung și-i înhață bățul dar băiatul i-l smulse din prinsoare. Enervat, îi trase cu putere o altă lovitură în șale, ca să i le mai înmoaie, îndemnându-l către ușa interioară. Moby se opuse, totuși cu o greutate deosebită în coastele sale, alunecă prin deschizătură.

Când în sfârșit băiatul văzu că a fost ascultat, se urcă și întoarse mânerul ca să încuie ușa. Dar fără să-și ia timp a controla dacă ușa s-a închis, coborî și luându-și uneltele intră în încăperea din care ieșise Moby. Își lăsă jos găleata dar când își ridică privirea văzu în pragul ușii deschise botul mustăcios și vărgat al tigrului. Îi îngheță sângele în vine de spaimă la vederea acelor ochi firoși de pisică uriașă. Mârâind, animalul se repezi la el, rânjind răzbunător. Băiatul gemu și de frica morții aruncă jos mătura și azvârli conținutul găleții în ochii tigrului. Puternicul dezinfectant pătrunse în ochii fiarei și pentru o clipă orbi pe înfuriatul animal arzând de răzbunare, care se retrase puțin înapoi frecându-și botul și ochii cu labelle dinainte. Băiatul privi botul larg deschis al tigrului care gemea de durere. În acest moment decisiv în care fiara se pregătea să se repeadă asupra băiatului fără nicio apărare, ușa se deschise în care apăru unchiul lui Ahmad, care instantaneu își dădu seama de situație. Puse mâna pe măturoiul scăpat de băiat cu care amenințând fiara, o sili să intre în cușcă.

— A fost cumva ușa blocată? întrebă unchiul cu respirația tăiată în timp ce ținea animalul la respect cu măturoiul.

— Da, răspunse Ahmad.

— Închide-o repede!

Și băiatul lovi de mai multe ori ușa până când începu să se miște. Apoi unchiul, aruncând mătura, o izbi cu putere și se închise cu zgomot. Moby se ghemui într-un colț, fără glas.

Îngrozit și istovit, Ahmad rămase cu capul plecat și se simțea ca și cum își pierduse tot sângele. Era pierdut cu totul de spaimă atunci când unchiul îi dădu în mână mătura cu care făcea curat.

— Te-am avertizat că această ușă este defectă, îi muștră el. Dar cu toate acestea nu înțeleg de ce Moby te-a atacat, căci de obicei este jucăuș. L-ai necăjit cumva?

— Da, se bâlbâi Ahmad.

— Necăjirea animalelor este un fapt nemilos și tu dacă faci așa ceva nu poți fi de niciun ajutor aici, într-o grădină zoologică.

Ahmad oftă adânc și privi drept în ochii stăpânului său.

— Îmi pare foarte rău. Am învățat astăzi o lecție bună și promit că niciodată nu voi mai necăji un animal.

— Providența a fost binevoitoare cu tine dându-ți încă o ocazie. Sper că ai învățat temeinic această lecție, îi spuse unchiul său. Fii întotdeauna milos cu animalele și fii harnic, iar într-o zi poți ajunge un om de mare răspundere într-o grădină zoologică.

Primary Treasure 20/967

54. O boală curioasă

„Eu sufăr de o boală foarte curioasă”, domnule pastor, zise o doamnă unui pastor pe care îl opri într-o seară la terminarea serviciului divin pe care îl ținuse într-o sală publică în centrul orașului Salisbury, capitala statului african Rhodesia.

Doamna cea suferindă fusese o credincioasă membră a bisericii noastre dar își pierduse credința în Dumnezeu și de cinci ani nu mai venea la adunare.

Apoi, într-o vizită acasă care urmă la scurt timp, doamna explică pastorului niște amănunte în legătură cu boala sa: „Răul de care chiar acum sunt cuprinsă, se manifestă prin crize foarte neplăcute. Palmele mâinilor și tălpile picioarelor, mă mănâncă și mă ustură mai multe zile la rând, și întotdeauna foarte intens, apoi se inflamează și se acoperă cu bășici dureroase care sfârșesc spărgându-se devenind carne vie cu usturimi și dureri cu adevărat insuportabile. După un anumit timp rănila se vindecă și curând apoi mâncărimea reîncepe. Chiar acum se împlinesc cinci ani de când sunt victima acestei teribile maladii. Medicii spitalului n-au descoperit cauza și nu mă mai pot ajuta cu nimic. Ei spun că acest gen de afecțiune provine din orient, din India sau Malaezia. Dar toată această explicație nu mă satisface”.

— Stimată soră, o întrerupse pastorul, credeți dvs. că Dumnezeu vă poate vindeca? Fața bolnavei prinse deodată o expresie foarte tristă.

— Nu știu, domnule pastor. Știu că de când am părăsit biserica și am încetat să slujesc lui Iisus, totul îmi merge pe dos.

— Dar dacă Domnul vă eliberează de răul aceasta. îl veți iubi din nou? o întrebă din nou pastorul.

— Desigur, domnule pastor. Eu îl iubesc deja din tot sufletul meu căci știu că El este singurul și adevăratul Dumnezeu. De altfel eu doresc cu ardoare să revin la vechile mele convingeri.

Se plecară împreună pe genunchi iar pastorul înălță o rugăciune

fierbinte în favoarea bolnavei. Înainte să plece, doamna rugă pe pastor să facă tot posibilul și să revină în fiecare dimineață ca să se roage pentru ea, ceea ce” omul lui Dumnezeu îi promise că va face. Dar o sfătui să-și pună la lucru credința și dacă dorește să servească cu adevărat lui Dumnezeu, să renunțe la brățările de la mâini. Apoi plecă.

În ziua următoare el reveni în vizită la această bolnavă însoțit de un alt frate și primul lucru pe care cei doi îl observară chiar de la intrare, a fost lipsa brățărilor de la mâini. De altfel, fața ei, avea o expresie foarte fericită și destinsă.

Și de atunci înainte, cei doi oameni ai lui Dumnezeu veneau în fiecare dimineață în vizită la această bolnavă. Iar în fiecare seară când fiicele ei participau la adunările de evanghelizare, aduceau predicatorilor vești despre mama lor.

Un anumit timp, aceste scurte rapoarte nu erau deloc încurajatoare. Dar într-o seară, cele două surori pătrunseră în sală cu fețele vesele, surâzătoare: „Mama nu mai are nimic pe palmele ei, în schimb tălpile îi sunt tot așa de bolnave”.

Vindecarea părea că nu e decât parțială dar veștile aduse în seara următoare precizau: „Rănilor s-au uscat și de pe tălpi, pentru prima dată în cinci ani mama are mâinile și picioarele complet sănătoase și nu o mai doare nimic”.

Apoi, în seara care a urmat, era într-o zi de vineri, fiicele bolnavei aduseseră un fericit „buletin medical”: „Mama se simte foarte bine. Nu mai are mâncărime, nici usturime și nici răni. Ea merge cu ușurință prin casă și chiar ea ne-a făcut astăzi menajul”.

Trecu un timp în care fosta noastră soră putu să recunoască mâna intervenției divine în viața sa. Se restabili atât fizic cât și spiritual, prinse noi forțe de viață și începu să vină la adunare unde a fost din nou botezată.

Dumnezeu a ascultat și a îndeplinit rugăciunile predicatorului nostru, dar El ascultă și toate rugăciunile noastre pe care I le adresăm în bucuriile sau necazurile noastre.

din Raport Mis. Mondial trim. HI/971

55. Formula fericirii

Pe lista țințelor ce trebuie atinse în viață de fiecare om, se află în principal fericirea, cu toate acestea însă, puțini sunt cu adevărat feriți. De ce oare? În primul rând pentru că prea mulți o privesc ca pe un scop în sine. Ei o urmăresc cu toată energia și rapacitatea unui

entomologist amator care fugărește un fluture dintr-o specie rară.

Alții consideră fericirea ca fiind în funcție de situații geografice. „Dacă aş trăi într-o climă mai plăcută, aş putea fi mai fericit.”, zic ei. Uneori aceste situații implică și o schimbare a serviciului. De exemplu: „Aş putea fi fericit dacă aş fi într-un alt birou”. Alteori, ele mai au legătură și cu apropierea de rudeni; „Dacă aş trăi mai aproape de ai mei, aş fi fericit”, sau invers, cum adesea se poate auzi: „Dacă aş putea pune un continent între mine și ai mei, aş fi fericit”. Mulți oameni echivalează fericirea cu belșugul: „Dacă aş avea bani mai mulți, aş fi fericit”.

Toți aceștia sunt greșiți. Fericirea nu depinde de locul unde ne aflăm sau de ceea ce avem, ci de ceea ce suntem. Ea depinde de crearea și menținerea unei veritabile comuniuni cu Dumnezeu precum și cu aproapele. Odinioară, un învățător al Legii a întrebat pe Iisus care este cea mai mare poruncă din Lege, la care Iisus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, din tot sufletul tău și cu toată puterea ta... și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Matei 22, 37. Acest răspuns cuprinde mai mult decât niște procedee legale; el ne indică adevărata formulă a fericirii. Omul a fost făcut pentru Dumnezeu și poate fi fericit numai atunci când îl găsește. Importanța și locul ascultării.

Dar ce anume urmează după ce omul a găsit pe Dumnezeu? Recunoscând că în voința și sufletul său are infirmități cauzate de efectul păcatului, omul va întreba pe Dumnezeu: „Ce vrei să fac?” (Experiența lui Saul pe drumul către Damasc Fapte 9, 6). Păcătos și dezorientat, omul își mărturisește propria lui lipsă de înțelepciune și incapacitatea sa de a deosebi binele de rău, supunându-se hotărârii și autorității divine, într-un cuvânt această supunere se numește ascultare. Acela care iubește pe Dumnezeu va primi bucurios descoperirea voinței Sale. (Ioan 14, 15). Și chiar în grădina Edenului „ascultarea desăvârșită și eternă, era condiția vieții veșnice”, PP.49. La fel ca și atunci ascultarea stă și astăzi la temelia fericirii.

Sunt mulți lăstari care c-esc din ascultare și care aduc mai târziu roadele fericirii. De exemplu, când cineva primește pe Iisus și alege voia Sa, va căpăta iertarea păcatelor. Ce mare binecuvântare este aceea de a fi liber de acel constant și chinuitor simțământ al vinovăției!

Încrederea este un alt izvor de fericire. Când cineva renunță la tronul inimii sale și își încetează strădaniile energice și încăpățănate

de a reuși în viață, binecuvântarea „mâinilor veșnice, ce se apleacă să mângâie”, va umple sufletul de bucurie. „Cine se încrede în Domnul este fericit”.

Proverbe 16, 20

Nimic nu poate să zdruncine echilibrul celui care se încrede în Dumnezeu, căci el știe că fiecare experiență ce o trăiește, a fost îngăduită de providența divină. În mijlocul persecuției el se poate „bucura și veseli”. Matei 5, 12. Iar când este pedepsit de Dumnezeu, el rămâne fericit, amintindu-și că „pe acela pe care Domnul îl iubește, îl și pedepsește”. Evrei 12, 6

Așadar, primul pas în realizarea adevăratei fericiri este de a așeza pe Dumnezeu în centrul vieții. Aceasta înseamnă să iubești pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul și cugetul tău.

Al doilea pas este a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși. IVI ulii care își închipuie că au făcut primul pas spre fericire adică iubesc pe

Dumnezeu, se poticnesc aici. Ei mărturisesc că iubesc pe Dumnezeu dar mențin în același timp un interes excesiv pentru sine. Ei sunt obsedați de ceea ce simt, de ceea ce gândesc, de ceea ce sunt, dacă li se dă o considerație cuvenită, dacă primesc o remunerare convenabilă, sau dacă locul cât și felul muncii lor sunt favorabile. Ei simt că dacă pot aranja fiecare aspect al vieții așa încât șinele să fie îndestulat, vor găsi fericirea.

Vor fi însă dezamăgiți. Fericirea nu se poate obține în felul acesta. Serva Domnului scria odinioară: „Voi faceți o greșală în căutarea fericirii. Dacă o găsiți, aceasta va fi în îndeplinirea îndatoririlor și în uitarea de sine. Atâta timp cât cugetele voastre se vor ocupa cu voi înșivă, nu veți putea fi fericiți”. T.3.330

Fericirea în viața creștinului vine prin slujirea altora, prin străduințele sale de a face pe alții fericiți. „Faceți pe alții fericiți. Aceasta este prima voastră lucrare” W.M.79. Multe persoane care s-au îmbolnăvit de nervi prin preocuparea de sine, vor putea obține o îmbunătățire a sănătății lor slujind acelor care sunt mai puțin favorizați decât ei înșiși. „Plăcerea de a face bine altora, dă lumină simțămintelor care se revarsă prin sistemul nervos, activând circulația sângelui și producând în felul acesta sănătate fizică și mintală”. T.4, p.56

Noi credem că fericirea este la îndemâna multor creștini care

simt că viața lor s-a banalizat, că drumul către împărăția Cerurilor este numai o trudă. Dacă vor, și își vor pune interesul în alții, antrenați în munca Tabitei, a vizita bolnavii, a duce literatură, a da asistență financiară studenților, a face munca diaconiei, a prezenta lecturi biblice, vor găsi o bucurie necunoscută până în prezent.

„Viața noastră trebuie să fie închinată binelui și fericirii altora, așa precum a fost și a Mântuitorului nostru. Noi ar trebui să fim cu uitare de sine, veșnic atenți la ocazii, chiar în lucrurile cele mici, a arăta recunoștință pentru favorurile primite din partea altora și veghind asupra ocaziilor de a încuraja pe alții, de a-i lumina și ajuta în întristările și poverile lor, prin faptele unei amabilități simțitoare și mici dovezi de iubire. Aceste circumspecțe amabilități, care, începând în familiile noastre se vor extinde în afara cercului lor, vor ajuta la alcătuirea sumei fericirilor vieții noastre”. idem vol.3, p.539

Fie ca, fiecare membru al Bisericii Rămășiței, să demonstreze că fericirea se obține iubind pe Dumnezeu și ajutându-ne semenii. În lumea întristărilor și descurajărilor de astăzi în care trăim, viețile în care este descoperită adevărata fericire, vor atrage și pe alții pe drumul care conduce la cer, unde fericirea este veșnică.

K.H. Wood, Review and Herald, 1977

56. O eliberare senzațională

Adunarea lucrătorilor din Conferința Republicii Dominicane de abia începuse, când, un tânăr grăbit veni în fața adunării și ceru ca cineva să meargă și să ajute pe sora sa, Alta Gracia.

— Ea este stăpânită de un demon, zicea el. După ce am ascultat jalnica sa pledoarie, președintele Conferinței m-a invitat ca împreună cu un alt pastor, să mergem acasă la tatăl fetei, acolo unde era de fapt și tânăra pentru care eram chemați.

Ajunși acasă, l-am găsit ocupat; vorbea cu cineva nevăzut, despre care el credea că este tatăl soției sale înapoiat dintre cei morți. Oaspetele care nu era amabil să se arate privirilor, îi spunea tocmai că venise să-i ajute fata aflată în necaz și că dorește să-i vorbească și soției sale. Așa că omul prins în urgențe, dădu fuga să-și cheme soția ca să mai asculte odată pe iubitul ei tată plecat de mulți ani dintre cei vii.

Am trimis vorbă deci lui Cantisano, căci așa de numea tatăl fetei, să iasă puțin afară și l-am întrebat dacă dorea cu adevărat să-și vadă fata vindecată.

— Da, răspunse el. L-am rugat atunci să ne lase singuri

explicându-i totodată că acela care-i vorbise nu fusese nicidecum bunicul fetei din pricină că murise de mult și că nu putea să mai apară în niciun fel pe pământ. I-am citit câteva texte din Biblie în această privință la care el rămase liniștit și favorabil.

În scurt timp, în măsura în care ei ni se descopereau, ne-am dat seama că, aparent, era vorba despre câțiva demoni care o stăpâneau pe această tânără.

— Sunt mulți, șoptii eu însoțitorului meu. Dar ca și cum am fi vorbit cu ei, ne răspunseră în cor: „Da, suntem douăzeci și unu la număr și nu vom pleca de aici până când nu ne vom termina însărcinarea noastră!” Era clar după câte se vedea, că sarcina lor era s-o ucidă pe tânără.

În fața acestei maniere deschisă, plină de cutezanță și obraznicie, ce era de făcut? Am deschis în liniște Biblia și ne-am rugat. Apoi, am muștră demonii, dar ei ne-au răspuns foarte obraznic din nou; „Suntem douăzeci și unu dar nu vom pleca!” Și iar i-am muștră în Numele Domnului Iisus cu aceste cuvinte: „În numele lui Iisus care v-a biruit în cer, pe pământ și în mormânt, vă poruncim să ieșiți afară!”

Unul dintre duhuri răspunse: „Eu plec, dar restul rămân”. Și plecă. Continuarăm să ne luptăm și să muștram restul duhurilor prin rugăciune și Cuvântul lui Dumnezeu.

Bătălia aceasta a durat timp de șase ore: de la ora nouă dimineata până la 3 după-amiază. Demonii începură să plece unul câte unul și ori de câte ori unul pleca, zicea: „Eu plec, dar restul rămân!” Când au mai rămas șaptesprezece demoni, șapte au plecat cam în același timp producând o tulburare grozavă. Dar după ce s-a consumat și această fază, tânăra putu să se ridice în capul oaselor pe canapeaua pe care stătuse culcată până atunci.

Când cel de-al zecelea spirit rămas, plecă, zise: „Am rugat pe ceilalți tovarăși ai mei să vină cu mine dar n-au vrut. Totuși eu plec”. După care un altul zise: „Doctorul și învățătorul acesta sunt foarte răi. Ei vor cu tot dinadinsul să ucidă fata: Eu voi pleca. Și plecară încă doi”.

Dar ultimii șapte nu voiau să plece cu niciun chip, ba mai mult, încercau în diferite feluri să distrugă fata, în cele din urmă paralizându-i mâinile și picioarele. Noi însă nu ne dădeam bătăuți, continuam să ne rugăm și să certăm duhurile în Numele Domnului Iisus.

Chiar în toiul luptei, un intermezzo neprevăzut: tatăl fetei, care

până atunci fusese liniștit și calm, omul care ne demonstrase acordul și bravura sa, începu deodată să se agite și să strige. Părea acum că vor începe atacuri pe alte planuri. Și instantaneu, unul dintre duhurile rămase spuse batjocoritor într-un hohot de râs cotcodăcit: „Chiar așa voiam să te văd! „Totuși, dl. Cantisano se echilibra din nou având o mai puternică încredere în Dumnezeu. „Iisus este cu mine”, zise el ea un brav și sigur luptător.

După alte lupte și insistențe, având în mâinile noastre Cuvântul divin, îmbrăcați fiind cu puterea Sa în fapte și cuvinte, la un moment dat unul dintre demoni ne anunță: „șase dintre noi s-au hotărât să plece!” Dar plecă singur. Și când și ceilalți șase rămași plecară, starea fetei se îmbunătăți într-o foarte mare măsură, ridicându-se de pe canapea, zise: „Mă simt mult mai bine. Nu mă mai doare capul. Corpul meu nu mai este atât de istovit precum era mai înainte”. Se așază din nou pe canapea și ceru să bea apă. Puteam vorbi normal cu ea, fața îi era luminată și liniștită, privirea nu-i mai era tulbure și nu mai era deloc agitată cum fusese mai înainte.

Actul final se consumase. O ultimă rugăciune a fost insistent înălțată ca Dumnezeu să ia în stăpânire familia lor și să finalizeze lucrarea pe care o începusem înainte cu șase ore. Fata arăta frumos restabilită așa că am plecat înapoi la Conferință.

Acum însă, oboseala acestei zile plină de zbucium își spunea hotărât cuvântul iar odihna era binevenită. Mi-am pus capul pe perna cea moale, totuși fiind cam neliniștit. Sufletul părea că-mi spune ceva, așa că i-am dat un telefon. Eram sigur că spiritele rele regretând fericitul lor sălaș, o vor hărțui din nou. Îmi răspunse dl. Cantisano că totul era în ordine și că un înger de lumină a venit să le ajute.

La auzul acestor vești mi-am dat imediat seama că diavolul și-a schimbat tactica și încearcă de data aceasta să ne înșele într-un alt fel, așa că nici nu știu când ne-am îmbrăcat ca să fim imediat înapoi. Și chiar așa stăteau lucrurile cum am bănuیت. Satana apăruse de data aceasta în forma unui înger de lumină și îndată ce am sosit el nu mai întârzie să-și arate din nou puterea aruncând fata la pământ cu putere și în mod spectaculos. Dar noi, fiind cunoștințe mai vechi l-am certat ca mai înainte și l-am somat în Numele Domnului Iisus să plece definitiv și să nu-și mai permită să înșele această onorabilă familie. În cele urmă, după o aprigă luptă cu manifestări vizibil demonice, de hotărî și plecă. Am rămas mult în seara aceea în familia lor. Îmi amintesc bine că

atunci când am terminat această vizită se lumina de ziuă. Și, folosind ocazia, le-am prezentat Cuvântul lui Dumnezeu privind practicile

Diavolului, explicându-le adevăratul caracter al înșelăciunilor cu care fusese induși în eroare până atunci. Le-am dovedit cu Biblia că acela care venise nu era nicidecum un înger de lumină ci însuși Diavolul. Apoi, în timpul săptămânii pe care am mai petrecut-o în acea țară, i-am vizitat în fiecare zi studiind Biblia și rugându-ne împreună.

Cu ajutorul lui Dumnezeu și prin harul divin, familia domnului Cantisano a învățat în sfârșit alfabetul credinței adevărate, chiar și primele lecții pe care vedeam cum și le însușea temeinic. Și spre marea noastră bucurie, în Sabatul următor, tatăl și fiica erau prezenți în adunare. Chiar atunci, cu ocazia apelului final, dâșii au venit în fața amvonului și s-au predat lui Dumnezeu. Dl. Cantisano, în mărturisirea făcută cu acea ocazie, a ținut să asigure Biserica și pe Dumnezeu: „Acum, sunt un adevărat adventist de Ziua a Șaptea”.

Familia aceasta este foarte onorabilă și aparține clasei înalte și culte din Republica Dominicană. Fără să-și dea seama, intrând în relații intime încă cu mult înainte cu spiritele rele, pe care le numeau bune, au fost din ce în ce mai mult înșelați. Dar zbuciumul sufletelor lor prinse puternic în ghearele înșelătorului era atât de mare, încât casa lor devenise un vacarm. Acum sunt profund recunoscători lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru ei și drept recunoștință toți membri familiei și-au predat inimile lui Iisus. Și noi mulțumim Domnului pentru această deosebită biruință.

Iată fapte care ne aduc aminte de cuvintele Mântuitorului spuse ucenicilor Săi: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face și altele mai mari decât acestea”. Ioan 14, 12.

Deci, ocazii mari stau în fața poporului lui Dumnezeu și credința în El este prima condiție. Să fim demni pentru ceea ce va urma, pentru măreția de mâine a lucrărilor harului divin care a fost deja arătat.

Review and Herald 35/967

57. Providența

„În copilărie, Iisus a dat dovadă de o deosebită delicatețe în purtare. Măinile Sale binevoitoare erau întotdeauna gata să ajute pe alții. Iisus era izvorul harului vindecător pentru lume și în tot timpul acelor ani în care a stat retras în Nazaret, viața Sa se revărsa în râuri de iubire și bunătate. Bătrânii, cei întristați și împovărați de păcat, copiii

la joacă în bucuria lor nevinovată, micile fapte ale crângurilor, animalele purtătoare de poveri, toată suflarea era mai fericită datorită prezenței Sale. El, al cărui cuvânt puternic susținea lumile, Se apleca să aline o pasăre rănită. Nimic nu rămânea neobservat de El, nimic față de care să nu binevoiască să dea ajutor”. HLL cap.7

Un pastor mergea în Sabat dimineața la Școala de Sabat împreună cu fiul său în vârstă de 12 ani, cu mașina lor. Și în timp ce ochii lor erau atenți asupra drumului nu fără puține obstacole, observară la un moment dat că în mijlocul șoselei nu departe de fața lor, un pui de vrabie alerga disperat neputând deloc să zboare. Pasărea-mamă era alături de el bătând foarte agitată din aripi.

Toate ar fi fost bune dacă păsărelele n-ar fi fost urmărite îndeaproape de un dulău, care dintr-o clipă într-alta pândea momentul în care să pună laba pe ele.

Băiatul însă, ager și întreprinzător, acționa ca un adevărat vânător. Coborî iute din mașină și cât ai clipi din ochi puse mâna pe o piatră cu care izgoni câinele din locul cu pricina, după care abil și delicat, prinse puiul de vrabie. Cealaltă, zbură într-un pom de la marginea drumului, dar urmări pas cu pas vehiculul ce conținea tot ceea ce ea avea mai scump pe lume.

După ce serviciul divin din acea dimineață s-a terminat, cei doi, tata și fiul, s-au înapoiat acasă, desigur, împreună cu puiul salvat. Băiatul aduse repede o colivie din pod, puse în ea puiul de vrabie, căruia îi dădu boabe de grâu, mei, firimituri de pâine și apă. Mare bucurie produse acest micuț puișor de vrabie în casa lor.

A doua zi însă, colivia care fusese lăsată peste noapte sub streășină casei era înconjurată de multe păsărele, care băteau fericite din aripi, ca să-l încurajeze probabil, toate aducând hrană micului prizonier.

Băiatul privi câteva momente această nețărmurită bucurie a păsărelelor și apoi, cu oarecare părere de rău, deschise ușa coliviei.

Fericirea păsărelelor era fără margini. Un adevărat stol-escortă de vrăbii însoțiră pe puiul ieșit din prinsoare până la primul pom. Se însuflețise cu totul pomul plin de păsărele. Dar ciripitul fericirii lor se depărta apoi din pomul acela din curtea casei, ducând în largul văzduhului mesajul unei salvări minunate, lăsând desigur în pragul ușii un băiețel la fel de fericit.

Tu care ai auzit sau ai citit această experiență, ești gata să dai

ajutor oricui și oricând? Dacă da, vei face și pe alții fericiți!

Review and Herald 1981

58. Farsă lui Danny

Mereu și tot mereu cu o intensitate destul de lășătoare, se ridică problema copiilor noștri, sau mai degrabă aceasta este o problemă mereu actuală. Ne îngrijorează pe toți, mai mult sau mai puțin, dar se pare că nu prea acționăm în măsura în care acestea ne împovărează sufletele. Unde ne sunt copiii, cu ce se ocupă ei, care sunt prietenii lor, pe unde întârzie adesea, care sunt preocupările lor? Unul din copilașii noștri de vârstă școlară a primilor ani spunea: „Eu nu știu al cui sunt căci am auzit odată pe mama spunând tatii: „De ce nu te îngrijești de copilul tău?” La care tata i-a răspuns: „N-ai zis tu că este al tău și că vei purta toată grija lui? De ce acum nu te îngrijești de ei?”

Tați și mame, ai cui și unde sunt copiii voștri? În grija cui sunt și în ce măsură vă apasă povara siguranței lor? Vă rezumați doar să-i povățuiți sau le acordați chiar, realmente din prețiosul vostru timp? Existența lor constituie o problemă reală pentru voi sau o lăsați pe seama întâmplării? Danny, un băiețel de vreo patru anișori, își făcea de lucru cu jucăriile sale, în care era de-a binelea îngropat, lângă fereastra cea mare a camerei, în spatele fotoliului. În cameră mai era și mama. Și ea de-a binelea îngropată într-o perdea pe care socotea și țesea într-una tot felul de flori colorate.

O idee năstrușnică trecu prin mintea lui Danny. Se ascunse între faldurile ce ajungea până la parchet, unde încetă orice mișcare, aproape că nici nu mai sufla. La un moment dat, urechea atentă a mamei, sesiză aceasta și-l strigă, spunându-i ceva. Niciun răspuns. Danny tăcea și aștepta să vadă ce se va întâmpla. „Dar unde o fi dispărut băiatul căci până adineauri era aici, zise mama. „Și-l mai strigă odată. Din nou niciun răspuns. „Dar unde o fi dispărut așa deodată, zise din nou ea intrigată, că doar nu l-am văzut ieșind pe ușă”. Și spunând așa ieși în căutarea lui.

„Danny, Danny”, striga ea prin curte, înconjurând casă, prin grădină, dar băiatul nicăieri. „Poate că s-o fi dus la groapa fântânii din grădină căci este în lucru și s-au săpat vreo zece metri”. Ca gândul de repede ajunse pe marginea ei strigându-l și privind în josul ei, mai, mai să alunece pe nisipul proaspăt aruncat afară. Dar niciun răspuns de nicăieri! Vecinii au fost alarmați, prietenii, telefoanele au început să zbârâie, poliția a intrat în acțiune; Danny nicăieri. Nu se puteau

dumiri cum putea să piară chiar așa fără urme, căci șanțurile au fost răscolite, toate fântânile controlate, gropile, podurile; toate sticlele cu otrăvuri ce se mai aflau ascunse prin beciuri, controlate. Toate fără rezultat.

Mister, inexplicabil, taină, mirare!

Și în timp ce căutarea era în toi iar încordarea maximă, Danny ieși din ascunzătoare, zâmbind, satisfăcut de farsa jucată. Închipuiți-vă ușurarea pe care au trăit-o toți căutătorii având simțământul că băiețelul nu mai este în viață.

Tuturor taților și mamelor, Danny ne servește o lecție destul de consistentă, aceea că, copiii noștri se pot pierde chiar în propriile noastre case. Lăsându-i pe seama întâmplării, ei sunt în cămin, dar sunt pierduți. Și, neavând curajul necesar, după ce se vor face mari și vor depăși vârsta majoratului, o vor dovedi părăsind și căminul și biserica. Iar noi, cei dezamăgiți, ne vom ascunde în tot felul de scuze, în care nu vom reuși desigur să ne vedem propria noastră vinovăție. Să încercăm deci să facem pentru ei, acum în ceasul cel mai de pe urmă, tot ceea ce trebuie făcut ca să nu-i pierdem și să nu rămână pe acest pământ sortit pieirii cu tot ce este pe el.

Review and Herald 1958 137

59. Ferestrele adunării

„Ascultă strigătul și rugăciunea pe care ți-o face robul Tău: ochii Tăi să fie zi și nopte deschiși peste casa aceasta, peste locul pe care ai zis că acolo va fi numele Tău...”

Când și-a isprăvit Solomon rugăciunea, s-a pogorât foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele și slava Domnului a umplut casa. Toți copiii lui Israel au văzut pogorându-se focul și slava Domnului peste casă; și-au plecat fața la pământ, s-au închinat și au lăudat pe Domnul zicând: „Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veac!” 2 Cronici 6, 7 întreaga lucrare a construcției unei Case de Rugăciune din București, era gata: temelile clădirii deasupra cărora fuseseră înălțate solide ziduri de cărămidă, erau de vreo două luni terminate; acoperișul cu toate grinzile, susținătorile și tabla, frumos așternută, era gata și chiar în ultimele zile lucrătorii cei harnici coborâseră definitiv de pe el; turla, modestă și micuță în forma ei finită, era parcă un indicator permanent a ceea ce urma să fie acest lăcaș de închinare; tencuielile interioare și exterioare, fuseseră și ele terminate, se și uscaseră destul de bine ca să poată avea loc zugrăviul și montarea tocurilor la uși și

ferestre, fapt care constituise ultima etapă a ceea ce trebuia făcut pentru Casa Domnului. Nu mai vorbim despre parchetul frumos lustruit cu lacuri ce dădea o nuanță deosebită de grație sălii de cult, sau despre instalația de iluminat cu lustrele moderne ce reprezentau adevărate și frumoase noutăți în materie, destinate și ele să aducă un plus la întregul ansamblu interior. O adevărată cursă contra cronometru fusese străbătută ca toate să fie gata căci se apropia marea sărbătoare a inaugurării acestui mic lăcaș pentru Dumnezeu din Capitala țării noastre. (Buc. Noi)

Totul gata, elegant și frumos, mirosind a proaspătă zidire, cerea parcă să vină mai repede evenimentul cel mare, botezul puterii divine. Dar până la aceasta a mai fost lăsată o săptămână, o recreație, în care întreprinzătorii noștri constructori, ocolind clădirea pe dinlăuntru sau pe dinafară, să privească atent și să privească ce mai trebuie finisat.

O grea încercare veni însă peste cei doi pastori inițiatori și conducători ai acestui adevărat ansamblu spiritual bucureștean: nu se găseau geamuri nicăieri în comerț, dar nu mai existau nici fondurile necesare cumpărării lor, căci toate sursele fuseseră epuizate. Și doar trei zile mai rămăseseră până la marea sărbătoare a inaugurării.

În final geamurile au fost găsite dar banii necesari nu se găseau nicăieri. Încercări au mai fost făcute dar fără să aducă vreun rezultat. Erau ultimele încercări. Puterile ajunseseră la capătul lor.

Ce se mai putea face?

O grupă specială de rugăciune a fost inițiată de cei doi lucrători și situația a fost prezentată înaintea Tronului de Har în toate amănuntele ei. Apoi, cu sufletele împăcate, așteptare...

Dar chiar în seara acelei zile când grupa de pregătea să plece acasă, pe poarta adunării intră o doamnă, ceva cam în vârstă, de o condiție socială deosebită, aceasta observându-se din felul prezentării și a ținutei vestimentare.

— Urmăresc cu plăcere edificarea acestui locaș de rugăciune, începu ea să vorbească pastorului mai în vârstă și observă că aveți progrese vădite. Eu nu aparțin religiei dvs., dar știu că aceasta va fi o casă de rugăciune și că aici va fi chemat Numele lui Dumnezeu. Mulți oameni de vor aduna aici și se vor înălța multe rugăciuni. Evanghelia se va predica aici. Nu știu dacă, eu pot spune că am cu adevărat o credință. Sunt de profesie asistentă medicală și lucrez ca moașă. În cartierul acesta există sute de copii care își datoresc viața lucrării

făcute de mine. Dar, am săvârșit și multe rele în lucrarea vieții mele... Sunt conștientă și am un simțământ de reproș în propriul meu suflet. Doresc să vă dăruiesc suma de cinci mii de lei, pe care să-i dau ca dar lui Dumnezeu, ca recunoștință că pentru tot ce am făcut rău în loc să mă pedepsească, să trimită peste mine niște rele, El a fost totuși bun cu mine...

Și după alte cuvinte plăcute de apreciere și recunoștință pentru ocrotirea divină, întinse pastorului suma și plecă dispărând în întunericul de afară, tot așa precum apăruse.

Uitându-se lung unii la alții, întreaga grupă se întoarse în camera din care plecase doar cu puțin mai înainte. Din nou s-au înălțat rugăciuni și chiar cu lacrimi de bucurie. Recunoștințe și mulțumiri au fost fierbinte exprimate.

Numai cine a trăit astfel de situații poate aprecia mai bine valoarea cea mare a unui astfel de gest. Să știi că nu mai ai nicio posibilitate, și totuși peste câteva minute, în ciuda imposibilităților, să-ți vezi visul

Împlinit! Și suma primită acoperea cu mult valoarea geamurilor.

Lumina intră pe ferestre. Deci, fereastra este, în alte cuvinte, una dintre posibilitățile luminii ca și înăuntru aceasta să existe. În cazul nostru: atât simbolic cât și real: Casa Domnului va fi luminată spre a putea răspândi lumina...

Cât de minunat lucrează Dumnezeu și cât de prompt! Chiar dacă ai repeta la infinit, aceasta nu ar exprima realitatea acestui mare adevăr. Ne temem adesea, dar nu știm nici noi de ce ne temem. Dumnezeul nostru este minunat în toate lucrările Lui: în procedee, în rațiuni și va rămâne minunat!

date obținute de la Nelu Dumitrescu

60. Moneda furată

„Mari binecuvântări se cuprind în ținerea Sabatului, iar Dumnezeu dorește ca aceasta să fie o zi de bucurie. Dacă dorim să avem parte de binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să ținem Sabatul cât mai strict”. M. 1, 201

„Sabatul ca semn al sfințirii este dovada exterioară a unei speciale și deosebite lucrări interioare a harului divin în om. Dovada sau semnul interior al acestei transformări a harului divin, este felul cum sfințim Sabatul. Puterea care a creat cerurile și pământul este

aceeași putere care creează inimi noi după chipul lui Dumnezeu...”

„Sabatul este un semn al ascultării. Cei care țin din toată inima porunca a patra, vor ține întreaga Lege, pentru că ei vor fi sfințiți prin ascultare”. M. 1.191

„Ținerea cu sfințenie a Sabatului, este semnul că noi suntem poporul Său. Dumnezeu ne cheamă să ridicăm stindardul Sabatului cât mai sus, deoarece el va fi punctul central de discuție la care lumea întreagă va lua parte”.

Dorind să imprime sfințenia zilei Sabatului, un pastor se folosi de următoarea ilustrație:

Undeva, într-o localitate din China, un om se ducea la târg purtând pe umerii săi o legătură în care erau înșirate șapte mari monezi de aramă, (în trecut, monezile chinezești erau din aramă, destul de mari, având o gaură în mijloc, încât puteau fi înșirate pe o sfoară și duse pe umăr). Văzând un cerșetor care cerea milostenie, omului i se făcu milă și se opri din drumul lui. Puse jos legătura pe care o desfăcu cu grijă din care scoase nu mai puțin de șase monezi, pe care le dădu cu inimă largă omului sărac dinaintea sa.

Cerșetorul era însă un om necinstit. În loc să fie recunoscător dătorului, se târî cum putu după el și-i fură și cea de-a șaptea monedă cu care se făcu nevăzut. Ce ticăloșie de neiertat, vom zice noi! Așa este, dar zicând așa ne condamnăm pe noi înșine...

Cu toții am primit din partea Creatorului nostru cu multă larghețe un număr de șase zile în dar și totuși nu suntem mulțumiți. Și nemulțumirea noastră vădită merge până acolo încât de multe ori ne hazardăm să o furăm și pe cea de-a șaptea, care de fapt este o imposibilitate, deoarece este a Lui și îi aparține. Ceea ce este însă foarte intrigant, este faptul că noi nu suntem niște simpli cerșetori care au primit niște milostenii. Noi suntem chiar „copiii din casa Lui”, fiii și fiicele Sale recunoscuți, acreditați și binecuvântați de Acela care ne-a acordat nu doar milostenie ca unor cerșetori, ci har peste har și îndurare peste îndurare, în afară de cele „șase monezi”, în care „să-ți faci tot lucrul mâinilor tale, tu și toată casa ta, și străinul care se află înăuntrul curților tale”.

Cu această „a șaptea monedă”, lucrurile sunt puțin diferite. Ziua a șaptea nu este ca toate celelalte zile, căci ea poartă o proprie autoritate divină, fiind „ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău”... Și nu numai atât, ea poartă o binecuvântare

specială care nu este asupra vreunei alte zile: „De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o!”

În fața acestei delicate muștrări, ne vom trezi noi oare la realitatea sfințeniei zilei de Sabat pe care de multe ori am furat-o prin ceea ce am discutat sau făptuit? Isaia 58. Ne vom întoarce de la toate călcările noastre subtile ce de multe ori în Sabat ne-au depărtat de sfințenia acestei zile și au îndepărtat de noi binecuvântările lui Dumnezeu care urmau să fie ale noastre, cu aceiași bunătate și dărnici din partea Creatorului?

Dacă ne vom întoarce cu pocăință adevărată și cu o strângere de inimă de nimeni impusă, vom fi noi oare gata să înapoiem lui Dumnezeu moneda furată de atâtea ori – ca să reparăm răul săvârșitfapt care a afectat și păzirea poruncii a opta?

din Bible Training School

61. O încredere deplină în procedeele divine

O dreaptă atitudine față de rugăciune este aceea a credinței și încrederii depline că Dumnezeu va face pentru noi ceea ce este superlativ privind desfășurarea vieții noastre și dezvoltarea ei, desăvârșirea ei, în vederea câștigării mântuirii. Uneori, El ar dori să răspundă rugăciunilor noastre, dar nu în felul cerut de noi. Obiectivele și scopurile noastre ar putea fi bune, dar metodele pe care le folosim pentru a le duce la îndeplinire pot fi greșite.

Dumnezeu dorește ca noi să ne însușim propriile Sale metode, căci întotdeauna acestea vor fi mai simple și eficiente decât cele alese de noi. Grecii din antichitate aveau un proverb care spunea că atunci când zeii erau supărați pe un om, îi dădeau tot ce doreau el.

Iată în cele ce urmează istoria debutului celei ce a fost vestita pictoriță franțuzoaică Rosa Bonheur, nu de mult decedată.

Încă de foarte tânără a văzut că este înzestrată cu un talent remarcabil la desen și pictură. Făcând progrese deosebite în dezvoltarea talentului ei, aceasta cam pe la vârsta de 15 ani, rugă pe Dumnezeu să-i dea mijloace bănești spre a putea închiria niște modele considerate de ea că ar fi cele mai bune. Tatăl ei era un om foarte sărac, muncea din greu și nu putea să-i procure banii de care avea nevoie. Și, în ciuda dorințelor ei și a rugăciunilor înălțate în această privință, nu venea de nicăieri niciun bănuț., în acele zile de căutări și dorințe neîmplinite, Roșă se duse până la târg, având totuși în inima ei un simțământ al păcii și asigurării, pe care omul îl poate obține în urma

rugăciunii înălțată cu credință. Simțea că totuși lucrurile sunt pe făgașul cel bun, fapt pentru care ea s-a hotărât să facă tot ceea ce putea mai mult și mai bine.

Ajunsa în mulțimea mare a târgului unde erau deopotrivă oameni, animale și mărfuri, atenția îi fu atrasă de calul ambițios și nestăpânit al unui fermier, care, legat fiind la o iesle mică, se smucea încoace și în colo, cât pe aici să rupă lanțul de care era legat.

Cineva păru că îi spune: „Iată un model minunat care nu cere să fie plătit! Pictează figura acestui cal” ...

Au trecut niște ani de la această întâmplare, ani de activitate, perseverență și progres în viața Rosei Bonheur. Operele maturității ei erau foarte frumoase ajungând vestite în toată lumea. Mulți au remarcat însă că ceea ce excelează în operele ei sunt picturile minunate ale cailor. Probabil că Roșa s-a gândit uneori că Dumnezeu nu. Se interesează de ea din cauză că nu i-a trimis ajutor atunci când ea l-a cerut, neputând astfel să închirieze sau să cumpere ceea ce își închipuia că va fi de mare folos pentru ea. El i-a dat în schimb un talent remarcabil care a făcut-o cunoscută în întreaga lume. Dar nu acesta era scopul primordial urmărit de Marele Artist, cu siguranță că nu! Acesta n-a fost decât un rezultat firesc al desfășurării unei metode divine. El i-a călăuzit și inspirat cu bine întreaga ei carieră, pentru că și ea a urmat bucurioasă metodele inspirației.

Acordul nostru, consimțirea faptului că ceea ce face Dumnezeu este făcut mai bine și mai temeinic de cum am face noi; chiar pe drumuri mai scurte și cu mai puțină cheltuială. Căci de multe ori, în dorința de a realiza, omul, urmând niște metode neinspirate va constata în cele din urmă că a bătut niște căi ocolite la capătul cărora nu a găsit decât trudă, necaz și deșertăciune.

Dumnezeul nostru dorește să ne scutească de astfel de nereușite. De aceea, dacă cerem prin rugăciune, ne va inspira întru totul, ca propria noastră viață să nu bată drumuri zadarnice, care, chiar dacă nu se dovedesc aducătoare de moarte, ne-ar aduce surprize nedorite.

The Prayer Privilege p. 18 143

62. Rugăciuni în disperare

O întrebare legitimă se ridică de multe ori în mintea noastră, căreia probabil îi găsim un răspuns mai mult sau mai puțin aproape de adevăr: ascultă Dumnezeu și rugăciunile acelor oameni care nu-L

cunosc de fel, sau nu vor să-L cunoască, dar care îl cheamă totuși; acelor oameni care-L batjocoresc și îl țin la periferia vieții lor spirituale?

În timpul celui de-al doilea război mondial, un bombardier greu american a fost nevoit să-și întrerupă cursa din lipsă de combustibil, chiar în mijlocul oceanului Pacific. N-a fost deloc ușor pentru piloți să așeze uriașul aparat pe apele cam agitate ale întinderilor nesfârșite. În cele din urmă, tentativa a reușit, iar cei șapte oameni care alcătuiau personalul navigant au fost salvați într-o barcă de cauciuc. Și în timp ce aeronava dispărea sub ape ei constatau cu multă îngrijorare că erau foarte sumar îmbrăcați, că erau lipsiți de apă și n-aveau de mâncare decât patru portocale ce apucaseră în buzunarele radiotelegrafistului. În felul acesta urmau ei să întâmpine vitregiile noii situații ivite în viața lor.

Șapte oameni în viață, în mijlocul orizonturilor nesfârșite ale oceanului Pacific înfruntând pericolele ascunse pe care nu le cunoșteau și pentru care nu fuseseră niciodată pregătiți. Șapte oameni dorind să trăiască, pentru ei și pentru familiile lor, dar care nu mai aveau nicio șansă de a supraviețui.

Se va îndura oare Dumnezeu în nemărginita Sa milă, să iasă în întâmpinarea dorinței lor, dându-le o ultimă șansă de a-L cunoaște, bine știind faptul că ei erau porniți să aducă moarte în drumul și misiunea lor? Sau va socoti El ca, dacă aceștia vor muri, nu putea fi decât cea mai dreaptă răsplată pentru miile de oameni pe care i-ar fi ucis atunci când misiunea lor va fi fost îndeplinită!...

Dumnezeu are întotdeauna căile Sale, având în vedere scopuri și planuri știute doar de El, dar care urmăresc binele făpturilor mâinilor Sale.

Acești șapte oameni, nu erau oameni ai credinței ci mai degrabă ai necredinței sau ai indiferenței, dar unul dintre ei, întâmplător, avea un Nou Testament cu sine. S-au hotărât să citească din el și să roage pe Dumnezeu să-i ajute, singura lor speranță de salvare.

Micuța carte deschisă la întâmplare, puse în ochii și urechile lor minunata făgăduință din Matei 6, 31 – 34: „Nu vă îngrijorați dar zicând: Ce vom mânca sau ce vom bea, sau ce ne vom îmbrăca? Fiindcă toate aceste lucruri, Neamurile le caută. Tatăl vostru Cereștie știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra!” După

citirea acestui pasaj au înălțat o scurtă rugăciune. Orele treceau ca și până atunci, zilele chinului lor urmau una după alta și nimic deosebit nu se întâmpla. Ba unii au început să batjocorească pasajul citit.

Zile și nopți între cer și apă fără vreo provizie; zilele erau fierbinți în soarele tropical iar nopțile înghețate! Imaginați-vă tortura lor sufletească în acele chinuite zile!

„Fețele noastre, gâtul, mâinile, încheieturile și chiar tălpile ni se umflaseră și deveniseră ca niște răni deschise”, declara mai târziu căpitanul echipajului în derivă. „Buzele uscate ne erau pline de răni dureroase, făcând ca agonia noastră să fie mai deznădăjduită și disperată”...

Câțiva dintre ei mai aveau totuși încredere și speranță. În cea de a opta zi, citiră din nou textele Biblice de mai înainte, ca apoi doar ei să mai înalțe o rugăciune.

Chiar în timpul rugăciunii apăru un pescăruș, care, făcând câteva rotiri foarte aproape de ei, fu prins de mâna cea lungă a mecanicului de bord. L-au curățat și l-au mâncat, iar cu ajutorul intestinelor lui, au prins niște pește proaspăt cu care au căpătat puțină vlagă în trupurile lor istovite. Ploaia le-a adus și apă de băut din abundență. Și în cea de a 21-a zi a calvarului lor, salvatorii s-au ivit la orizont. „Cât e de bun Dumnezeu, cât e de îndurător! După ce ne-a lăsat să trecem printr-o adevărată încercare de foc, și eram pregătiți pentru un sfârșit tragic, ne-a trimis salvarea”, spunea mai târziu navigatorul de bord. Portavionul sosit i-a cules și i-a dus direct la spital.

Dumnezeu ascultă rugăciunile! Chiar și rugăciunile batjocoritorilor, acelea a celor disperați, când strigă către El pentru ajutor, pentru mântuire. Rugăciunea cea mai slabă este ascultată și va primi răspunsul îndurărilor Sale. Dumnezeu ascultă și izbăvește!

din The Prayer Privi lege p.6

63. *Un răspuns urgent* în mai multe feluri poate Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre. Atunci de pildă când este de acord cu ceea ce-l cerem, El ne poate răspunde afirmativ, dar dacă cererea nu este înălțată la Tronul harului în conformitate cu voința Sa, este posibil să nu primim niciun răspuns. Ne-ar putea spune altele: „Mai ai puțină răbdare”, precum ne-ar mai putea răspunde: „Eu am un plan mai bun”; sau în multe alte feluri și moduri, după cum sunt cererile noastre, după cum sunt puse problemele înaintea Lui.

Cum rar s-a întâmplat, istoria unui stat prosper din Statele Unite

ale Americii, statul Minnesota, conține o pagină scrisă cu literele de foc ale postului și rugăciunilor înălțate de toți cetățenii lui.

În vara anului 1876 au apărut niște nori de lăcuste întunecând cerul întregii suprafețe a statului. Totul a fost devorat, chiar și păioasele mai tari, frunzele oricăror copaci, nu mai vorbim de recolta aflată încă pe câmp. Proviziile au ajuns oamenilor pentru iarna ce se apropia, iar rozătoarele, simțindu-se ca acasă, s-au adăpostit și înmulțit cu bine, vârându-se la adâncime în pământul ospitalier, fără vreun gând de a părăsi terenurile văduvite.

Primăvara anului următor se apropia cu pași repezi și existau indici că plaga cea nimicitoare este prezentă, gata de acțiune, oamenii prevăzând de data aceasta niște pagube cu urmări devastatoare care urmau să aducă ruina generală în agricultura lor.

Problema era atât de serioasă încât guvernatorul statului împreună cu consiliul său de conducere, a proclamat că ziua de 26 aprilie 1877 să fie o zi națională de post și rugăciune. Proclamația sa cerea fiecărui bărbat, oricărei femei sau copil, să se roage lui Dumnezeu „ca El să se îndure și să-i ajute împotriva acestui bici al naturii, să nu ajungă muritori de foame. În ziua aceea s-au închis toate școlile, magazinele, depozitele, toate instituțiile și fabricile din întregul stat.

A fost o zi istorică; o zi plină de solemnitate și tăcere adâncă de-a lungul și de-a latul întregului stat. S-a întâmplat oare ceva în acea zi?

În ziua următoare zorii au apărut mult mai luminoși și limpezi în întregul cuprins, orice palmă de nor părea că a dispărut ca să nu mai apară niciodată. Mai mult, cum niciodată nu-și mai aminteau oamenii locului, temperatura s-a ridicat atât de mult, ca în toiul verii, ceea ce era cu totul anormal pentru luna aprilie. Imaginați-vă dezamăgirea și groaza oamenilor când miliardele de larve au înviat la căldura soarelui și au început să mișune pe pământul reavăn.

Trei zile în șir a fost o căldură fierbinte ce păreau că pregătesc o vară foarte timpurie. În care toate larvele trezite la viață, au și început să se antreneze pentru niște ofensive masive pe câmpurile deja înfrunzite. Pericolul era iminent, iar în fața lui nimeni n-avea putere.

Numai că, atunci când zumzetul lăcustelor era triumfător, în noaptea celei de-a treia zi fierbinte, se așternu o brumă înghețată încât în ziua următoare se putea observa o priveliște nemaipomenită.

Deoarece bruma a fost urmată de un puternic îngheț, părea că o unealtă divină răspândise peste tot un insecticid care le-a nimicit cu desăvârșire.

Ziua de 26 aprilie 1877 a rămas o zi însemnată pentru statul Minnesota, ca ziua în care mâna Celui Atotputernic a lucrat în favoarea celor ce s-au rugat și postit.

„Bindecuvântează suflete pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui... Căci voi deschide zăgazurile cerului și voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va mai nimici roadele pământului... Toate neamurile vă vor fericii atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor”. Maleahi 3, 10 – 11

The Prayer Privilege p.14

64. *Dumnezeu. Se îngrijește* în mulțimea încercărilor îngăduite de Cel Atotputernic, atunci când vine una care îți pune la probă încrederea ta în providența divină, cu siguranță că observând mai departe lecția ei, te vei pregăti s-o întâmpini curajos. Dar atunci când vine alta care-ți produce o lipsă materială mai serioasă, în care-ți este afectată chiar viața, traiul tău și al familiei tale, cunoscută fiind și de soția ta care știe că nu există o altă soluție în fața lipsei de hrană pe masa voastră și a copiilor voștri, ești tot așa de pregătit s-o întâmpini curajos?

Unul dintre bunii mei prieteni, un pastor mi-a relatat următoarea experiență din care nu de mult ieșise biruitor. Fusese mutat într-un alt district unde trebuia să-și mute și familia, pe soția și fiul său. Și-au încărcat lucrurile într-un camion destul de încăpător și au pornit spre noua localitate unde era sediul noului său district. Ajunși cu bine, și-au descărcat toate lucrurile, cu destule peripeții, și mobila, pe care le-au cărat în noua locuință care-i aștepta primitoare. Nu s-au putut aranja pentru acea seară decât pentru un strict necesar, pentru a-și odihni și reface puterile pentru zilele următoare.

Și pe când erau gata să adoarmă satisfăcuți că totul mersese destul de bine în ziua aceea grea a mutării, soția zise soțului ei: „Știi că nu avem nicio bucatăică de pâine pentru mâine și nici chiar un pumn de făină?” La care soțul îi răspunse tot atât de convins: „Și știi că n-avem niciun ban în buzunar ca s-o putem cumpăra? Și că în orașul acesta nu este niciun frate de la care să putem împrumuta niște bani până la salariu? De la Conferință nu este posibil să primim ceva decât cel puțin

peste o săptămână, căci atunci vom fi chemați pentru salarii”.

Dându-și seama de nevoia lor de hrană și de felul în care au fost prinși nepregătiți, s-au hotărât să se roage pentru aceasta chiar atunci. Și, printre lucrurile nearanjate, în mijlocul grămezii de scaune, mese și șifoniere, mai întregi, mai demontate, se plecară în genunchi tata, mama și fiul, ca să încredințeze lui Dumnezeu problema pe care o uitaseră cu desăvârșire...

Somnul trupului obosit este întotdeauna adânc și chiar fără vise. Era destul de sus soarele atunci când s-au trezit a doua zi, și în lumina unei zile senine „dezordinea inimaginabilă a mutării, era foarte tristă. Și cum privirile lor iscodeau toate colțurile atât în casă cât și pe afară, aii zărit la poartă un mic săculeț despre care știau sigur că nu fusese cu ei, în mașina cu care aduseră bagajele lor. Tatăl se grăbi să meargă până acolo să lămurească lucrurile. De-a dreptul uimit îl ridică de jos, lucru pe care nu l-a făcut cu ușurință, deoarece era destul de greu; chiar în jur de 30 kg. îl puse din nou jos ca să-l deschidă. „Făina de bună calitate și o sticlă de ulei, ce frumos împachetate!”, nu și-a putut el reține exclamația. Bucuria lor le era supremă dar mai mare era uimirea. Cineva le uitase cu siguranță sau le lăsase în drumul lung spre casă, ca să se întoarcă apoi să le ia; dar de ce tocmai aici și tocmai acum? „În orașul acesta nu avem pe nimeni și nimeni nu ne cunoaște”, rostriră în șoaptă amândoi. Nedumeririle au fost limpezite imediat prin intervenția fiului lor: „Domnul ni le-a trimis pentru că aseară noi ne-am rugat pentru ele!” Vecinii au fost întrebați, băcăniile au fost și ele colindate, ca nu cumva să fie făcută vreo greșală însușindu-le. Toate însă au dus la concluzia băiatului care a fost repetată și încheiată cu rugăciunea fierbinte a recunoștinței pentru faptul că în nevoile noastre, Acela care ne-a trimis, ne va purta și de grijă în cele mai mici amănunte. Ca să răspundă la rugăciunile noastre, El va goli mai degrabă întreg cerul de îngeri, precum ar putea tot atât de bine să impresioneze și pe oameni de propriile noastre nevoi.

The Prayer Privilege p.15

65. Pericole la tot pasul

„Ce vă zic vouă, zic tuturor: „Vegheați!” Marcu 13.

Kara-kara este o pasăre albă nu mai mare decât o cioară sau un porumbel. Trăiește în Antarctica și se hrănește numai cu ouăle de pinguin pe care le obține prin șiretenie și viclenii diferite, obligând în felul acesta pe pinguinii care clocesc, să vegheze tot timpul și chiar să

fie serioși în această postură, fie mascul, fie femelă. Este destul de feroce și cu mult curaj, îndrăznind chiar să se lupte cu pinguinii, o luptă inegală, pe care adesea îi lasă fără ou, deși aceștia din urmă ajung până la înălțimea de 1 m., cu o greutate de până la 45 de kg.

Odată, un pinguin mascul stătea cuminte pe oul lui. Era abia înapoiat de pe întinderile înspumate ale oceanului și era rănit la una dintre aripi, scăpat probabil dintr-o aprigă luptă cu vreun leu de mare, sau dintr-o confruntare cu vreo focă ce ar fi dorit o friptură de pinguin.

O pasăre kara-kara a început să-i dea târcoale. Și păsările, mai ales cele răpitoare, pot aprecia potențialul adversarului sau dacă acesta are vreun impediment pentru o viitoare luptă. Răpitoarea a început mai întâi să-i dea târcoale. L-a amăgit de câteva ori în dreapta, apoi de câteva ori în stânga, fente abile și pline de agerime, iscusințe și stratageme cu care să-l determine pe pinguin să lase oul măcar o secundă liber. Dar toate vicleniile au rămas fără niciun rezultat. Asemenea unei statuete, pasărea cea nobilă a polului n-a putut fi indusă în eroare și nici determinată să-și părăsească locul datoriei sale.

Dar șiretenia merge până la diabolic. Studiind bine situația, răpitoarea observă că în partea în care era rănit, pinguinul nu se putea întoarce ca să se apere, așa că, folosind o deosebită abilitate s-a strecurat până lângă el, apoi sub picioarele și burta lui, unde începu să se ospăteze copios din oul cel cald, după care și-a luat nestingherită zborul spre un alt cuib de pinguin.

Pinguinul împietrit ca o statuie, n-a făcut nicio mișcare deoarece nu a sesizat pericolul. Numai atunci când a fost schimbat de femela sa, au observat amândoi cu stupeoare că din oul lor nu rămăseseră decât cojile.

Nu știm cum s-a soldat această pățanie, dar atunci când pinguinul rămâne fără ou în cuibul său, însăși existența sa pare că nu mai are niciun sens. Unii, aflați într-o astfel de stare, se luptă cu alți pinguini cărora caută să le ia oul, bătându-se cu aripile lor foarte puternice. Altor li se pare că cuibul de alături este mai cald și pornesc atunci lupta numai din acest motiv. Și, în momentul în care ei se încaieră, kara-kara profitând de gâlceava lor, le mănâncă toate ouăle. „Și parcă asști la o nedreptate a naturii, spunea un martor ocular, când vezi cum o pasăre cântă o cioară de mare, dar care știe să profite de câteva momente în care cuiburile sunt libere din cauza disputelor, distruge în mod viclean dar sigur specia pinguinilor care nici măcar nu

ajung să vadă lumina și apa oceanului, fără lupte aprige, fără să curgă sânge. Cel care nu poate fi învins din cauză că este invulnerabil, poate fi totuși decimat!”

O astfel de luptă inegală se dă de multe ori pe terenul cu multe nisipuri mișcătoare al inimii omenești. Creștinul este atacat la tot pasul de viclenia hidoasă a stratagemelor satanice, căci aceasta este fața reală a îngerului căzut. El nu iartă pe nimeni, căci nu poate ierta. Dimpotrivă, va căuta mai abil și feroce să atace pe copiii lui Dumnezeu atunci când aceștia se simt mai siguri pe poziția sfințirii sau când au chiar o rană primită într-o bătălie anterioară cu păcatul.

El îți va da neconținut târcoale și dacă ai obosit, să știi că Satana nu va închide niciodată vreun ochi, chiar în clipa cea mai sfântă. În șiretenia lui, te urmărește la studiu, atunci când ai deschis și închis Biblia, atunci când te rogi, când te pleci și te ridici de pe genunchi, când mergi la locul întâlnirii cu Dumnezeu, când asculți predica sau vrei să te consacrîi Lui.

Micile dispute cu frații și prietenii tăi sunt de asemeni vegheate și chiar dirijate de acest kara-kara al sufletelor, care, mai ales atunci va fura semințele adevărului divin, a cărărilor inimii când aceasta se pregătește tocmai pentru un nou angajament cu Dumnezeu.

Pericole la tot pasul: pentru cel ce aude pentru prima dată Cuvântul divin cât și pentru cel care îl cunoaște de mai mult timp; pentru cel cu o experiență mai bogată a credinței cât și pentru cel cu una mai săracă; pentru cel ce cunoaște bine puterea mântuitoare și potențialul sângelui vărsat pe crucea Golgotei, cât și pentru cel care abia acum începe această cunoaștere...

Pericole, pericole pretutindeni. Atmosfera pe care o respirăm, ea însăși este infestată cu germenii răului. Și tot astfel stau lucrurile și cu atmosfera morală a societății omenești. Fiți treji creștini, vegheați! Noi nu suntem chemați doar pentru dulci visări și nici la niște contemplări ca simpli spectatori! „Vegheați căci potrivnicul vostru Diavolul aleargă, urlă și caută pe cine să înghită!”

66. *Binecuvântare în nenorocire* într-una din marile bătălii din războiul civil al Statelor Unite, generalul Jackson pierdu brațul stâng când o schijă rătăcită îl atinse cu putere în urma unei explozii asurzitoare. Sărindu-i în ajutor aghiotantul său, un tânăr căpitan, se străduia să arate șefului său toată grija ce i-o purta și să-l asigure de întreaga sa compasiune în această situație critică, zicându-i: „Ce mare

nenorocire vi s-a întâmplat, domnule general!”

Jackson, înțelese și aprecie gestul simpatiei subalternului său, dar îi răspunse solemn și grav: „Cred că aceasta a fost în acord cu voia cea sfântă a lui Dumnezeu la care eu însumi subscriu întru totul. Poate că ți se va părea foarte curios aceasta, dar niciodată nu mă vei vedea mai senin decât sunt astăzi, deoarece sunt sigur că Tatăl meu ceresc a destinat această suferință spre binele meu. În ce mă privește, eu sunt pe deplin luminat, deoarece fie în această viață, fie în cea pe care o așteptăm, eu voi descoperi tot mai mult că ceea ce este privit astăzi ca o nenorocire, este de fapt o binecuvântare deghizată. Așa că, aștept cu răbdare până când Dumnezeu îmi va destăinui ceea ce a avut în vedere îngăduindu-mi această durere. Și de ce nu m-aș bucura mai degrabă primind-o ca pe o binecuvântare, decar să privesc ostil ca fiind o nenorocire? Și chiar dacă ar fi în puterea mea să-mi pun brațul la loc, n-aș îndrăzni s-o fac fără să știu că aceasta ar fi și voia Tatălui meu Ceresc”.

Harul îndurător al lui Dumnezeu se ocupă neconținut de noi muritorii. El ne vorbește și ne cheamă mereu; ne vorbește prin binecuvântările acordate, cât și prin acelea care ne sunt luate; prin ceea ce socotim că trebuie să ne aparțină de drept, cât și atunci când ne mai lipsește și câte una din ele. Dacă ne iubește până la sfârșit, așa cum ne-a promis, Se va îngriji în mod permanent ca să ne debaraseze de tot ceea ce ne împiedică, spre a putea intra pe porți în cetate. „Harul Meu îți este de ajuns”, ne va șopti El fiecăruia dintre noi, iar noi vom fi de acord.

The Prayer Privilege p.16

67. Păstrează clopotul sunând

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”. Ioan 16, 33

Mântuitorul dorește ca fii cerului și ucenicii Săi să fie oameni de acțiune, deoarece împărăția Sa trebuie predicată și căaâigată numai prin activitate susținută, prin acțiune, prin luptă. Să fim siguri că nu prea s-ar realiza ceva sau chiar nimic prin niște oameni timizi, fricoși, lipsiți de îndrăzneală, de curaj, de inițiativă, care părăsesc lupta când este în toi, care se descurajează repede și dau bir cu fugiții, sau care au obsesia unui complex de inferioritate. Nu suntem oare noi cu toții de acord că dacă ceva trebuie făcut în această viață este lucrarea lui Dumnezeu, că dacă ceva trebuie predicat și popularizat este împărăția

Cerului, pentru care trăim și existăm?

Noi dispunem de tot ceea ce avem nevoie spre a căpăta curaj. Nici în această privință nu trebuie să rămânem deficitari. Și, dacă cineva și-a pierdut curajul, să și-l recapete de urgență! Îndrăzniți, este o poruncă divină nicidecum o idee sau un sfat și cine o pune în aplicare, va avea un rezultat binecuvântat.

În anul 1881, Colegiul William din statul Virginia (S.U. A.) și-a închis porțile, rămânând astfel timp de șapte ani. Războiul dintre state îl lăsaseră literalmente în ruine. S-a încercat o ieșire din această criză, începând o dificilă reconstrucție, ca apoi să fie reînființat, dar în cele din urmă toate strădaniile au fost copleșite de un dezastru financiar.

„Cu toate acestea, relatează ulterior un ziarist, în fiecare dimineață din cei șapte ani fără rod, rectorul Colegiului trăgea clopotul capelei. Nu existau studenți, căci Universitatea era practic inexistentă. Ploaia se infiltra prin acoperișurile găurite ale clădirii pustiite, iar zidurile pe care demult începuseră să crească ierburi, se năruiau văzând cu ochii, sub acțiunea nimicitoare a apei și zăpezilor. Realmente, acoperișurile puse cu multă trudă, se măcinau zi de zi sub acțiunea unor vânturi puternice, care parcă acum erau mai nemiloase, mai distrugătoare. Iar încăperile de odinioară în care nenumărați studenți găsiseră pe Dumnezeu, erau acum pline de cuiburi de lilieci și bufnițe. Dar rectorul, omul cu viziunea viitorului, trăgea mereu clopotul...”

Ce măreț și indescritibil act al credinței și curajului, al stăruinței și încrederii un gest de sfidare în fața nimicirii. Era un simbol al hotărârii că tradițiile intelectuale, culturale și religioase, trebuie păstrate în viață, chiar în mijlocul ruinei.

După cei șapte ani, Colegiul a fost refăcut și a revenit la viața sa normală. Ce minunată lecție a stăruinței este pentru noi toți aceasta! În fiecare dimineață un psalm era citit, o rugăciune era înălțată în mijlocul ruinelor... Faptă ce reflectă curajul și încrederea!

În timp ce furtuna se adună spre a pregăti finalizarea istoriei omenirii, noi avem nevoie de aceeași fermă hotărâre, de aceeași sfântă sfidare! Trebuie să păstrăm clopotele sunând: clopotele speranței, ale credinței, ale rugăciunii, ale iertării, neprihănirii și păcii!

din Courage for the Crisis – A. Maxwell încheiere

Cu ajutorul lui Dumnezeu au fost căutate, culese și scrise și aceste ultime pagini destinate să întrească multe imagini, să ne îmbogățească sufletele și sperăm că și predicile noastre într-o fericită

măsură.

Acum la încheiere, privind retrospectiv și dincolo de rostire, îndreptăm mulțumirea și recunoștința către Acela care a călăuzit aceste materiale. Căci nu se poate să nu fie subliniat cum și în ce mod sau modalități deosebite Providența le-a scos în cale sau la liman, cum le-a descoperit, cum le-a inspirat și prelucrat. Nu sunt cuvinte pentru a exprima și accentua lucrarea specială și deosebită a Providenței.

Deci, cu ajutorul și harul lui Dumnezeu s-a ajuns aici și bineînțeles eu rugăciuni stăruitoare. Bine și la timp trebuie ridicată o piatră de amintire ca să fie spus: „Până aici ne-a ajutat Dumnezeu”. Ajutor prețios în culegere și sistematizare, în completare și inspirație, în redare și cronologie; ajutor de sus în orice amănunt posibil, gândit sau negândit. De asemeni, ajutor în posibilități și chiar în imposibilități, ajutor la venire și plecare, ajutor permanent.

Cu ajutorul Său există viața și ființa, sănătatea și activitatea, însăși existența și lucrarea noastră, ansamblul ei, îndeosebi în ceea ce facem pentru Dumnezeu. De fapt, nici nu ne putem închipui să facem ceva pentru El fără să ne asigurăm mai întâi de adeziunea, colaborarea și ajutorul său prețios. Nu este oare o lipsă în manierele noastre faptul că vorbim prea puțin despre ajutorul primit de la Dumnezeu? Și nu este foarte adevărat că ajutorul său constituie cel mai prețios lucru, cel mai important în orice și cea mai aleasă binecuvântare? Suntem pe deplin conștienți că fără El suntem fără îndoială „săraci, orbi și goi”?

Cerem ajutorul Său și de acum înainte deoarece lucrarea acestei cărți de abia acum începe. Dacă până acum a fost un drum anevoios de străbătut, ne stă în față un altul nu mai puțin de dificil: ajungerea cărții în mâna cititorului într-o formă acceptabilă și cât mai urgent posibil, căci sunt atâtea nevoi, atâta dor și-atâta foc...

Cu gândul deci la această bucată finală de drum, implorăm din nou ajutorul lui Dumnezeu dorind o călăuzire la fel de providențială și continuă, care să fie simțită ca și până acum, spre bucuria și propășirea sfintei cauze pentru care trăim și lucrăm.

COCONCEA T. OCTAVIAN

București

Cuprins

1. Schimbarea cetățeniei...5
2. Mă împiedică lanțul...6
3. Doresc să devin ca tata...8

4. O mai mare încredere în puterea lui Dumnezeu...11
5. Când este ceva desăvârșit?...14
6. Boala Seliei... 15
7. Un ministru în apa botezului... 17
8. Din cauza dumneavoastră sunt aici... 19
9. Un nou veșmânt...21
10. Episcopul ortodox...22
11. O delimitare necesară...24
12. Biblia medicului... 26
13. Mai încearcă-mă încă odată Doamne...29
14. În coșul de hârtii...32
15. Identificarea credinței...33
16. Valoarea ascultării...36
17. Pretenție și etalare...38
18. Hristos este real... 39
19. Martiraj modern...42
20. Vă asigur că nu există...45
21. „A fost atât de simplu!” ...47
22. Nu este meritul nostru...49
23. Mai întâi Dumnezeu...51
24. Mărșăluind către o țintă...54
25. Acum sunt pregătită să mor!...56
26. „Decalogul” ...58
27. Asta nu se va putea niciodată...59
28. Pregătiți în mod providențial...60
29. Lecția sângelui...62
30. Un lucru închinat Domnului...64
31. Și peste imposibil se poate trece...65
32. Măcar pentru ultima dată...67

DESPRE AUTOR

Fiul pastorului Teodor Coconcea, care se numără printre pionierii mișcării advente din țara noastră, este absolvent al Institutului Biblic din Brașov-Stupini, promoția 1949, după care în anul 1950 este angajat ca secretar de redacție la editura Bisericii. Cu mici intermitențe lucrează în acest domeniu al literelor, ca să devină apoi tehnoredactor al acesteia, unde activează neobosit în realizarea multor lucrări editoriale necesare Bisericii. Este întărit ca pastor în anul 1978 fiind folosit și în acest domeniu.

Din multe sale traduceri din engleză pot fi amintite cărțile: „Desfășurând Cartea Apocalipsei” și „Povestiri de demult”, tipărite deja de casa de editură „Viață și Sănătate”, apoi „Armagedonul” și „În căutarea adevăratei Biserici”, editate în anul 1990, precum și „30 de programe pentru tineret” apărute în anul 1997 la editura Zappy's. În pregătire pentru tipar: „Cum să citim Biblia”, „Curaj în timp de criză”, o colecție de experiențe din începuturile mișcării advente intitulată „O Mișcare Providențială” și altele.

În timpul opresiunii comuniste a susținut destul de mult interesele bisericii ca ilegalist de frunte editând o serie de documentare culese din revistele denominaționale în colaborare cu alți colegi, care tati mpul lor au îmbogățit patrimoniul literar și teologic al bisericii. Tot împreună cu alți colegi a editat cele două colecții de cântân pentru coruri intitulate: „Cântările Speranței” și „Trâmbițe de argint” pentru care onoratul Departament al Cultelor l-a deferit procuraturii militare din București implicându-l într-o anchetă de mari proporții care trebuia să fie încheiată în mod obligatoriu cu o detenție anunțată de șapte ani. A fost însă în mod providențial scăpat din ghearele ei.

Lucrează actualmente la editura „Viață și Sănătate” unde conduce secția pregătirea formei, care constituie creierul sistemului ofset.

Așteaptă aprecierile și sugestiile cititorilor pentru mai bine și mai mult, ca să-i poată onora în continuare cu alte lucrări.

H